P. G. Wodehouse

SZÁRNYASDISZNÓK

GEOPEN KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 2005

A fordítás az alábbi mű alapján készült:
P. G. Wodehouse: Pigs have Wings

© The Trustees Of The Wodehouse Estate

Fordította: © Kiss Marianne és Rézbíró Tamás 2005

Címlapborító: Dallos Jenő

Kiadja a Geopen Könyvkiadó
Felelős kiadó a kiadó ügyvezető igazgatója
Nyomdai előkészítés: Geografika
ISBN 963 9574 35 X

1. FEJEZET

1.

Beach, a komornyik zihált egy kicsit, miután leküzdötte az emeletre vezető lépcsőt, hiszen, hiába, már ő sem volt az az áramvonalas másodinas, aki harminc évvel ezelőtt; felérvén belépett a könyvtárszobába, kezében tálcával, amelyen levelek tornyosultak.

- A délutáni posta, mylord - jelentette Beach. Lord Emsworth felpillantott könyvéből - épp Whiffle *A sertésgondozásról* című alapművét olvasta -, s imígyen szólt: - Á, a délutáni posta? Vagy úgy, a délutáni posta, mi? Hogyne. Hogyne. -A lord húga, Lady Constance Keeble mindig, úgyszólván állandóan korholta bátyját a tétovasága miatt. („Ó, az isten szerelmére, Clarence, ne tátogj már, mint egy partra vetett hal!") Bizonyos esetekben azonban a lord éppoly gyors felfogású volt, mint bárki más emberfia.

- Igen, igen, csakugyan, a délutáni posta - mondta lelkesen. - Pompás. Köszönöm, Beach. Rakja az asztalra.

- Igenis, uram. Elnézést kérek lordságodtól: fogadja Sir Gregory Parsloe-t?

- Nem éppen - nézett körül a szobában Lord Emsworth, és konstatálta, hogy az említett egyén sehol nem látható. - Miért, itt van?

- Sir Gregory néhány perccel ezelőtt telefonált, hogy örömére szolgálna, ha válthatna néhány szót lordságoddal. Arról is tájékoztatott, hogy gyalogszerrel teszi tiszteletét.

Lord Emsworth báván pislogott.

- Gyalog?

- Ha jól értettem, amit Sir Gregory közölt velem, uram.

- Mi a fenének akar sétálni?
- Sejtelmem sincs, uram.
- De hát az négy kilométer oda is, vissza is, ráadásul pont ma van a legnagyobb kánikula egész nyáron! Az az ember nem normális.

A jól képzett komornyik ilyen kijelentésre nem válaszolja, hogy „Naná!", sem azt, hogy „Bár amilyen igaza van, öregem". Beach mindössze felső ajkának enyhe rándulásával érzékeltette, hogy helyén van a szíve, Lord Emsworth meg átadta magát emlékeinek. Gondolatai a Matchingham Hallban tanyázó Sir Gregory Parsloe-Parsloe báró felé szálltak.

A legtöbb, hozzánk hasonló felületes megfigyelő azt a villámgyors ítéletet vonná le, hogy egy ilyen márványtermekben lakozó, hű vazallusokkal és szolgálattevőkkel körülugrált gróf élete fenemód irigylésre méltó lehet. „A fene a mázlistáját", motyogjuk egymásnak, miközben visszakecmergünk a turistabuszba, miután fél korona lepengetése után végignézhettük a márványtermek sorát, és persze a legtöbb esetben igazunk is lenne.

De nem úgy Clarence, Emsworth kilencedik grófja esetében. Őlordsága Édenkertjében álnok kígyó lapult, rózsaágyásainak szirmai elhervadtanak, lelke viruló spenótjában homokszem csikordult. Ő maga személy szerint jó egészségnek örvendett, príma jövedelme volt, az első osztályú ősi fészekhez minden megadatott: gazdag termőföld, dimbes-dombos park és egyéb járulékok. Ám a felsorolt áldások mindegyikét lenullázta és érvénytelenítette a puszta tény, hogy lakhelyének tiszta levegőjét megfertőzi Sir Gregory Parsloe jelenléte - mert Lord Emsworth mélységes meggyőződése szerint ez az ember sátáni terveket forralt a sertéskiválóság, Blandings Császárnője ellen!

Blandings Császárnője Lord Emsworth szeme fénye volt. Mint két, egymást követő év Shropshire-i Mezőgazdasági Kiállítás hízottsertés-kategóriájának győztese, a Császárnő

méltán számíthatott arra, hogy ebben az évben harmadszor is diadalmaskodik, hacsak - hacsak! - ez a Parsloe, a Császárnő szinte egyetlen versenytársának, Matchingham Díszének gazdája nem agyal ki holmi alávaló, galád merényt a lejáratására.

Két éve annak, hogy ez a minden hájjal megkent báró aranyainak csörgetésével rútul elcsábította és saját alkalmazottjává fogadta Lord Emsworth sertésgondozóját, a kiváló képességű George Cyril Wellbelovedot; ám a nagyméltóságú Galahad Threepwoodnak, Lord Emsworth testvéröccsének szilárd meggyőződése szerint ez csupán afféle gyakorlat, kis bemelegítés lehetett, a sötétebb bűntettek bevezetője, amivel Parsloe előkészíti az igazán durva gaztettet. Régen rossz, érvelt Galahad logikusan, mert ha olyan pasassal van dolgunk, mint amilyen a kis Parsloe volt ifjú éveiben, mielőtt megörökölte a címet: üres zsebbel, egy árva fitying nélkül kódorgott Londonban, csak a jó ég tudja, hol-merre húzta meg magát, nemegyszer épphogy meg bírt ugrani a rendőrök elől - túlzás lenne hát azt feltételezni, hogy ma sem riad vissza semmitől? Ha egy efféle egyén olyan disznó tulajdonosának mondhatja magát, amelyet beneveztek a Hízott Sertés-díjra, s bármi esélyt lát arra, hogy a favorit lerontásával a saját jelöltje győzzön, akkor mérget lehet rá venni, hogy meg is próbálja. Így vélekedett a nagyméltóságú Galahad Threepwood.

- Parsloe! - mondta Galahad. - Húszéves korunk óta ismerem a fickót. Mindig görbe utakon járt. Olyannyira görbén, hogy még a kenyeret is dugóhúzóval szeletelte. A régi szép napokban a közelgő Parsloe láttán erős, sokat próbált férfiak is összerezzentek, és sietve elrejtették értéktárgyaikat. Ilyen volt, és ne is próbálj meggyőzni, hogy azóta megváltozott. Én mondom, Clarence, sasszemmel figyeld a disznódat, mert mire

felocsúdnál, ez az emberbőrbe bújt sátán kézigránátot kever a Császárnő korpája közé.

Szavai mélyre hatoltak, de hisz az ehhez hasonló szavak ritkán tévesztenek célt; így aztán Lord Emsworth épp úgy tekintett Sir Gregory látogatása elé, ahogy Sherlock Holmes várta Moriarty professzort, bár benne kevesebb volt a szívélyesség, mint a mesterdetektívben. Most tehát ott ült, sötéten borongva várta az ellenséget, és valószínűleg még jelentékeny időn át borongott volna, ám Beach, aki már szobája magányára és lába pihentetésére vágyott, figyelmeztető köhintést hallatott.

- He? - tért vissza a kómából Lord Emsworth.
- Van még további óhaja, mylord?
- További? Aha, értem, mit gondol. További. Nem, további, az nincsen, Beach.
- Köszönöm, uram.

Beach eltávozott a maga ünnepélyes, megfontolt módján, amely a Távol-Keleten járatos utazókat az indiai dzsungelben vonuló elefántra emlékeztette, Lord Emsworth pedig visszatért olvasmányához. A komornyik betoppanása annak a nagyszerű fejezetnek a tanulmányozásában zavarta meg, amelyben Whiffle az ideális formaidőzítéshez szükséges takarmányozás módozatairól szólva hangsúlyozza: a napi szükséglet minimuma ötvenhétezer-nyolcszáz kalória, amelyet árpatáp, kukoricatáp, lenmagtáp, burgonya és fölözött tej formájában kell rendeltetési helyére juttatni.

Lord Emsworthre nézvést azonban ez a délután nem hozott szerencsét. Alig fordította vissza tekintetét a könyvre, az ajtó újból feltárult, s ezúttal egy szemrevaló, uralkodói külsejű asszony lépett be, akiben Lord Emsworth - miután kettőt-hármat pislogott csíptetője mögött - a húgát, Lady Constance Keeble-t ismerte fel.

2.

A lord riadtan szemlélte testvérét, ahogyan a sarokba szo-=sÜlrított gonosztevő pislog a bűnüldözőre. A keserves tapasztalat megtanította neki, hogy Connie látogatásai többnyire bajt zúdítanak reá, s őlordsága mint mindig, ezúttal is felkészült, hogy kőkemény tagadásba vonul, bármilyen vádat olvasson is fejére a húga. Lord Emsworth mélységesen hitt a kőkemény tagadásban, és nagyon értett is hozzá.

Constance ezúttal azonban a jelek szerint békés szándékkal érkezett. Amikor megszólalt, derűsnek, szinte barátságosnak tűnt.

- Mondd, Clarence! Nem láttad valamerre Penelopét? - kérdezte.

- He?

- Penelope Donaldsont.

- Ki - érdeklődött a lord udvariasan - az a Penelope Donaldson?

Lady Constance felsóhajtott. Ha nem lett volna grófok százainak leszármazottja, alkalmasint fel is horkant volna. Barátságossága elillant. Fölékszerezett kezével homlokára csapott, s egy pillanatra ég felé fordította tekintetét.

- Penelopé Donaldson - kezdte magyarázni erőltetett kedvességgel, türelmet színlelve, mintha a királyi család legkevésbé intelligens tagjához intézné szavait - az amerikai Long Island Cityben élő Donaldson úr kisebbik lánya. Az idősebbik lány a fiad, Frederick felesége. De hogy felfrissítsem a memóriádat, két fiúgyermeked van - Bosham, az elsőszülött, és Frederick, az ifjabbik. Frederick feleségül vette az idősebbik Miss Donaldsont. Az ifjabbik Miss Donaldson - kinek neve Penelopé - jelenleg nálunk időzik a blandingsi kastélyban - ez itt a blandingsi kastély -, én pedig azt kérdeztem tőled, hogy... hogy láttad-e őt? És nagyon szeretném, Clarence, ha nem

hagynád tátva a szád, miközben beszélek hozzád. Amikor nyitva felejted, leginkább aranyhalra emlékeztetsz.

Említettük már, hogy akadtak pillanatok, amikor Lord Emsworth villámgyorsan kapcsolt.

- Ah! - kiáltotta megvilágosult elmével. - Amikor azt mondtad, hogy Penelopé Donaldson, úgy értetted, hogy Penelopé Donaldson! Remek. Remek. És azt kérded, hogy láttam-e őt. Igen, épp az imént láttam Galahaddel. Kinéztem az ablakon, és láttam, amint elmentek. Sétálni, vagy valahova. Igen, gyalog mentek - magyarázta Lord Emsworth, hogy kristálytisztává tegye, miszerint öccse és az ifjú amerikai vendéghölgy nem seprűnyélen lovagolt.

Lady Constance olyan hangot hallatott, mint amikor az ember a forró tűzhely lapjához nyomja vizes hüvelykujját.

- Nem szép dolog ez Galahadtől. Amióta a lány a kastélyba jött, Galahad egyszerűen kisajátítja. Több esze is lehetne. Tudhatná, hogy a meghívásom egyedüli és kizárólagos célja az, hogy összehozzam Penelopét és Orlo Vospert.

- Ki...?

- Jaj, Clarence!

- Most meg mi a baj?

- Ha megkérded, hogy „ki az az Orlo Vosper?", hozzád vágok valamit. Szerintem a bárgyúságod csak póz, azért veszed fel, hogy őrületbe kergesd az embereket. Nagyon jól tudod, ki az az Orlo Vosper.

Lord Emsworth intelligensen bólintott.

- Igen, tudom már, hová tegyem. Ő az a fickó, aki úgy néz ki, mint egy filmcsillag. Itt lakik - fűzte hozzá az értékes belső információt.

- Tudok róla. De az az érzésem, mintha Penelopé szándékosan kerülné.

- Értelmes kislány. Az egy szörnyen unalmas pasas.

- Egyáltalán nem unalmas. Nagyon is szórakoztató.

- Engem nem szórakoztat.
- Meghiszem azt, mivelhogy nem cseveg örökösen disznókról.
- Nem érdeklik a disznók! Amikor megmutattam neki a Császárnőt, ásítozni kezdett.
- Penelopé valószínűleg jobban érdekli.
- Megpróbálta eltakarni a kezével, de láttam. Ásított.
- Pedig csodás házasság lenne belőle.
- Miből?
- Ebből.
- Melyikből?
- Jaj, Clarence!
- A fenébe is, hogy várhatod el tőlem, hogy megértselek, amikor folyton úgy kerülgeted a forró kását, mint aki... izé... mint aki a forró kását kerülgeti? Beszélj egyenesen. Tisztán. Nyíltan és értelmesen. Ki vesz feleségül kit?

Lady Constance újból előadta a vizes-hüvelykujj-a-forró-tűzhelyen című magánszámot.

- Csupán arról beszélek itt neked - mondta fáradtan -, hogy Orlo Vospernek szemmel láthatóan tetszik Penelopé, és Mr. Donaldson nagyon örülne, ha a lánya hozzámenne. Orlo családja Anglia legrégebbi familiái közé tartozik, a pénzük is rengeteg. De mit tegyen, ha ez a lány minden idejét Galahaddel tölti? No, mindegy, holnap felviszem Penelopét Londonba. Orlo is velünk jön, az ő kocsijával megyünk. Ebből talán kisülhet valami. *Figyelsz rám,* Clarence?
- Figyelek. Azt mondod, hogy Penelopé Londonba megy Mr. Donaldsonnal.
- Ó, *Cla-rence!*
- Vagyis inkább Vosperrel. De minek megy Penelopé ilyen szép időben Londonba? Ostoba ötlet.

- Ruhát próbálni. A megyebáli ruháját. Orlónak meg az ügyvédjével kell beszélnie a jövedelmi adója miatt.

- Jövedelmi adó! - kiáltotta Lord Emsworth, és kidüllesztette a szemét, akár harci mén a kürt szavára. Kizárólag a disznók és a jövedelmi adó volt az a két téma, amely képes volt felvillanyozni. - Hadd mondjam meg neked...

- Nincs rá időm, hogy végighallgassalak - közölte Lady Constance, és kisuhant a szobából. A családfővel lefolytatott beszélgetései szinte kivétel nélkül mindig azzal végződtek, hogy kisuhant a szobából. Kivéve azon alkalmakat, amikor a szabad ég alatt tartózkodtak, mert ilyenkor a lady egyszerűen csak elsuhant.

Lord Emsworth egyedül maradván üldögélt egy kicsikét, s kiélvezte az áldott békességet, amely olyankor lepi meg a jámbor természetű férfiembert, ha nőrokona, elmondván mondanivalóját, faképnél hagyja őt. Már-már ismét elővette a Whiffle-t, ám ekkor pillantása a levelek halmazára esett. Odanyúlt, s nekilátott, hogy átnézze a postát. Elolvasott majd félretett vagy féltucatnyit az emberi kéz által valaha leírt legunalmasabb iromány közül, majd elérkezett egy merőben más jellegű üzenethez, amelynek olvastán szemöldökének íve a magasba emelkedett, ajkáról pedig e szavak röppentek fel: „Az áldóját!"

A küldemény képeslap volt, abból a nagyon tiritarka fajtából, amelynek láttán mi, intelligensek helytelenítve ingatjuk fejünket, de amely a kevésbé kiművelt jóval népesebb tömegét örömmel tölti el. A kép egy pucér hölgyet ábrázolt/feltehetőleg Vénuszt, amint épp kikel a tengerparti üdülőhelyet nyaldosó habokból. A feje fölé rajzolt buborék szövege szerint éppen azt mondta: „Részemről minden rózsás!"; alá pedig egy lendületes női kéz e szavakat rótta: *„Hé, hé, ugye tudod, milyen nap van ma? Még sok-sok ilyen boldog napot, drága öregem. Szerető puszival: Maudie."*

Lord Emsworthnek fejtörést okozott a lap, ahogy nálánál mélyebben gondolkodók számára is fejtörést okozott volna. Legjobb tudomása szerint semmiféle Maudie-t nem ismert, nemhogy olyat, akitől ilyen fülledten heves érzelmek kiteltek volna. Ellentétben az öccsével, Galahaddel, aki valóságos *beau sabreur* volt, igazi világfi, egész életében a társadalom könnyed felfogású hölgytagjainak tette a szépet, s aki ifjabb éveiben akkor volt a legboldogabb, amikor térdig járt a bárkisasszonyokban és kóristalányokban, Lord Emsworth nagy erőfeszítéssel iparkodott nagy ívben elkerülni a világ Maudie-jait.

Megigazgatta csíptetőjét, amely a hevesebb érzelmek hatására rendszerint lepottyant az orráról, és zsinórja végén himbálódzott, aztán szórakozottan zsebre vágta a képeslapot, és a könyve után nyúlt. De elkésett vele. A pillanat tovaszállt. A komornyikok annyit fecsegtek Parsloe-król, Connie-k annyi mindent összehordtak holmi Vosperekről, és ráadásul még titokzatos nőszemélyek szerető puszikat küldözgettek, úgyhogy a lordnak átmenetileg elment a kedve Whiffle halhatatlan sorainak további élvezetétől.

Csupán egyvalamit tehetett, ha vissza akarta nyerni lelki nyugalmát. Megigazította a csíptetőjét, majd elindult a disznóólak felé, hogy megnézze Blandings Császárnőjét.

3.

A Császárnő takaros rezidenciája a konyhakert közelében állt. Amikor Lord Emsworth megérkezett a budoárba, a Császárnőt - mint szinte mindig, amikor az ember betoppant hozzá - táplálkozás közben találta: ezúttal is a Whiffle által javasolt napi ötvenhétezer-nyolcszáz kalória esedékes részét juttatta terjedelmes szervezetébe. Monica Simmons, a sertésgondozó bőségesen ellátta neveltjét árpatáppal, kukoricatáppal, lenmagtáppal, burgonyával, valamint fölözött tejjel, a

Császárnő pedig lelkesen túrta bele magát a fentiekbe; hogy az a legragyogóbb bizakodással töltötte el barátainak és tisztelőinek kebelét.

Monica Simmons az ól kerítésénél állt, amikor Lord Emsworth odatotyogott. Izmos leányzó volt, munkaköpenyben és térdnadrágban pont annak látszott, aki valójában volt - egy vidéki lelkész lányának, aki öt nővérével együtt játszik a helyi gyeplabdacsapatban. Lord Emsworth nem rajongott a lányért: erősen gyanakodott, hogy Monica nem tiszteli eléggé a Császárnőt. Alapvető jellemhibájára a lány azon nyomban felháborító bizonyítékot is szolgáltatott.

- Hello, Lord Emsworth! - mondta. - Jól befűtötték odafönn, igaz? Jött, hogy megnézze a milicke-malackát? Na, ha úgyis itt van, én beugrom uzsonnázni. Úgy megszomjaztam, hogy magam is megcsodálom. Csirió!

Azzal eltávozott, súlyos léptei felkavarták a töreket. Lord Emsworth remegett, mint a nyárfalevél, s a korlátnak támaszkodva, szikrázó szemmel nézett utána. Fájó szívvel gondolt vissza kedvencének hajdani, csodás gondozóira - felmerült emlékezetében George Cyril Wellbeloved, aki immár átállt az ellenség táborába; felmerült Percy Pirbright, aki George Cyril örökébe lépett, s akiről csak annyit lehetett tudni, hogy Kanadában tartózkodik; és felmerült Edwin Pott, aki Percy után lépett a hivatalba, de nyert a totón, s ezután visszavonult a közélettől. Közülük bezzeg egyik sem merészelte volna „milicke-malackának" nevezni Blandings Császárnőjét! Ami Edwin Pottot illeti, ha akarta volna, akkor sem lett volna képes rá, mivel szájpadlás nélkül született.

Lord Emsworth érezte: annak a világnak a napja immár végleg leáldozott. Feldúlt állapotban hánykolódó lelke csak fokozatosan csillapodott le a minden muzsikánál édesebb hang, a testszöveteit gyarapító Császárnő elégedett csámcsogása hallatán, és még nem volt nyugodt, amikor mellé lépett egy

karcsú, apró termetű, fürge mozgású és makulátlan öltözékű, ötvenes évei vége felé járó úriember. Az újonnan jött áthajolt a korláton, és fekete keretes monokliján át szemügyre vette az étkező sertést.

- Á, Galahad! - üdvözölte nyájasan Lord Emsworth.

- Viszont kívánom, Clarence, öregem, de púpozva! - válaszolta éppolyan szívélyesen a testvéröcs.

A nagyméltóságú Galahad Threepwood volt az egyetlen, csakugyan különleges, nevezetes tagja annak a famíliának, amelynek Lord Emsworth volt a feje. Mondják, hogy a világ roppant keveset tud legnagyobbjairól, ám az egyszer bizonyos, hogy bárki, akinek némi köze volt a világ klubjaihoz, kocsmáihoz, színházaihoz, vendéglőihez és lóversenyeihez, az mind ismerte Gallie-t, ha másként nem, legalább hírből. Beletartozott abba az elszánt kis csapatba, amelynek tagjai, ha elfogta őket az érzés, hogy London sokkal csinosabb lenne pirosban, nem voltak restek kora hajnalban fölkelni, hogy pirosra pingálják a várost. Igaz, a derék férfiú szálka volt három testvérhúga, Constance, Julia és Dora szemében, ám a náluk kevésbé szigorúan ítélő egyedek nagyra becsülték, mert Galahadnek aranyszíve volt, s lelkében túláradt az emberi jóság teje.

Mialatt ott ácsorgott a Császárnőt nézegetve, valami nyögdécselés és csuklás közti hangot hallott maga mellett, amely arra késztette, hogy alaposabb vizsgálat tárgyává tegye testvérbátyját. A vizsgálat eredményeképp megállapította, hogy a szeretett vonásokon olyasféle torzulat látszik, mintha a családfő valami különlegesen ecetes dolgot nyelt volna.

- Hello, Clarence! - mondta Galahad. - Kissé hervatagnak látszol. Mi a baj? Csak nem azon az Emsworth Címerben történt incidensen borongsz?

- Mi? Incidens? Miféle incidensről beszélsz?

- Egy szó sem jutott el hozzád? Én Beachtől hallottam, aki a mosogatólánytól hallotta, akinek a sofőr mesélte. Arról van szó,

hogy Parsloe komornyikja - azt hiszem, Binsteadnek hívják - tegnap este az Emsworth Címerben hőbörgött, és öt az egyhez arányú fogadásokat kötött Parsloe disznajára.

Lord Emsworth meghökkent.

- Matchingham Díszére fogadott? A fickó megbuggyant! Hogyan lehetne Matchingham Díszének bármiféle esélye a Császárnővel szemben?

- Én is így érzem. Engem is gondolkodóba ejtett a dolog. A legegyszerűbb magyarázat szerintem az, hogy ez a Binstead felöntött a garatra, és összevissza hablatyolt. No, de nyilván nem emiatt vagy elszontyolodva. Mi a baj? Miért nézel úgy ki, mint egy gyászba borult giliszta?

Lord Emswortht mennyei boldogság töltötte el, amiért neki-búsulása okát kiöntheti egy érző kebelnek.

- Ez a Simmons lány egészen kiborít, Galahad. Nem fogod elhinni, de képzeld, milicke-malackának nevezte a Császárnőt!

- Tényleg?

- Biztosítalak. Azt mondta nekem: „Hello, Lord Emsworth! Jött, hogy megnézze a milicke-malackát?"

Gallie összevonta szemöldökét.

- Borzasztó - mondta. - Micsoda hangnem! Ha ez igaz, akkor arra mutat, hogy a gyermek túl léha e felelősségteljes állás betöltéséhez. Hozzátehetem, hogy Beach is pontosan ugyanezt gondolja. Beach alaposan kivette a részét abból, hogy a Császárnő legyen a győztes a legközelebbi mezőgazdasági kiállításon, és igen nyugtalan. Olyan kérdéseket tesz fel önmagának, hogy vajon megfelelnek-e a La Simmonsok a szent feladatnak? Nem is csodálkozom rajta. Jegyezd meg ezt, Clarence, jól jegyezd meg! Az a lány, aki ma mind közönségesen milicke-malackának titulálja Blandings Császárnőjét, holnap esetleg elfelejt enni adni neki. Voltaképp mi bírt rá, drága öregem, hogy ezt a munkát, amely egy Pierpont Morgan

képességeit igényli, rábízd egy vidéki lelkész gülüszemű lányára?

Lord Emsworth éppenséggel nem tördelte ugyan a kezét, de igen közel állt ahhoz, hogy elkezdje.

- Nem én döntöttem így - tiltakozott. - Connie beszélt rá, hogy alkalmazzam. A védence ez a lány, vagy mi. Olyasvalakinek a rokona, akit Connie le akar kötelezni, mit tudom én. Az egész rémséges helyzetről Connie tehet.

- Connie! - mondta Gallie. - Minél többet nézem ezt a dolgot, annál tisztábban látom, mi kellene ahhoz, hogy Blandings kastélya valódi Paradicsom lehessen: ha kevesebb Connie lenne benne, de az legyen jobb. Húgok és nénék, Clarence, mind megannyi tévedés. A kezdet kezdetén szembe kellett volna szállnod velük.

- Igaz - ismerte be Lord Emsworth. - Igaz.

Csend borult rájuk - már amennyire ez egyáltalán lehetséges egy olyan vályú közelében, amelyből Blandings Császárnője táplálkozik. A csöndet Lord Emsworth törte meg; Gallie-re pislogott, mintha hiányolna mellőle valakit.

- Alice hol van? - kérdezte.

- He?

- Vagyis inkább Penelopé. Penelopé Donaldson. Azt hittem, együtt mentetek sétálni.

- Ó, Penny? Igen, ide-oda lófráltunk és diskuráltunk. Helyes lány ez, Clarence.

- Bájos.

- Nem elég, hogy kellemes látványt nyújt a szemnek, és jó társalgó, aki érdekes témák sokaságával bilincseli le az embert, hanem a tetejében még jószívű is. Az imént azt találtam mondani, hogy jól esne egy whisky szódával, mire Penny azonnal eliramodott, és szólt Beachnek, hogy hozza ki nekem, be se kell mennem érte a házba.

- Tehát nemsokára kapsz egy whiskyt szódával?

- Úgy követsz, akár egy véreb. A whisky vissza fogja varázsolni orcám rózsáit, ami nagyon is kívánatos, azonkívül alkalmam lesz poharat üríteni Beach egészségére. Ma van a születésnapja.
- Beachnek születésnapja van?
- Bizony.
- Te jó ég!

Lord Emsworth kotorászni kezdett a zsebében.

- Galahad, a délutáni postával valami egészen különleges küldeményt kaptam. Teljesen rendkívüli. Egy olyan képeslap. Az áll rajta, hogy „Még sok-sok ilyen boldog napot, drága öregem. Szerető puszival". És egy bizonyos Maudie írta alá. Most, hogy mondod, hogy Beachnek születésnapja van... Az jutott eszembe... Igen, úgy van, ahogy gondoltam. A lapot Beachnek címezték, és véletlenül a leveleim közé keveredhetett. Nézd!

Gallie átvette a lapot, és monokliján át tüzetesen megszemlélte. A lap hátoldalán ezt állott:

MR. SEBASTIAN BEACH
BLANDINGSI KASTÉLY
SHROPSHIRE

Gallie komoly képet vágott.

- Ezt ki kell nyomoznunk - mondta. - Mióta is dolgozik Beach a kastélyban? Tizennyolc éve? Vagy tizenkilenc is megvan? A pontos szám nem érdekes. Csak egy dolog számít: oly régóta van nálunk, hogy már-már fiamnak kezdtem tekinteni, és ha bármely fiam pucér Vénuszokat ábrázoló képeslapokat kapna Maudie nevezetű nőszemélyektől, azonnali magyarázatot követelnék. Nem engedhetjük, hogy a bűnös ledérség felüsse rút fejét a komornyiki lakrészben. Hello, Beach!

Sebastian Beach közelgett jellegzetes, kimért járásával. Léptei ezúttal még a szokottnál is kimértebbek voltak, mert kezében egy borostyánszínű folyadékkal csordultig töltött, hosszú poharat tartott. Beach mellett aprócska, karcsú lány tipegett; szöszke hajával erdei nimfának látszott, akit a komornyik jártában-keltében vett magához a bokrok közül. A lány azonban nem erdei nimfa, hanem egy amerikai kutyakekszgyáros ifjabbik leánya volt.

- Ímhol jőnek a felmentő seregek, Gallie - mondta a lány. Gallie pedig, miután azt felelte, hogy a seregek szabad szemmel is jól kivehetők, elégedetten elvette a poharat, és hosszan belekortyolt.

- Boldog születésnapot, Beach.

- Köszönöm, Mr. Galahad.

- Kérsz egy kortyot, Penny?

- Kösz, nem.

- Clarence?

- Mi? Aha, igen. Nem. Köszönöm, nem.

- Helyes - mondta Gallie, és végzett a pohár tartalmával. - És most lássuk a feladat fájdalmasabb részét. Beach!

- Uram?

- Tekintse e lapot.

Beach átvette a kártyát. Pöszméteszínű szemével átfutotta, s ajka icipicit elmozdult. Olyan komornyiknak látszott, akinek nem kell sok ahhoz, hogy a Komornyikok Egyesületének zordon szabályait sutba vágva elmosolyodjék.

- Nos, Beach? Várunk! Ki ez a Maudie?

- Az unokahúgom, Mr. Galahad.

- Tehát ezt állítja róla.

- A bátyám leánya, Mr. Galahad. Családunk bohémnak nevezhető tagja. Már fiatal korában elhagyta a szülői házat, és beállt egy londoni bár pultja mögé.

Gallie örömteli kiáltásban tört ki.

Gallie hegyezni kezdte fülét, mint a specialista, aki arra lesz figyelmes, hogy a társalgás a legszűkebb érdeklődési köréhez közelít. Mintha Mr. Gillette jelenlétében borotvákról esett volna szó.

- Szóval bártündér, mi? Hol?
- A Criterionban, Mr. Galahad.
- Akkor ismernem kellene. A Criterionban mindenkit ismerek. De semmiféle Maudie Beachre nem emlékszem.
- *Szakmai* megfontolások miatt a Montrose fedőnevet vette fel, uram.
- Maudie Montrose? Hát ő az? Te jó ég, hát persze, hogy ismerem! Bájos, kék szemű leány, a hajkoronája pedig, akár az aranytollú madár fészke. Hű, hány adag rumot vettem át a kezecskéjéből! Mi lett vele? Még mindig ott kezeli a sörcsapot?
- Ó, nem, Mr. Galahad. Férjhez ment, és visszavonult.
- Remélem, a férje kellőképpen értékeli számos kiváló tulajdonságát!
- A férje nincs már az élők sorában, uram. Kétoldali tüdőgyulladást kapott, amikor órákon át kint állt az esőben egy vendéglő előtt.
- Ugyan mi a csudának ácsorgott annyi ideig odakint?
- A hivatás kötelezte erre, uram. Egy magánnyomozó cég, a Digby Éjjel-Nappal Detektíviroda tulajdonosa volt. Most, hogy elhalálozott, az unokahúgom vezeti a boltot, úgy tudom, közmegelégedésre.

Penny érdeklődő nyikkantást hallatott.

- Úgy érti, hogy az unokahúga privát szimat? A vérfolt és nagyítólencse brigád tagja?
- Lényegében igen, kisasszony. De tudomásom szerint a munka érdesebb részét beosztottjaira hagyja.
- Akkor is igazi magándetektív! Az áldóját, mi mindenből áll össze a világ, hát nem?

- Magam is így értesültem, kisasszony - mondta elnézően Beach, majd Lord Emsworth felé fordult, aki úgy találván, hogy a Maudie-témából egy mukkot sem ért, a Császárnő hátát kezdte vakargatni egy pálcával. - Említenem kellett volna, uram, hogy Sir Gregory megérkezett.

- Ó, a fene egye meg! Hol van?

- A társalgóban hagytam, mylord, miközben levetette a cipőjét. Az volt a benyomásom, hogy sajognak a lábai. Sir Gregory kifejezésre juttatta, hogy a lordságodnak megfelelő leghamarabb szeretne találkozni lordságoddal.

Lord Emsworth nyűgösködni kezdett.

- Voltaképpen mi a nyavalyát akar itt ez az ember? Nagyon jól tudja, hogy a legmélységesebb gyanakvással tekintek rá. De azt hiszem, mégis muszáj lesz beszélnem vele. Ha nem tenném, magamra zúdítanám Connie haragját. Connie szerint ápolnom kellene a jószomszédi kapcsolatokat.

- Istennek legyen hála, hogy nekem nem kell - mondta Gallie. - Én úgy nézhetek szemébe a kis Parsloe-nak, hogy a fal adja a másikat. Ez az előnye annak, hogy nem vagyok családfői pozícióban. De az igen érdekes volt, amit Beach mondott, ugye, Clarence?

- Mi?

- Maudie-ról.

- Ki az a Maudie?

- Jól van, te szellemóriás, hagyjuk az egészet. Ügess be a házba, és tudd meg, mit akar az a gengszter.

Lord Emsworth elbotorkált, hűséges komornyikja pontosan a megfelelő, tiszteletteljes távolságban követte; Gallie mosolyogva nézett utánuk.

- Mulatságos - mondta. - Tudja, mióta ismerem Beachet? Tizennyolc vagy tizenkilenc éve; alig negyvenéves siheder koromból. És csak ma fedeztem fel, hogy Sebastian a keresztneve! Pontosan ez történt Biffen Bogyóval. Magácska ugyebár nem

ismeri öreg cimborámat, Biffen Bogyót? A Shrewsburybe vezető út melletti házikóban lakott, de elköltözött, mielőtt kegyed ideérkezett. A régi szép időkben úgy írta alá a váltóit, hogy George J. Biffen; és csak jó néhány év múlva derült ki, egy vacsora után, a Romanónál, amikor Biffen önkontrollja kissé kiengedett, miután barna sörből, mentalikőrből és konyakból kevert italt magának, mert kíváncsi volt, milyen íze lehet - nos, ekkor feltárta előttem, hogy a J. annyit tesz, mint...

- Gallie - vágott közbe Penny, aki már néhány perce érdekes arabeszkeket kanyarítgatott cipője orrával a gyepre, s egyéb jelét is adta annak, hogy kínos feladathoz gyűjti a bátorságot.

- Kölcsön tudna adni kétezer fontot?

4.

A nagyméltóságú Galahadet nem egykönnyen lehetett kihozni a sodrából. Fél évszázadon át kísérleteztek ilyesmivel dadusok, nevelőnők, házitanítók, tanárok, oxfordi professzorok, bukmékerek, hamiskártyások, főpincérek, az itt a piros hol a piros zsonglőréi, lóversenytipp-közvetítők, valamint a főváros rendőri erői, és mind csődöt mondtak. A patinás Pelikán Klubban axiómaként járt szájról szájra, hogy bármilyen nyűgökkel-nyilakkal támadja is a balsors Gallie Threepwoodot, ő hűvösen őrzi tartását, mint a fagyasztott fél disznó. A fenti szavak hallatán azonban őt is görcsös rángások fogták el, oly hevesek, hogy fekete keretes monoklija is kiesett a helyéről - éppúgy, ahogy a bátyja, Clarence csíptetője szokott az orrnyergéről lepottyanni. A lányra meredő tekintete olyan embert mutatott, aki ámulatában nem hisz a fülének.

- Kétezer fontot?
- Égető szükség lenne rá.

Gallie apró sóhajt hallatott. Megfogta a lány kezét, és megpaskolta.

- Gyermekem, koldusszegény vagyok. Én vagyok a másodszülött. Az angol családokban az elsőszülöttnek húzzák ki a lutriját, az összes „futottakmég" csak az ő asztaláról lepottyanó morzsákat szedheti össze. Kétezer fontot éppúgy nem tudok szerezni, mint ahogy ezt a disznót sem tudnám az orrom hegyén egyensúlyozni.
- Értem. Tartottam tőle, hogy nem lesz képes rá. Na jó, felejtsük el.

Gallie meghökkenve Pennyre pillantott. Tényleg azt képzeli ez a lány, hogy Galahad Threepwoodot, a legkíváncsibbat mindazon férfiak közül, akik valaha szódás whiskyt gurítottak le a torkukon, azt az embert, aki örülne, ha annyi font vagy akár csak shilling csörögne a zsebében, ahányszor kotnyelesnek nevezték, ezt az embert ilyen könnyedén le lehet szerelni?

- De az ég szerelmére, nem akarja megmagyarázni?
- Magyarázzam meg? Az attól függ, tud-e titkot tartani.
- Naná, hogy tudok titkot tartani! Ha csak egy szemernyit feltárnék mindabból, amit ismeretségi köröm viselt dolgairól tudok, alapjaiban rengetném meg a civilizációt. Fenntartás nélkül megbízhat bennem.
- Azt hiszem, nagy megkönnyebbülés lesz. Mondja csak, nem utálja, hogy dugó alatt kell tartania?
- Jobban szeretem ugyan kihúzgálni a dugókat, de azért mondja csak. Mi van ezzel a kétezer fonttal? Mi a csudának van szüksége annyi pénzre?
- Szóval voltaképpen nem nekem van szükségem rá. Hanem egy ismerősömnek. Egy férfinak. A szokásos história, Gallie. Szerelmes vagyok.
- Aha!
- Aha, aki mondja. Miért ne lehetnék szerelmes? Az emberek bele szoktak szeretni egymásba, nem?
- Ismerek ilyen eseteket.

- Én speciel Jerrybe estem bele.
- Milyen Jerry?
- Jerry Vail.
- Sose hallottam róla.
- Szerintem ő sem hallott magáról.

Gallie megsértődött.

- Hogy érti azt, hogy nem hallott rólam? Hogyne hallott volna rólam? Az utóbbi harminc évben egész Anglia az én nevemtől volt hangos. Ha nem lenne olyan tudatlan jenki, aki életében először jár a brit szigeteken, akkor kisujjában lenne az életem története, és megadná nekem a kellő tiszteletet, ami kijár. De térjünk vissza az álomfiúhoz. Abból a tényből, hogy kegyed képes volna leharapni az ember fülét miatta, azt a következtetést vonom le, miszerint az illetőnek egy vasa sincs. Leégett egy picit, mi? Az ilyeneket szokás nincstelen kérőnek nevezni.
- Hát azért megél valahogy. Eltartja magát.
- Mivel foglalkozik?
- Író.
- Szent egek! Na jó, feltételezem, hogy az írók is Isten teremtményei.
- Rémregényeket ír. De ismeri a régi mondást: „A bűnözés nem fizetődik ki... eléggé." A jó években sem keres annyit, amennyiből összeházasodhatnánk.
- De hát ott van a kegyed kedves papája, a tehetős milliomos! Ő nem nyújt támogatást?
- Nincstelen kérőnek nem. Ha írnék papának, és elmondanám, hogy hozzá akarok menni valakihez, akinek kábé harminc cent az éves átlagjövedelme, akkor a következő hajóval visszatoloncolna Amerikába, és piszok szerencsésnek mondhatnám magam, ha nem internálna Ohióba, az idős nagymamámhoz.

- Hja, a szülői szigor, mi? Azt hittem, az ilyen hülyeségek már az ezernyolcszáznyolcvanas években kimentek a divatból.
- Kimentek, de sajnos a papát senki sem értesítette. Egyébként Jerry túlságosan tele van magasröptű elvekkel, nem bírná elviselni, hogy a felesége vagyonából éljen.
- Erről le kellene beszélni.
- Nem akarnám. Épp ezért csodálom annyira. Ha ismerné azokat a lecsúszott szerencsevadászokat, akiket bottal kellett elkergetnem magamtól, amióta eladósorba kerültem, megértené, milyen kellemes változatosságot jelentett Jerryvel megismerkednem. Fantasztikus pasas, Gallie! Ha látná, elhinné. Ha valahogy szert tudna tenni arra a kétezer fontra...
- Ez bővebb magyarázatra szorul. Egy bizonyos célra kellene neki, vagy csupán szereti, ha kétezer font lapul a fiókjában?
- Van egy barátja, egy orvos, aki valami egészségügyi létesítményt akar indítani. Hallott már egy Muldoon nevű helyről Amerikában?
- Hát persze. A régi szép napokban egyéb dolgom sem volt, csak folyvást ki-be kukkantgattam Amerikába.
- Ez is olyasvalami lenne, mint Muldoon, de Angliában, úgyhogy sokkal... hogy is mondják csak...?
- Flancosabb?
- Én előkelőbbet mondtam volna. Ide vonulhatnának vissza az életbe belerokkant grófok, gyengélkedő milliomosok, és iszonyú pénzeket fizetnének érte. Jerry szerint Walesben már van is egy ilyen hely, és csak úgy dől oda a pénz. Ez is pont ilyen lenne, de még könnyebben meg lehetne csinálni, mert Jerry orvos barátja Surreyben vagy Sussexben, vagy valami hasonló helyen nézett ki egy épületet, sokkal közelebb Londonhoz. Felmerült, hogy ha Jerry fel tudna hajtani kétezer fontot, beszállhatna tőkéstársnak. A barátja tapogatná a páciensek pulzusát, fontoskodna az étrendjükkel, satöbbi, Jerry meg kilovagolna, golfozna velük, és úgy általában ő volna a társaság

lelke. Ez az, ami tökéletesen illene hozzá, mert Jerry rettentően jó az ilyesmiben. És arra is lenne ideje, hogy megírja a nagy regényét.

- Éppen a nagy regényét írja?

- Mondanom sem kell: eddig képtelen volt belekezdeni, annyira el volt foglalva a kenyérkeresettel, de azt mondja, hogy a téma ott lapul a homlokcsontja mögött, és ha csak egy kis könnyebbsége, napi néhány szabad órája lenne, amikor semmi nem vonja el a figyelmét, úgy a kezéhez szoktatná a témát, hogy az tüzes karikákon ugrálna át, és kockacukrot egyensúlyozna az orra hegyén. Mondja, miért bámul rám, mint egy kitömött béka?

- Ha úgy érti, miért nézek ki úgy, mint Rodin *Gondolkodója,* akkor megmondom: azon töprengek: hogy a búbánatban ismerkedett össze ezzel a fickóval. Connie Southamptonban várta magát, amikor kikötött a hajó, egyetlen éjszakát töltöttek Londonban, aztán azonnal idehurcolta magát, azóta meg a lábát sem tette ki innen. El sem tudom képzelni, mikor és hol nyílt alkalom a turbékolásra, csőrözésre.

- Gondolkodjon, Gallie. Használja a fejét.

- Hiába. Ez meghaladja a képességeimet.

- Hát a hajón, maga pupák! Jerrynek látomása volt. Rájött, hogy manapság egyetlen módon lehet valakiből író - ha benyomul az amerikai piacra. így aztán szakított némi időt, és átruccant, hogy tanulmányozza.

- Hogyan lehet tanulmányozni az amerikai piacot?

- Hát izé... szóval... tanulmányozás által, hogy úgy mondjam.

- Értem. Tanulmányozás által.

- Úgy van. Aztán pedig, amikor befejezte a tanulmányozást, hajóra szállt, és hazajött.

- És ugyan ki utazott véletlenül ugyanazon a hajón? Hát kegyed!

- Pontosan. A második napon ismerkedtünk meg, és attól kezdve semmivel nem törődtünk. Ó, azok a holdfényes éjszakák!
- Sötött a holdvilág?
- Mi az, hogy!

Gallie megvakargatta az állát. Levette monokliját, és elgondolkodva megtisztogatta.

- Nohát, nem is tudom, mit mondjak erre. Most meglehetősen paffá tette tisztességben megőszült öreg barátját. Tényleg beleszeretett ebbe a fickóba?
- Nem figyelt arra, amit mondtam?
- De hát alig négy napja ismeri, nem?
- Na és?
- Nos, csak gondolkodom... Isten a megmondhatója, én aztán igazán nem olyan vagyok, aki előszeretettel papol óvatosságról meg effélékről. Egyetlenegyszer akartam megházasodni, és a választottam egy zenés mulató dizőze volt, aki testhez álló, rózsaszínű öltözékben énekelt. De...
- Na?
- Mégis azt hiszem, hogy a maga helyében megnézném, hová lépek, ifjú Penny. Ezen a világon akad néhány jómadár. És nem kell mindent készpénznek venned, amit az óceánjárók fedélzetén fuvoláznak a pasasok. Számos férfi örök hűséget esküszik a hajó fedélzetén, majd amikor szárazföldet ér, és válogathat a szőkék között, különös változáson esik át.
- Gallie, felfordul a gyomrom magától!
- Sajnálom. Csak gondoltam, szólok. Tudja: az élet dolgai, meg ilyenek.
- Ha rájönnék, hogy Jerry ilyen, abban a pillanatban kiadnám az útját, bár ezernyi remegő darabra szakadna a szívem. Bennünk, Donaldsonokban is van büszkeség.
- Arra mérget veszek.

- De ő nem olyan! Jerry egy kezes barika. És azt maga sem állíthatja, hogy egy kezes barika rosszul veszi ki magát a ház körül.
- Nincs is annál kedvesebb.
- No, azért.

A Császárnő panaszosan felröffent. Egy szem kalóriadús burgonya önállósította magát, elvált az ellátmány zömétől, és kigurult az ólból. Gallie udvariasan visszahajította, amit a nemes állat kurta szusszantással köszönt meg.

- De ha Jerry egy kezes barika, az annál rosszabb. Úgy értem, szörnyű lehetett elválni egy ilyen eszményképtől. Maga itt Blandingsben, ő meg a messzi Londonban... Nem bosszantó?
- Bosszankodtam is, egészen a mai napig.
- Hogyhogy a mai napig?
- Mert ma reggel a napfény áttört a felhőkön. Lady Constance azt mondta, hogy holnap bevisz Londonba ruhát próbálni. Lord Vosper visz el bennünket a kocsiján.
- Mi a véleménye Vosperről?
- Kedvelem.
- Ő szerelmes magába.
- Igen, észrevettem.
- Jóképű fickó.
- Nagyon. De mint mondtam, az expedíció holnap délután megérkezik Londonba, ami azt jelenti, hogy holnap este Jerrymmel fogok vacsorázni.

Gallie meglepve méregette a lányt. Ez a gyermeki optimizmus megsajdította a szívét.

- Miközben Connie állandóan magán tartja örökké gyanakvó tekintetét? Ne is reménykedjen!
- Ó, dehogynem. Papának van egy régi barátnője Londonban. Papa sohasem bocsátaná meg, ha nem ragadnám meg az alkalmat, hogy hátba veregessem, és átadjam az üdvözletét. Ezzel a hölggyel fogok vacsorázni.

- És ő viszi el magát ahhoz a fiatalemberhez?
- Úgy mondom magának, mint lány a lánynak, de maradjon köztünk: ez a hölgy nem létezik. Olyan vagyok, mint Shakespeare poétája, a légi semmit állandó alakkal, lakhellyel és névvel ruházza fel. Ismeri Oscar Wilde darabját, a *Bunburyt?*
- Ne térjen el a tárgytól.
- Nem térek el. Emlékszik Bunburyre, a főszereplő kitalált barátjára? Hát ez az ő anyukája: Mrs. Bunbury. Egy kis tapintattal szépen el lehet rendezni a dolgokat. No, de most be kell mennem. Levelet akarok írni Jerrynek.
- De hát ha holnap úgyis találkozik vele...
- Ahhoz képest, Gallie, hogy mennyi tapasztalat van a háta mögött, úgy tűnik, roppant keveset ért az efféle dolgokhoz. Vacsora közben felolvasom majd neki, amit most fogok megírni, ő meg felolvassa nekem, amit valószínűleg épp ebben a percben ír. Ma reggel táviratoztam neki, megüzentem, hogy felmegyek Londonba, és Lady Garland házában töltöm az éjszakát - ő Dora, az ön húga, ha elfelejtette volna -, és nyolckor várom őt a Savoyban.

Penny elsuhant a szerelem könnyű szárnyán, és Gallie, akinek ifjúsága olyan világban telt el, amelyben a lányok - kivéve a bártündéreket meg az Alhambra táncosnőit - jóval kevésbé voltak találékonyak, egy kicsit elmeditálgatott a mai fiatalság merészségén és vállalkozó kedvén. Az biztos, hogy ezek a mai gyerekek tudják, hogyan kezeljék a problémákat, amelyekkel a lányoknak a felnőtté válás küszöbén szembe kell nézniük. S úgy látszik, ez még inkább így van abban az esetben, amikor jellemformáló éveiket az Észak-amerikai Egyesült Államokban élték le.

Gallie arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy az őszbe csavarodó gavallérok által adható, eszélyességre és körültekintésre intő tanácsoknak lanyha a keresletük a Mr. Donaldson, a Donaldson Kutyaeledel fiatalabbik lánya által képviselt piacon.

Gallie visszatért hát a Császárnő tanulmányozásához, ám a háta mögött felhangzó, erőtlen mekegés arra késztette, hogy hátranézzen. Lord Emsworth közeledett, orcája olyan volt, mint egy haldokló kacsáé, ami a feszültség pillanataiban gyakorta megesett vele. Látnivaló volt, hogy valami szörnyen feldúlhatta szegény, öreg Clarence-t.

5.

Gallie-t nem csalta meg intuíciója. Szegény öreg Clarence-ről sugárzott a rettenet. Gallie elnézte közeledő fivérét, és emlékezetében Biffen Bogyó, e balcsillagzatú sportember, aki egy ízben hosszú, asszír szakáll mögé rejtőzve lopakodott be a Hurst parki Tattersall pályára, hogy a féltucatnyi bukméker, akiknek súlyos összegekkel tartozott, ne ismerjék fel, ám a szakáll egyszer csak lehullt az arcáról. Ugyanaz az érzelmi töltés.

- Az ég áldjon meg, Clarence! - kiáltott fel Gallie. - Úgy nézel ki, mintha egy orosz regényből léptél volna ki! Mi jár a fejedben? És mit csináltál Parsloe-val? Felkoncoltad, és most az nyomaszt, hogy nem tudod, hogy szabadulj meg a hullától?

Lord Emsworth visszanyerte beszédkészségét.

- A társalgóban hagytam, épp a cipőjét próbálta felhúzni. Felháborító dolog történt, Galahad. Kezdjük azzal - nyöszörögte Lord Emsworth, a disznóól kerítéséhez vánszorgott, és ernyedten rárogyott, akár egy vizes harisnya -, hogy Sir Gregory Parsloe egy szélhámos, egy csaló.

- Ezt mindnyájan tudjuk. Nem újság. Folytasd.
- Ne sürgess!

- Jó, jó, csak tudni szeretném végre, mi ez a nagy izgalom. Amikor legutoljára láttalak, épp a ház felé igyekeztél, hogy szembesülj a tetemes báróval. Rendben van. Beléptél a házba, ott találtad őt a társalgóban, cipő nélkül, mire hűvös pillantással végigmérted, és mereven így szóltál: „Minek köszönhetem a szerencsét, hogy fölkeresett?" Parsloe erre megmozgatta

lábujjait, és azt felelte... mit felelt? Minek köszönhetted a szerencsét?

Lord Emsworth kissé lehiggadt. A Császárnőt nézte, s a rendíthetetlen, masszív sertésből szemmel láthatólag erőt merített.

- Voltak már valaha balsejtelmeid, Galahad?

- Ne kalandozz el, Clarence!

- Dehogyis kalandozom - nyűgösködött Lord Emsworth. - Csak azt akarom mondani, hogy abban a pillanatban, amint beléptem a társalgóba, és megláttam az ott ülő Parsloe-t, rossz előérzet fogott el. Mintha valami azt súgta volna, hogy ez az ember kellemetlen meglepetést fog okozni nekem. Undok gúny volt az arcán, már az sem tetszett, ahogyan azt mondta, „Jó napot, Emsworth". És a következő szavaiból kiderült, hogy a balsejtelmem nem csalt. Parsloe előhalászott egy fényképet a belső zsebéből, az orrom alá dugta, és azt mondta: „Na, erre mondjon valamit, öregem!"

- És ki volt azon a fényképen?

Lord Emsworth tekintete újfent a Császárnőt kereste lelki támaszért. Kedvence épp ekkor vette magához a negyvennégyezredik kalóriát.

- Galahad - halkította le hangját szinte a suttogásig a lord -, az a fénykép egy óriási disznót ábrázolt! Parsloe ördögi vigyorral az orrom alá tolta, és azt mondta: „Emsworth, vén pernahajder, nézze meg jól az idei Shropshire-i Mezőgazdasági Kiállítás hízottsertés-kategóriájának győztesét." Pontosan ezt mondta, szó szerint.

Gallie képtelen volt követni. Az volt a benyomása, hogy bátyja rébuszokban beszél.

- Úgy érted, hogy megmutatta neked Matchingham Díszének a fotóját?

- Nem, nem, nem! Az ég szerelmére, dehogy! Matchingham Dísze kétszer is kitelt volna abból a jószágból. Hát nem érted?

Ez egy vadonatúj sertés! Parsloe egy-két nappal ezelőtt importálta egy kenti tanyáról. Matchingham Királynője, ezt a nevet adta neki. Galahad - Lord Emsworth hangja vibrált a túlfűtött érzelemtől -, ha ez a Matchingham Királynője is versenyben van, Blandings Császárnőjének minden erejét össze kell szednie ahhoz, hogy megismételje az utóbbi két év diadalait.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy az az állat kövérebb a Császárnőnél? - kérdezte Gallie, oldalpillantást vetve az ólban pihegő versenyzőre, és eltöprengett, vajon lehetséges-e ilyesmi egyáltalán.

Lord Emsworth megbotránkozott képet vágott.

- Azt nem mondhatnám. Nem, nem, azt igazán nem mondhatnám. De rémületesen szoros lehet a verseny. Néhány dekán múlhat minden.

Gallie füttyentett. Végre teljes komolyságában felfogta a helyzetet. Eltekintve az öreg Clarence iránti természetes testvéri szeretettől, valamint attól, hogy ízlése ellen való volt ennyire megroggyant állapotban látni fivérét, az ügy pénzügyileg is érzékenyen érintette. Ahogyan Pennynek mondta, nem volt gazdag, ám akárcsak Beach, a maga szerény eszközeihez mérten ő is fogadást kötött a Császárnő győzelmére, most pedig úgy tűnt, hogy kicsiny befektetését súlyos veszedelem fenyegeti.

- Hát ezért ajánlott Binstead ötöt az egyhez a kocsmában! Tudott valamit a fickó. Csak azt nem értem, ki engedte meg ennek az alávaló gengszternek, hogy importált disznóval nevezzen be? Azt hittem, csak bennszülöttekkel lehet versenyezni!

- Eddig tényleg ez volt az íratlan törvény, a becsületbeli megegyezés; de most Parsloe felvilágosított, hogy ez írott szabályban sehol sincs lefektetve. Ilyesminek még a lehetősége

sem fordult meg a szabályzat megszövegezőinek fejében. Ez felháborító!

- Botrányos - bólintott Gallie annak a férfiúnak együttérzésével, aki föltett némi készpénzt egy biztosnak hitt dologra, s most látnia kell, hogy a biztos dolog alatt inogni kezd a talaj.

- Az egészben az a legrémesebb, hogy hiába fenyeget ekkora veszedelem, kénytelen vagyok erre a Simmons lányra támaszkodni, hogy ő készítse fel a Császárnőt az erőpróbára...

Gallie arcán zordon kifejezés jelent meg. Ha ezt egy arra tévedő bukméker meglátta volna, nyomban felkapdossa kellékeit, és hanyatt-homlok menekül, mint aki villámcsapástól retteg.

- Simmons nem maradhat! - jelentette ki Gallie.

Lord Emsworth szaporán pislogott.

- De hát Connie...

- Connie pukkadjon meg! Nem istápolhatjuk Connie szeszélyeit ilyen vészterhes időkben. Connie-t bízd rám. Gondoskodom róla, hogy ne akadályozza a gépezet működését, ne küldjön a nyakadra megbízhatatlan sertésgondozókat; amikor, én mondom, ezrével nyüzsögnek a feddhetetlen múltú szakemberek, akik boldogan ugranának a feladatra, és kiválóan felhizlalnák a Császárnőt a nagy napig. De közben lesz egy-két szavam a kis Parsloe-hoz is: figyelmeztetni fogom, hogy semmiféle csalafintaságnak nevezhető megmozdulást nem tűrök. Mert a dolognak erről a részéről se feledkezz meg, Clarence! Most, hogy Parsloe-nak ott ez az új disznó a tarsolyában, bizonyára gálád gondolatokat forgat a fejében. Ha nem adjuk szigorúan a tudtára, hogy minden aljas megmozdulása kegyetlenül meg lesz torolva, akkor biztos lehetsz benne, hogy minden követ megmozgat, minden eszközt megragad, hogy lerontsa a Császárnő állapotát a versenyig.

- Magasságos ég, Galahad!

- Ne aggódj. A helyzet kulcsát a kezemben tartom. Első dolgom, hogy móresre tanítsam Connie-t. Hol van? Ilyenkor, gondolom, többnyire teával mérgezi a szervezetét. Helyes. Megyek, és jól beolvasok neki.

Lord Emsworth mély lélegzetet vett.

- Olyan megnyugtató, hogy itt vagy, Galahad!
- Igyekszik az ember, Clarence. Igyekszik az ember.

Monokliját határozott mozdulattal szemébe nyomta, s elszánt arckifejezéssel elindult, hogy teljesítse misszióját. Lord Emsworth a döbbent csodálat sóhajával nézett utána. Egyszerűen képtelen volt felfogni, hogy egy ember, aki arra készül, hogy jól beolvasson Connie-nak, miként lehet ennyire nyugodt.

De hát ugye Galahad, az Galahad.

2. FEJEZET

1.

Odafent a kastélyban Sir Gregory Parsloe - immár cipőben - a társalgó ablakában állt, és kifelé nézegetett.

Aki karcsú, nyúlánk termetűnek képzeli az arisztokratákat, Sir Gregory Parsloe-t egyetlen pillantásra sem méltatná. Ő ugyanis nagydarab, testes, ötvenes évei közepén járó férfi volt, megjelenésében őrizte még az egykori pirospozsgás arszlán nyomait. Miként Beach, Parsloe is rég elveszítette áramvonalas alakját: tény, hogy miként Beachből is kitelt volna legalább két egészen elfogadható komornyik, ugyanúgy Sir Gregoryból is ki lehetett volna gazdálkodni két, aránylag életnagyságú bárót. Ennek pedig az volt az oka, hogy Parsloe pénzügyi helyzetében jelentős változás állt be azóta, hogy - mint Gallie állította - egyetlen fitying nélkül kódorgott szerte Londonban.

A húsosfazekakat, borokat és erősebb szeszeket egyaránt kedvelő ember, aki számos szűk esztendő után nagy halom

pénzt és tele borospincét örököl, egyszerre annyi kísértéssel találja szemben magát, amelynek roppant nehéz ellenállnia. A tejjel-mézzel folyó Kánaánba érkezvén fölerősödhet benne a hajlam, hogy rendszeresen nekiveselkedjék, és addig faljon, amíg a szeme kiguvad. Az ilyen ember nem felejti el a napokat, amikor azt sem tudta, honnan kerül a következő szelet sült, így a hirtelen támadt jólétben pótolni akarja a mulasztást. Ez történt Sir Gregory Parsloe-val is. Csupán a vasakarat menthette volna meg attól, hogy ne szedjen magára felesleges kilókat, de neki nem volt vasakarata. Napról napra körös-körül egyre kövérebb és kövérebb lett.

A társalgó ablaka alatti teraszon a délutáni napsütés fénye rezgett, de a túlsó végére terebélyes falomb vetett árnyékot, s ebben a hűs zugban teázóasztalka állott. Az asztalkafőn Lady Constance Keeble elnökölt, levelet olvasott, Sir Gregory pedig leküzdhetetlen késztetést érzett, hogy csatlakozzék hozzá. A négy kilométernyi kegyetlen gyalogtúra után épp egy csésze tea volt az, amelyre Parsloe leginkább vágyott.

Így hát a terasz felé indult, a jobb lábán keletkezett vízhólyag miatt kissé sántikálva. Úgy képzelhetnénk, hogy gondolatai minden bizonnyal a közelgő frissítő körül keringtek, holott nem így volt. Egy-két héttel ezelőtt Sir Gregory eljegyzett egy hölgyet, s most a jegyese, Gloria Salt járt a fejében. Ha valaki netán kedves és megindító dolognak vélné ezt, akkor vonakodva bár, de hozzá kell tennünk, hogy Parsloe fejében keserű gondolatok kavarogtak arájáról, s igen közel állt ahhoz, hogy megbánja az őrült pillanatot, amikor a hölgy ragyogó szépségétől megmámorosodva neki szegezte a kérdést: „Amondó volnék, öreglány, hogy... izé... na, mit szólnál hozzá, he?" Talán túlzás lenne azt állítani, hogy Gloria Salt személyét illetően a báró szeméről lehullott a hályog, ám az szent igaz, hogy az utóbbi napokban feltárult előtte Gloria jellemének néhány sajátságos vonása, amitől az ara bűbája tetemesen megcsappant.

Amikor Parsloe feltűnt a teraszon, Lady Constance letette, amit olvasott, az aznapi postával érkezett számos levél egyikét, és ragyogó mosolyt röpített a báró felé. Fivéreivel, Clarence-szel és Galahaddel ellentétben Lady Constance kedvelte ezt az embert.

- Nahát, Sir Gregory - fuvolázta őszinte vendégszeretettel -, milyen szép magától, hogy meglátogat. Nem is hallottam, amikor megállt a kocsija.

Sir Gregory elmagyarázta, hogy gyalogosan tette meg az utat Matchingham Hallból, s e fegyvertény hallatán Lady Constance izgatottan csiripelni kezdett.

- Szent egek! És mondja, nem merült ki?
- Bizony jólesik szusszanni egyet. Vízhólyag van a jobb lábamon.
- Ó, jaj! Amint hazaérkezik, ki kell szúrnia!
- Igen.
- Varrótűvel.
- Igen.
- Nem gombostűvel! No, üljön hát le, töltök magának egy csésze finom teát. Kér egy brióst?

Sir Gregory elvett egy brióst, hosszan, furcsálkodva, komoran végigmérte, aztán felsóhajtott, és lerakta a tányérjára. Lady Constance újra elővette a levelet.

- Gloria írt - mondta.
- Á! - jegyezte meg Sir Gregory óvatosan, olyan hangon, mint aki még nem jutott döntésre Gloriát illetően.
- Azt írja, hogy holnapután autóba ül, és idelátogat, meg hogy a titkárral minden rendben van.
- Miféle...?
- Clarence titkárjáról van szó. Nem emlékszik? Maga mondta, hogy telefonál Gloriának, és megkéri, hogy mielőtt eljön Londonból, szerezzen titkárt Clarence-nek.
- Aha, igen. És szerzett? Nagyszerű.

Ha Lord Emsworth jelen lett volna, e hír még jobban lesújtotta volna. Connie jóvoltából rendszeresen ellepték a kastélyt mindenféle förtelmesen szemüveges, dudoros homlokú, gyorsíráshoz értő fiatalemberek, akik pokollá tették a lord életét. A legutolsó példány eltávozta óta hosszú idő telt el, és Lord Emsworth már titkon abban reménykedett, hogy a járványnak vége van.

- Gloria azt írja, hogy ismer egy kiváló embert.

Ez megint alapjaiban rendítette volna meg Lord Emsworth-t. A legkevésbé olyan embert szeretett volna a kastélyban látni, aki a „kiváló" jelzővel írható le, mert ez a jelző olyan embert jelent, aki folyvást szekírozza, macerálja, folyton azt akarja, hogy írjon alá ezt-azt, meg csináljon mindenféle dolgokat.

- Clarence oly tehetetlen, ha nincs mellette valaki, aki viszi az ügyeit! Napról napra tétovább lesz. Milyen aranyos Gloriától, hogy vette a fáradságot. Tüneményes teremtés ez a Gloria!

- Á! - felelte Sir Gregory az iménti óvatos tónusban.

- Csodálom ezeket a sportoló nőket. Annyira egészségesek. Nyert mostanában valamelyik teniszversenyen?

Sir Gregory nem válaszolt. Farkasszemet nézett az előtte heverő, olvasztott vajtól csillogó brióssal, és ajkát újabb nehéz sóhaj hagyta el. Lady Constance követte vendége pillantását, és halk kiáltást hallatott. Háziasszonyi énje megütközött.

- De Sir Gregory, hisz maga egy falatot sem evett! Talán nem szereti a briót?

A báróból feltörő hang oly mélyről szakadt ki, mintha a cipője talpánál vette volna kezdetét, és egyáltalán nem volt halk sóhajnak nevezhető. Félreismerhetetlenül hördülés volt ez, olyan, mint ami a kínzócölöphöz kötözött rézbőrű indián ajkát hagyhatja el szélsőséges esetben.

- De szeretem - felelte halk, érzelemtől reszketeg hangon Sir Gregory. - De Gloria szerint le kell szoknom róla.

- Gloria szerint? Nem értem.

Sir Gregory egészen eddig a pillanatig úgy járt el, mint az a spártai fiú, aki szó nélkül tűrte, hogy a köntöse alá rejtett róka marcangolja a mellkasát: egy szóval sem említette a dolgot senkinek, titkolta tragédiáját a világ előtt. Alappal vagy alaptalanul, de úgy gondolta, hogy ha elmondja, hülyének fogják tartani. A cimborák olyanok, amilyenek, gondolta Sir Gregory, de nyilván halálra röhögnék magukat, ha elárulná nekik, hogy egy nő szeszélye miatt sanyargatja a testét. Mostanra azonban túlontúl erős lett a kísértés, ki kellett öntenie szívét ennek az együtt érző barátnak.

- Gloria szerint túl kövér vagyok, és azt mondja, ha nem adok le a súlyomból, ugrik az eljegyzés. Azt mondja, nem hajlandó oltár elé állni valakivel, aki úgy néz ki, mint... mint... szóval nagyon szókimondóan fogalmazott. Tudja, milyenek a nők, pláne ezek a sportolók, akik a teniszpályákon futkároznak, és olyanokat kiabálnak, hogy „Negyven semmi!" Ezek mindent megtesznek azért, hogy nádszálkarcsúak legyenek, ledolgozzák magukról az utolsó dekát is. Ami persze tömény marhaság. Meg is mondtam neki, „A fenébe is, húsom, hát minek ez a sületlenség? Nem akarok én benevezni a hatnapos bicikliversenyre, vagy akármi...", de Gloria tántoríthatatlan. Azt mondja, ha továbbra is úgy nézek ki, mint egy hőlégballon, a házasságunkra keresztet vethetek. Azt mondja, hogy ő is ugyanúgy szereti a komikus dolgokat, mint bárki más, de mindennek van határa. Szó szerinti idézet.

- Teremtőm!

Most, hogy Sir Gregory elkezdte kiönteni a lelkét, úgy találta, hogy a dolog egyre könnyebben megy. Vendéglátója tágra nyílt szemmel bámult rá, mintha azt mondogatná magában, hogy ez nagyon megindító, ó, ez nagyon megindító, Sir Gregory pedig ugyanolyan ékesszólóvá vált ettől, mint egy hasonló alkalommal a megpróbáltatásairól beszámoló Otelló.

- Elég az hozzá, hogy tilos a vaj, nincs kenyér, nincs alkohol, nincs leves, nincsenek szószok, még egy szem krumplit sem szabad megennem. És ez még nem minden. Gloria előírt számomra egy szörnyűséges gyakorlatsorozatot is. Hajnalban felkelés. Légzőgyakorlat. Lábujjak megérintése. Könnyű reggeli. Fürge séta. Egy-két fa kivágása. Könnyű ebéd. Újabb fürge séta. Ezért jöttem gyalog ide is, de hogy hazáig miként jutok el ezzel a vízhólyaggal... No, mindegy - szedte össze férfiúi méltósága maradékát Sir Gregory. - Igazán nem lett volna szabad ezekkel untatnom magát. Csak jelezni akartam, hogy éppen pokoljárásban vagyok, de most inkább távozom. Nem, nem, köszönöm, nem kérek több teát. Egyetlen csésze van megszabva.

Sir Gregory nehézkesen fölemelkedett székéből, és elindult a terasz túloldala felé. Séta közben új disznajára gondolt. Teringettét, micsoda fonák helyzet: miközben neki a legszigorúbb fogyókúrán kell tengődnie, azalatt Matchingham Királynőjét szóval, tettel és hallgatással is arra ösztökélik, hogy egyre kövérebb és kövérebb legyen. Vajon miért vonatkozik másféle törvény a disznókra, mint a bárókra?

Ezen mélázva érkezett el a kocsifelhajtó tetejére, és épp gratulálni készült magának, mert innentől kezdve a következő fél kilométeres út dombról lefelé vezetett, amikor valaki éles, parancsoló hangon a nevén szólította. Megfordult, és a nagyméltóságú Galahad Threepwoodot látta maga előtt.

2.

Gallie hidegen és szigorúan nézett rá. - Egy szóra, kicsi Parsloe! - mondta. Sir Gregory testmagassága száznyolcvanhat centiméter volt. Most teljes terjedelmében kihúzta magát. Már azokban a régi időkben sem kedvelte fikarcnyit sem Gallie Threepwoodot, amikor még együtt csámborogtak az ifjúság

irányain, és legutóbbi találkozásuk sem indította arra, hogy meleg barátságot kössön vele.

- Nincs kedvem beszélgetni magával, jóember - mondta.

Gallie monoklija felszikrázott.

- Ó, csakugyan? De én akkor is beszélni fogok *veled,* kis Parsloe. A hozzád hasonlók aknamunkája vezetett oda, hogy elbuktak a síkság városai, miattuk omlott össze a Római Birodalom. Mondd, mi ez a história az új disznóddal?

- Mi lenne?

- Clarence mondta, hogy Kentből hozattad.

- És?

- Ócska trükk.

- Teljesen jogos. Melyik szabály tiltja? Mutasd meg!

- Vannak magasabb rendű dolgok is, mint a szabályzat, Parsloe-kám. Erkölcsi kódex is létezik.

- Micsoda?

- Igen, sejtettem, hogy azt hírből sem ismered. De hagyjuk. Csakugyan az a szándékod, hogy benevezd ezt a kocát a mezőgazdasági kiállítás Hízott Sertés-díjára?

- Már be is neveztem.

- Értem. Most pedig, semmi kétség, különféle piszkos trükkökön töröd a fejed. Megint valami aljas cselvetésre készülsz, mint a régi szép időkben.

- Sejtelmem sincs, miről beszélsz.

Gallie kurta, kemény, kellemetlen kacajt hallatott.

- Nem tudja, miről beszélek! Ugyan, Parsloe-kám, forgasd már vissza az eszed kerekét néhány évvel, ahhoz az estéhez, amikor a Gossiter Streeten lévő, Kengyelfutó nevezetű kocsmában időztünk. Fiatalok voltunk még; s én, ifjonti hebehurgyasággal, beneveztem Towser nevű kutyámat a patkányfogó versenyre a te Bendzsó nevű ebed ellen. Amikor aztán kihozták a patkányokat, és Towsernek fürgén, lelkesen munkához kellett volna látnia, akkor vajon hol volt a kutyám? Egy sarokban hor-

tyogott, és akkora volt a pocakja, mint egy városi főtisztviselőé. Füttyentettem neki... hívogattam... Towser, Towser... Mindhiába. Mélyen aludt. És vajon miért? Azért, mert a verseny kezdetét jelző gong előtt félrehívtad, és teletömted hagymás rostélyossal, hogy eltereld az érdeklődését a patkányokról, és a te Bendzsód legyen a győztes!

- Visszautasítom!

- Semmi értelme tagadnod. Bizonyítékom sajnos nincs rá, de mind a ketten nagyon jól tudjuk, mi történt. Valaki hagymás rostélyost juttatott a kutyám szervezetébe - megéreztem a leheletén. Olyan hagymaszag dőlt ki a száján, mint amikor az ember egy nyári estén benyit egy sohói vendéglőbe. A történelem ítélőszéke előtt világos lesz, hogy az a valaki te voltál. Már akkoriban is te voltál a világ legzüllöttebb csirkefogója, semmitől se riadtál vissza, hogy megvalósítsd gonosz szándékaidat. És - itt a lényeg - a mai napig sem változtál meg. Most, ebben a pillanatban is azt latolgatod magadban, hogy „Vajon hogyan ronthatnám le a verseny előtt a Császárnőt, hogy félreállítsam az útból?" De igen, ezt latolgatod. Emlékszem, egyszer Clarence-szel beszélgetve így fogalmaztam: „Clarence, harminc éve ismerem a kis Parsloe-t, és felelősségem tudatában kijelenthetem, hogy ha a nagyanyját beneveznék a hízóversenyre, és ha Parsloe érdekei úgy kívánnák, hogy eltávolítsa az útból, akkor a korpa és a makk mellé kábítószert is keverne a moslékjába, mégpedig egy percnyi habozás nélkül." Nos, meg kell mondjam, hogy ezt a játékot ketten játsszák. Minden megmozdulásod a legkönyörtelenebb megtorlást fogja maga után vonni. Ha megpróbálod lerontani a disznónkat, mi is le fogjuk rontani a tiédet. Elég egyetlen szem mérgezett krumpli a Császárnő ebédlőasztalán, Matchingham Királynője máris hat szem mérgezett krumplival nézhet szembe. Csak ennyit akartam mondani. Jó napot, Parsloe - közölte Gallie, azzal sarkon fordult.

Az eddig némán tátogó Sir Gregory visszanyerte a hangját.

- Hé!

- Mi van?

- Gyere vissza!

- Ki? Én? Eszem ágában sincs. Nincs kedvem beszélgetni magával, jóember - jelentette ki Gallie, s folytatta útját a terasz felé.

Lady Constance épp a teáscsészében tartotta arisztokratikus orrát. Gallie lépteinek zajára feltekintett.

- Ó, te vagy az? - kérdezte, s hanghordozásából kiviláglott, hogy semmiféle hirtelen támadt érzelem nem változtatta meg régóta kialakult véleményét: testvérbátyját még mindig a blandingsi tájkép szégyenfoltjának tekinti. - Azt hittem, Sir Gregory az. Nem láttad Sir Gregoryt?

- Mármint Parsloe-t? De igen, láttam. Épp most vánszorgott el.

- Hogy érted, hogy vánszorgott?

- Úgy, hogy vánszorgott.

- Ha arra célzol, hogy Sir Gregory sántít, azt a lábán keletkezett vízhólyag okozza. Mondani akarok neki valamit. Megvárom, amíg hazaér, és akkor telefonozok neki. Kérsz teát?

- Hozzá nem nyúlnék ahhoz a löttyhöz.

- Akkor meg mit akarsz?

Gallie mindenre elszántan szemébe csavarta monokliját.

- Beszélni akarok veled, Constance - mondta. - Nagyon komoly beszédem van veled erről a Simmons lányról, erről az istencsapásáról, erről a kétbalkezes gyeplabdakergetőről, akit sertésgondozónak Clarence nyakába varrtál. Clarence meg én meghánytuk-vetettük a dolgot, és egyetértünk abban, hogy ennek a Simmonsnak útilaput kell kötni a talpára. Ideje megragadni a bricsesznadrágja ülepét, és kivetni őt a külső sötétségre, ahol sírás van és fogaknak csikorgatása. Az ég szerelmére, Constance, számoltál azzal, hogy a világ szemében

te leszel az az asszony, aki ezt a bárgyú Simmonst idehozva veszélybe sodorta a Császárnő esélyeit arra, hogy három egymást követő évben elnyerje a Hízott Sertés-díjat? A diadalt csak egy szakképzett sertésgondozó, mégpedig a pénzért felfogadható legjobb sertésgondozó mozdíthatja elő, ezért hát egy ilyennek kell a Császárnő gondját viselnie. És nincs vita, Constance! Ez az utolsó szavam.

3.

Mindig roppant kínos érzés, ha az embert megfenyegetik. Gerald Vail egyik kiadatlan regényében van egy jelenet, amelyben egy bűnöző küllemű egyén odaoson a főszereplő mellé, amikor az pillanatra megáll a Broadwayn, hogy cigarettára gyújtson, és azt suttogja a fülébe: „Figyuzz, kiskomám! Ha jót akarsz magadnak, akkor eltűnöl a városból, kiskomám!", és a főhős ebből rögtön tudja: Lepcses Louis és a Fekete Bajusz banda megorrontotta, hogy nyomoz a zöld kalapos férfi lepuffantása ügyében; és noha a főszereplő rettenthetetlen fiatalember, azon kapja magát, hogy hideglelős remegés fut végig a hátgerincén.

Pontosan ilyesféle hideglelős remegés futkosott a Matching-ham Hall felé sántikáló Sir Gregory Parsloe gerincén. A Gallie-val való találkozás megrázóan hatott rá. Parsloe nem tartozott a dús képzelőerővel megáldott emberek közé, de Gallie szavaiból a kevésbé eleven fantáziájúak is kiolvashatták a Matching-ham Királynője elleni egyoldalú akció fenyegetését. Igaz, a pasas „megtorlást" említett, arra utalva, hogy a blandingsi banda nem kezdeményez ellenségeskedést, ám Sir Gregory gondolatban azonnal így reagált erre: „Még hogy megtorlás, hogy oda ne rohanjak."

Az az embertípus, amelyben Galahad Threepwood tartozott, nem szokta udvariasan megvárni, míg az ellenség megteszi az első hadmozdulatot. Ez a típus cselekszik, mégpedig

villámgyorsan, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, ezért csupán egyetlen dolgot lehet tenni ellene: mozgósítja véderőit, és résen áll.

Matchingham Hallba érkezvén Sir Gregorynak első dolga volt, hogy leroskadjon karosszékébe, a második, hogy lerúgja a cipőjét, és csöngessen. Belépő komornyikjától azt kívánta, hogy informálja George Cyril Wellbeloved nevű sertésgondozóját, miszerint tanácskozni akar vele. Kisvártatva átható disznószag lebegett be a szobába, amelyet maga George Cyril követett személyesen.

George Cyril Wellbeloved hosszú, sovány, vörös hajú férfiú volt, s bal szemére erősen kancsalított. Ez a kis testi hibája roppant kellemetlenül hatott, s mivel a szépség hódolói a jobb szeme láttán sem vetettek volna örömükben cigánykereket, nem nehéz megérteni, hogy Sir Gregory az elkövetkező társalgás alatt igyekezett másfelé nézni, ha csak tehette.

De ha jobban meggondoljuk: mi a szépség? Mondhatnánk: a szépség csak a felszínen található. A sertésgondozó szája olyan volt, akár egy lepényhalé, törött orrára az Emsworth Címer egyik politikai vitájában tett szert, és egész alakját nagy mennyiségű sár borította, de Sir Gregory úgy érezte: ha az ember sertésgondozót alkalmaz, akkor nem holmi hímnemű Miss Amerikát keres, hanem olyasvalakit, aki ért a disznókhoz. Márpedig amit George Cyril Wellbeloved nem tudott a disznókról, az elfért volna egy Maudie Montrose-féle, szabványméretű képeslapon.

Sir Gregory idegesen összefoglalta a Gallie-vel lefolytatott interjú lényegét, nyomatékosan hangsúlyozva a mérgezett krumplik lehetőségét, George Cyril pedig komolyan végighallgatta, ami szerfölött jól állt neki.

- Hát így áll a helyzet - fejezte be a történetet Sir Gregory.
- Mit szűr le maga mindebből?

George Cyril Wellbeloved, ha élőszóban nyilvánult meg, szeretett árnyaltan, plasztikusan fogalmazni.

- Hogy megmondjam a őszintét, uram - kezdte George Cyril -, szerintem a vén ... piszkoskodni akar.

Talán illendő lett volna, ha Sir Gregory ennél a pontnál közbevág, mondván „Ejnye, ejnye, válogassa meg a szavait, jóember", ám a ... főnév oly tökéletesen kifejezte azt, amit ő maga gondolt a nagyméltóságú Galahad Threepwood felől, hogy nem tudta rávenni magát a dorgálásra. Az igazság az, hogy, jóllehet a ... valóban erős kifejezés, Sir Gregory azonban túltett az alkalmazottján, ugyanis gondolatban az ennél is vaskosabb * * * * és !!!!! jelzőkkel illette Gallie-t.

- Magam is pontosan így gondolom - helyeselt Sir Gregory.

- Mostantól kezdve, Wellbeloved, szakadatlan készenlétet követelek!

- Igenis, uram.

- Egyetlen másodpercnyi lazaságot sem engedhetünk meg.

- Nem, uram. A hunok már a kapuba állnak.

- A mik állnak a hol?

- A hunok, kérem. A kapuba, kérem. De másként is mondhatjuk - tette hozzá George Cyril Wellbeloved, aki kisfiú korában szorgalmasan eljárt Market Blandings vasárnapi iskolájába, és az ott tanultak morzsáiból még maradt benne valami.

- Tekintsétek Midián hadait, mint portyáznak és rabolnak.

Sir Gregory megfontolta a dolgot.

- Igen. Igen, értem, miről beszél. Midián hadai. Igen. Komisz fráterek. Azt mondta, Midián?

- Igen, uram. Midián és seregei. Keresztények, halljátok, amint lábaik a Szent Földet tiporják? Föl, keresztények, húzzatok be nekik!

- Úgy van. Igen. Pontosan. Én is ezt akartam javasolni. Kellene egy puska. Van magának puskája?

- Nincsen, uram.
- Majd adok egyet. Mindig hordja magával, soha ki ne adja a kezéből, és ha szükséges, használja is. Vésse jól az eszébe, egyetlen szóval sem biztatom gyilkolásra, hogy a törvény szigora lesújthasson magára, de ha éjnek idején valami alattomos behatoló - neveket szándékosan nem említek - Matchingham Királynőjének ólja körül ólálkodna, akkor semmi se tartsa vissza attól, hogy odapörköljön egy marék borsot a nadrágja ülepébe.
- Semmi se fog visszatartani, kérem - bólintott George Cyril szívélyesen.
- Ha ez kell neki, hát kapja csak meg.
- Úgy lesz, uram. Megkapja mind a két csőből.

A konferencia ezzel kölcsönös megelégedésre véget is ért volna, mert hűbérúr és vazallusa két testben egy léleknek bizonyult, de Sir Gregory ekkor hirtelen disszonáns hangot ütött meg. Eszébe jutott valami, és ki is mondta, az olyan ember kaján élvezetével, akit jegyese szigorú diétára és szeszmentes életmódra kárhoztatott. A boldogtalanság társra vágyik.

- Még valamit! - mondta. - E perctől fogva tartózkodjék a szeszes italoktól!
- Kérem?
- Jól hallotta. A környékére sem mehet a csapszéknek. Azt akarom, hogy éber, fürge, és éjjel-nappal tettre kész legyen.

George Cyril Wellbeloved fájdalmasan nagyot nyelt; úgy hatott, mint amikor egy strucc golflabdát vesz magához.

- Ugye amikor szeszes italokról beszél, a sört nem érti bele?
- Nagyon is beleértettem a sört.
- Semmi sör?
- Semmi sör.
- Semmi *sör?*
- Egy csepp sem.

George Cyril Wellbeloved kinyitotta száját; egy pillanatra úgy tűnt, mintha lángoló szavak készülnének kitörni belőle. Ám ekkor meggondolhatta magát, mert megjuhászodott.

- Igenis, kérem - mondta jámboran.

Sir Gregory éles pillantást vetett rá.

- Jól tudom, mire gondol - mondta. - Az jár a fejében, hogy majd alattomban kioson, és a hátam mögött, a tudtom nélkül a sárga földig leissza magát. Nos, ez az, amit nem tehet meg. Szigorú parancsba adom Market Blandings összes kocsmárosának, hogy nem szolgálhatják ki magát. Tagja vagyok az italmérési engedélyeket kiadó bizottmánynak, gondolom, tiszteletben fogják tartani az utasításomat. Csak azt nem értem - fűzte hozzá erényesen Sir Gregory -, hogy miért szeretnek egyesek az elállatiasodásig vedelni. Nézzen meg engem! Én soha egy ujjal sem nyúlok alkoholhoz. Leléphet.

George Cyril Wellbeloved, mint kinek szemhatárán nem csillan reménysugár, hosszú, búbánatos, szemrehányó tekintetet vetett munkáltatójára, majd elhagyta a szobát, magával vivén némi disznószagot, bár korántsem az egészet. Alighogy becsukta maga mögött az ajtót, megszólalt a telefon. Lady Constance volt a hívó.

- Matchingham 8-30?
- Igen.
- Sir Gregory?
- Igen.
- Már hazaért?
- Igen.
- Fáj még a vízhólyagja?
- Igen.
- Mondtam, hogy ki kell szúrnia, igaz?
- Igen.
- Varrótűvel. Nem gombostűvel. A gombostű mérgező lehet. Azt hiszem, sárgarézből készül, bár nem úgy néz ki, mintha

sárgarézből készült volna. De voltaképp nem emiatt keresem. Gloriáról van szó, tudja? Meg a maga diétájáról, tudja? Meg a testgyakorlásról, tudja?

Sir Gregory azt válaszolta, hogy tudja.

- Szerintem az ilyesmi egyáltalán nem tesz jót a maga korában.

Sir Gregoryt ez érzékeny ponton érintette; szerette volna megtudakolni, mit ért Lady Constance azon, hogy „az ő korában", de erre nem nyílt alkalma. Mint a legtöbb telefonáló nőt, Lady Constance-t sem lehetett egykönnyen félbeszakítani.

- Rosszulesik arra gondolnom, hogy ilyen diétának meg testgyakorlásnak teszi ki magát. Szerintem ez igen veszélyes lehet a maga korában lévő férfinak. Az ilyen férfinak igenis tápláló és ízletes étkekre van szüksége, és nagy a túlerőltetés veszélye. Egy távoli rokonom, a hampshire-i Wilberforce család tagja elkezdte ezt a reggeli előtti svédtornát, és valamiféle rohamot kapott. Nem értem, hogy is feledkezhettem meg erről, amikor délután nálunk járt, de amint elment, hirtelen eszembe jutott egy újsághirdetés, amit a napokban láttam. Valami újfajta fogyasztókészítményről van szó, épp mostanában dobták piacra. Hallott már róla? Slanki a neve, és kitűnőek a javallatai. Nem tartalmaz semmiféle ártalmas anyagot, nem vált ki rászokást, a legjobb orvosok is elismerik, egybehangzóan úgy nyilatkozik róla mindenki, hogy a Slanki a fölös testsúlytól való megszabadulás biztonságos és kellemes segédeszköze. Ha mindez így igaz, ahogy mondják, akkor szerintem ön eleget tehet Gloria kívánságának, anélkül, hogy diétára, megerőltető gyakorlatokra kényszerülne és tornásznia kellene, aminek oly káros hatása volt távoli rokonunkra. Robert Wilberforce volt az illető, afféle másod-unokatestvérem, aki devonshire-i Fairbairns lányt vett feleségül. Robert még évekig elélhetett volna - épp annyi idős lehetett, mint maga -, de amikor felszedett néhány kilót, egy lelkiismeretlen barátja

belehajszolta a reggeli lábujj-érintgetésbe - naponta ötvenszer, képzelheti! El is kezdte, ám a harmadik napon nem ment le reggelizni, és amikor fölmentek a szobájába, a padlón vonaglott, iszonyú görcsökben. A szíve összekeveredett a májával. Slanki! Kisebb üvegcsében is kapni, de a családi, nagyobb kiszerelés gazdaságosabb. Szeretném, ha kipróbálná. Market Blandingsben is megvásárolhatja, mert valami különös véletlen folytán épp aznap, amikor olvastam róla az újságban, megpillantottam néhány palack Slankit a Fő utcán, Bulstrode patikus kirakatában. Furcsa, milyen gyakran történik ilyesmi, ugye? Mármint az, hogy az ember meglát valamit, és szinte rögtön utána megint meglátja. Jaj, Clarence! Clarence-hez szóltam, Sir Gregory. Épp most jött be, és nyekereg valamit. Mit akarsz, Clarence? Hogy *mit?* Telefonálni szeretne, Sir Gregory, úgyhogy le kell tennem. Viszontlátásra. És nehogy elfelejtse! Slanki! Javaslom a gazdaságosabb, családi kiszerelést.

Sir Gregory elvette sajgó füléről a telefonkagylót, és a helyére tette.

Néhány pillanatnyi csend következett, ami úgy hatott hang-zuhatagtól zúgó fülének, mint a forró lenmagos borogatás. Micsoda természeti csapás a gyengébbik nem, amikor telefont vesz a kezébe, gondolta Sir Gregory. Az átkozott masina úgy hat rájuk, akár a kábítószer. Vegyük például Connie Keeble-t. Kedves, érző szívű asszony, amikor az ember szemtől szemben beszélget vele, soha nem próbálja magához ragadni a társalgás fonalát, se semmi, de abban a pillanatban, hogy telefonközeibe kerül, csak fecseg-locsog a nagy semmiről.

Ekkor hirtelen felötlött benne: vajon szívélyes vendéglátója szóáradata valóban annyira tartalmatlan volt, amennyire ő el-hamarkodottan feltételezte? Mint a legtöbb férfi, akit egy asszony a telefon álnok csapdájába csalt, Sir Gregory is hagyta, hogy gondolatai elkalandozzanak a végeláthatatlan monológ

közben; ám a tudatalattija mégis felszippanthatott valamit a hallottakból, mert íme, visszatért a Slanki szó, meg egy rakás érdekfeszítő dolog arról, hogy mi az a Slanki, és mire képes. Sir Gregory kisvártatva felgöngyölítette az összekuszált fonalat.

Az a gondolat, hogy fogyasztószerekkel érje el célját, eddig soha nem merült fel Sir Gregoryban. Ám most, hogy a lehetőség megmutatkozott, minél többet töprengett róla, annál kívánatosabbnak tűnt. Megmámorosodott a maga elé képzelt jelenettől, amelyben önmagát látta laktató és tápláló ennivalók közepette, egy üvegcse Slanki társaságában.

Boldogsága útjában immár csak egyetlen akadály tornyosult. Ahhoz, hogy az ember habzó, gyöngyöző Slankival töltse serlegét, előbb szert kell tennie rá, márpedig Sir Gregory viszolygott a gondolattól, hogy bemenjen a boltba, és fogyasztószert kérjen. Iszonyodott volna a hirtelen rávetett, meglepődött pillantásoktól, a derékbőségét fürkésző vizsla tekintetektől, valamint az elfojtott - avagy el sem fojtott - vihogástól.

Akkor hát mit lehet tenni?

- Ha! - mondta ekkor Sir Gregory hirtelen ihlettől indíttatva. Megnyomta a csengőt, s pár pillanat múlva belépett Binstead, a komornyik.

A nyájas olvasó bizonyára emlékszik még Binsteadre, hiszen szó esett már róla. Ő az a túltengő sportember, aki az Emsworth Címerhez címzett kocsma hangulatát felvillanyozva öt az egyhez arányú fogadásokat kötött munkaadója disznajára. Így hát érdekfeszítő lesz, ha most személyesen is megismerkedhetünk vele.

A tüzetes szemrevétel azonban csalódást okoz. Binstead afféle fiatal, fürge komornyik volt, akiről az embernek azonnal az a meggyőződése támad, hogy a szó legmélyebb, legszentebb értelmében nem is komornyik, csupán felkapaszkodott inas. Nem mutatott semmit Beach kimért méltóságából, inkább

karcsú volt és hetyke. Úgy festett, mint aki bármely pillanatban képes lenne valami hajmeresztőt elkövetni, például cigánykereket vetni vagy lecsúszni a lépcsőkorláton - ám az igazságnak tartozunk annyival, hogy a valóságban sohasem vetemedett ilyesmire. És ha azt mondjuk, hogy esténként gyakorta volt megfigyelhető, amint félpennys alapon kockajátékot játszik George Cyril Wellbeloveddal és a társadalom más számkivetettjeivel, sőt azt is eltűri tőlük, hogy „Herb"-nek szólítsák, akkor mindent elmondtunk róla.

- Uram? - jelentkezett az alkalmatlan ifjonc.

Sir Gregory köhécselt kicsit. Látta: még így sem lesz egyszerű.

- Izé, Binstead - kezdte. - Hallott már valaha a Slankiról?
- Nem, uram.
- Valami izé, amit bevesz az ember. Olyan orvosságféleség, ha érti, hogy gondolom; híres orvosok is javallják. Egy távoli ismerősöm... az egyik hampshire-i Wilberforce... megkért, hogy izé... szerezzek neki. Szeretném, ha telefonálna a Fő utcai Bulstrode-nak, és rendelne tőle fél tucat palackkal.
- Igenis, uram.
- A gazdaságos, családi kiszerelésből - hangsúlyozta Sir Gregory.

4.

A nagyméltóságú Galahad Threepwood komor arckifejezéssel ellépdelt a terasz teázóasztalkájától. Még akkor is komor volt, amikor hosszabb időt igénybe vevő meditáció után befordult a folyosóra, és Beach lakrésze felé igyekezett. A két akarat nemrég bevégződött összecsapása nem hozott teljes sikert. Ha az ember a sarkára áll, és foghegyről utasítgatja nővérét, akkor könnyen előfordulhat, hogy a nővér sem fogja kímélni sarkát vagy foghegyét. Így járt Gallie is a Lady Constance-szel folytatott eszmecseréje során, ennélfogva úgy érezte, életbe

vágóan fontos lenne azonnal eszmét cserélnie Shropshire legélesebb elméjű komornyikjával.

Belépett a személyzeti traktusba, de csak Pennyt találta odabent. A leány megírta levelét, s utána nyomban lement, hogy olyasvalaki lábához telepedjék, kinek társasága a kastélyba érkezése óta állandó inspiráció forrása volt. Mr. Donaldsonnak, a Donaldson Kutyaeledel ifjabb leányának a blandingsi kastélyba érkezése első percétől Sebastian Beach jelentette a lelki társat, a cimborát.

A komornyik távollétében Penny Beach pirókjával, ezzel az apró, tartózkodó madárkával múlatta az időt, amely az asztal sarkában álló kalickában lakott. Penny összes erőfeszítése, amellyel barátságos csipogást próbált kicsikarni a tollas lényből, csődöt mondott.

- Ó, hello, Gallie! - mondta Penny. - Maga szerint mit mond az ember egy ilyen piróknak?
- Például azt, hogy „Szia, pirók".
- Úgy értem: ha azt akarom, hogy énekeljen.
- Á, ez nekem már mély víz. De nem is azért jöttem, hogy pirókokról társalogjunk, legyenek bár dalos kedvűek vagy megrögzötten hallgatagok. Hol van Beach?
- Bement Market Blandingsbe. A sofőr vitte be.
- A fenébe. Mi a frászkarikát keres Beach Market Blandings-ben? Már miért ne kereshetne akármit Market Blandingsben? A szegény fickónak is joga van ahhoz, hogy hébe-hóba lásson egy kis valódi életet maga körül. Hamarosan visszajön.
- Egy pillanatra sem lett volna szabad elhagynia a posztját.
- Miért, mi baj van?
- Ez a disznóhelyzet.
- Miféle disznóhelyzet?

Gallie elcsigázottan végigsimította homlokát.

- Elfelejtettem, hogy maga nem volt jelen, amikor Clarence előadta a nagy sztorit. Elment levelet írni a fiújának... Dale, Hale, Gale, vagy mi is a neve...
- Vail.
- Aha, igen. Vail.
- A loamshire-i Vailek közül. Szokjon hozzá, hogy Jerrynek nevezi. Tehát mi történt a távozásom után?
- Megjelent Clarence hullámoktól dobáltan, minden eresztékénél szivárogva, mint a büszke Hesperus Longfellow versében. Egy perccel azelőtt beszélt ugyanis azzal a pokolfajzattal.
- Miféle pokolfajzattal?
- Sir Gregory Parsloe-val.
- Aha, tudom: azzal, aki le szokta húzza a cipőjét. Voltaképpen ki ez a Sir Gregory Parsloe?
- Te jó ég! Nem tudja, ki ő?
- Nem vagyok ismerős errefelé.
- Akkor hát az lesz a legjobb, ha az elején kezdem.
- A legeslegjobb.

Gallie méltán volt büszke elbeszélőképességére. Lépésről lépésre bontotta ki a témát, figyelmet fordítva a látszólag jelentéktelen részletekre is. Nem telt bele sok idő, Penny oly tökéletesen megértette a dolog velejét, hogy azt egyetlen történetíró sem kívánhatta volna jobban. S minekutána Gallie eleven ecsetvonásokkal felrajzolta Sir Gregory Parsloe lelkének sötétségét, rátért az elbeszélésben Matchingham Királynőjének motívumára, rámutatva, hogy a közeljövőben elkerülhetetlen gerillaháború veszi kezdetét, és a vész ezúttal nem csupán Lord Emsworth álmait, hanem a saját és Beach bankszámláját is fenyegeti. Penny szabad utat engedett felháborodásának.

- Ez a Parsloe kemény ellenfél lehet.
- Keményebb, mint a tavalyi zsömle! Mindig is az volt. Majd figyelmeztessen egyszer, hogy elmeséljem, miként rontotta le a

kutyámat, Towsert a patkányfogó verseny estéjén. De a legborzasztóbbat maga még nem is hallotta! Most érkeztünk el ehhez a Simmons nevű borzadályhoz.

- Kihez?

- Ha eleget lődörgött a kastély parkjának virányain, találkozhatott egy nagydarab, fiatal, bricsesznadrágos nőszeméllyel, aki úgy néz ki, mint egy szabadfogású birkózó. Nos, ő Monica Simmons, Clarence sertésgondozója. Az ő hivatása a Császárnő gondozása. Előtte egy bizonyos Pott volt a disznóápoló: egy gnómszerű, de szakértő figura. Csakhogy sajnos nagy összeget nyert a totón, ezért visszavonult a szakmából, ezt követően pedig a nővérem, Connie előhúzta a cilinderből ezt a Simmonst, és rábírta Clarence-t, hogy alkalmazza. Amikor ez a Matchingham Királynője-ügy napvilágra került, Clarence meg én egybehangzóan kijelentettük, hogy őrültség lenne a Császárnő kosztjának kiadagolását továbbra is ennek a lánynak a kezében hagyni. Elhatároztuk, hogy Simmonsnak mennie kell, s miután Clarence-ben nem volt meg a kurázsi ahhoz, hogy közölje döntésünket Connie-val, magamra vállaltam a dolgot. Épp most küzdöttem meg vele.

- Milyen eredménnyel?

- Semmilyennel. Megmakacsolta magát, a fülét hátrasunyta, és egyáltalán, úgy viselkedett, mint a csökönyös öszvér tankönyvi ábrázolása. És mit gondol, mi ennek az oka?

- Mi?

- Clarence szerint Connie azért ragaszkodik annyira ehhez a Simmonshoz, mert le akar kötelezni valakit, akinek valamiféle köze van hozzá. És mit gondol, ki az a valaki?

- Csak nem Parsloe?

- Pontosan. Parsloe. Személyesen. Nem a festett arcképe. A lány Parsloe unokatestvére.

- A nemjóját!

- Azt bizony. Már önmagában az is épp elég hátborzongató, ha csak egyetlen Parsloe nevű pók szövögeti finom szálait ellenünk Matchingham Hall-beli odújában. Ám Parsloe, plusz egy unokatestvér a saját várunkban... Egy unokatestvér, akinek szabad bejárása van a Császárnőhöz... akinek az a munkája, hogy kimérje a Császárnő napi élelemadagját... Nos, a fenébe is, érti már, mire gondolok, ugye?
- Hát már hogyne érteném. Tényleg a fenébe.
- Mi sem Parsloe számára, mint kiadni egy utasítást a pribékjének, és a pribék számára mi sem könnyebb, mint végrehajtani az utasításokat.
- Egyszerű, mint egy pofon.
- A helyzet katasztrofális.
- Komoly válságot idézhet elő. Mit szándékozik tenni?
- Épp amiatt jöttem ide, hogy megtárgyaljam a dolgot Beach-csel. Vezérkari konferenciát kell tartanunk. Á, hála Istennek, épp itt jön!

Odakintről egy testes komornyik közeledtének moraja hallatszott, a kőkockás folyosó csendjét megfontolt léptek nesze törte meg. A pirók felismerte a szeretett láb csosszanásait, s boldog dalra fakadt.

5.

A belépő Beach azonban nem csatlakozott hozzá az alsó szólammal. Elég volt egyetlen pillantás, máris kiderült, hogy a komornyik nincs dalos kedvében. Holdvilágszerű képét lelki kínok torzították el, pöszméteszínű szeme kiguvadt üregéből. Az egész ember oly sápadt, tompa, lelkevesztett, halálos szemű volt, mint az a másik, aki Priamus függönyét húzta szét az éjben azzal, hogy Trója lángol - legalábbis Penny ilyesvalamit olvashatott le róla, mert megdöbbenésében felsikkantott. A leány élete mindeddig puha védettségben telt; kínszenvedő komornyikok látványától mindeddig megkímélte az élet.

- Beach! - kiáltotta a mélyen felkavart Penny. - Mi történt? Mondja el a mamának!
- Szent egek, Beach! - kontrázott Gallie. - Hát már maga is hallotta?
- Uram?
- Hogy a Simmons lány Parsloe unokahúga.

Beach álla lejjebb esett egy rovátkával.

- Sir Gregory unokahúga, Mr. Galahad?
- Hát maga nem tudta?
- Sejtelmem sem volt róla, Mr. Galahad.
- Akkor hát magát miféle nyű rágja?

Beach reszkető kézzel zöld posztótakarót terített a pirók kalitkájára. Olyan volt ez a mozdulat, mint amikor a miniszterelnök az alsóházban megfújja a sípot, jelezve, hogy titkos ülés következik.

- Mr. Galahad - rebegte. - Alig merem kimondani.
- Mit?
- Nem, uram. Nem bírom kimondani.
- Kapcsoljon rá, Beach! - biztatta Penny. - A görcsökkel ráér utána is.

Beach az almáriumhoz támolygott.

- Engedelmével, Mr. Galahad, innom kellene egy cseppnyi portóit.
- Két adagot öntsön - mondta Gallie.
- Hármat - tette hozzá Penny. - Egy-egy kupával a jobbikból minden résztvevőnek, Beach. Az enyémet színültig.

Beach mindhárom poharat színültig töltötte; rendkívüli izgalmának pedig azzal adta további jelét, hogy a sajátját egyetlen húzásra felhajtotta, holott boldogabb időkben lassacskán szokta ízlelgetni, forgatni nyelvén a drága nedűt.

A frissítő megtette hatását. Beach beszédképessé vált.

- Uram... és kisasszony...
- Igyon még egy pohárral - tanácsolta Penny.

- Köszönöm, kisasszony. Azt hiszem, meg is teszem. Véleményem szerint önnek is szüksége lehet rá, Mr. Galahad, mert attól tartok, hogy mondandóm mély megrázkódtatást okozhat.

- Ne köntörfalazzon, Beach! Nem érünk rá éjfélig.

- Ismerek egy Jerry Vail nevű fiatalembert, aki bűnügyi író - csacsogta Penny. - Ő is mindig így kezdi a regényeit. A huszonharmadik oldalig sohasem lehet tudni, miről van szó. Jerry ezt a feszültség fokozásának nevezi.

- Bökje már ki, Beach, hagyja a huzavonát. Hallotta? Ne kényszerítsen arra, hogy behúzzak egyet!

- Igenis, Mr. Galahad.

A komornyik nagy erőfeszítéssel rábírta magát, hogy elkezdje a történetet.

- Épp hazafelé tartottam Market Blandingsből, Mr. Galahad. Egy bizonyos dolog megvásárlása végett mentem oda. Nem tudom, észrevette-e, uram, de testsúlyom az utóbbi időben kissé gyarapodásnak indult, bizonyára a komornyik tisztségével együtt járó ülő életmód...

- Beach!

- Hadd mondja végig - szólt közbe Penny. - Ez a Vail-féle metódus. Lassacskán haladni a csúcspont felé. Folytassa, Beach. Prímán csinálja.

- Köszönöm, kisasszony. Nos, amint mondani bátorkodtam, mostanság némiképp aggasztott testsúlyom növekedése; véletlenül szemembe ötlött az újságban egy Slanki nevű új szer hirdetése, amely lényeges súlycsökkenést garantál, nem tartalmaz semmiféle káros vegyi anyagot, és amelyet a leghíresebb orvosok is ajánlanak. Elhatároztam, hogy betérek Bulstrode Fő utcai patikájába, és vásárolok egy üvegcse Slankit. Némiképp zavarban voltam ugyan, amikor bementem a boltba, mert Bulstrode fiatal segédjének éles pillantásában gúnyt véltem felfedezni, mintha azt mondta volna magában, „Ohó!", ám

megerősítettem a lelkemet; Bulstrode segédje papírba göngyölte a palackot; a csomagolózsineg szabad végét még egy kis rózsaszínű viasszal is lepecsételte.

- Beach, még egyszer nem figyelmeztetem!
- Maradjon már csöndben, Gallie! És aztán mi történt?

Beach testét mintha görcs rándította volna meg.

- Ha szabad köznyelvi kifejezéssel élnem, kisasszony, még a felét se hallotta.
- Tehát tovább is van.
- Sokkal-sokkal tovább, kisasszony.
- Nos, Beach, itt állok, mindenre készen, fülem nyitva áll a szavai előtt.
- Köszönöm, kisasszony.

Beach egy pillanatra lehunyta szemét, mint aki lelki erősítésért fohászkodik.

- Alighogy kifizettem a vásárolt árucikket, épp hogy visszakaptam az aprópénzt, amikor megszólalt a telefon. Bulstrode ifjú segédje odament a készülékhez.
- És? Kiesett egy hulla?
- Tessék?
- Bocsánat. Még mindig Vail regényein járt az eszem. Folytassa. Magáé a szó. Mi történt?
- A segéd néhány percig beszélt a készülékbe. Emlékszem, olyanokat mondott, miszerint „Rendicsek", valamint „Jól van, meglesz", amiből azt következtettem ki, hogy alsó középosztálybeli vevővel beszélhet, akit más néven kispolgárnak is neveznek. Azután mosolyogva visszajött hozzám, és megjegyezte: „Nos, milyen érdekes véletlenek vannak, Mr. Beach. Ha esik, akkor zuhog, nincs igazam? Herbert Binstead telefonált. És tudja, mit akart? Hat üveg Slankit, méghozzá gazdaságos, családi kiszerelésűt."

Gallie úgy összerezzent, mintha bárók harapdálnák a lábikráját.

- Micsoda?
- Igen, Mr. Galahad.
- Binstead Slankit rendelt?
- Igen, Mr. Galahad.
- Jóságos Isten!

Penny kérdőn nézett hol egyikre, hol másikra.

- De hát miért ne rendelhetne Slankit? Talán ő is egyike azoknak a híres orvosoknak!

- Herbert Binstead Gregory Parsloe komornyikja - közölte Gallie gyászos hangon. - És ha netán azt a téveszmét táplálná magában, hogy személyes használatra rendelte a szert, hát sürgősen korrigálja nézeteit, leányom. Binstead sovány, akár egy hering. Tiszta sor, úgy lehet olvasni ebben az emberben, mint nyitott könyvben. Parsloe utasítására cselekszik. Parsloe a terv szerint átpasszolja a Slankit a kuzinjának, Simmonsnak, aki suttyomban becsempészi a szert a Császárnő élelmiszer-fejadagjába, a Császárnő lesoványodik, s ezzel tálcán kínálja Matchingham Királynőjének a győzelmet. Igazam van, Beach?

- Attól tartok, uram, hogy igaza van. Nekem is ez volt a legelső gondolatom, midőn Bulstrode ifjú segédje feltárta előttem a telefonbeszélgetés velejét.

- Nincs a dologra más magyarázat, csak az, amit felvázoltam. Ugye, megmondtam, Penny, hogy ez a Parsloe hétpróbás gazfickó? Alattomban szövi gálád terveit, mint titkos sarkokban hálóját a pók.

Csend állt be. Olyasféle mély, nyugtalan csend, mint amikor a derék emberek rádöbbennek, hogy itt az idő latba vetni erejüket a helyzet megoldása érdekében, de nem tudják, hogyan is fogjanak hozzá.

A nagyméltóságú Galahad azonban természeténél fogva nem volt képes hosszan tartó tanácstalanságra. A Pelikán Klub tagjaival évek hosszú során át fenntartott ismeretségen

köszörülődött, borotvaéles agyvelő legföljebb egy másodpercen át borulhatott homályba.

- Nos, hát így állunk - mondta ki a szót. - Az első lövés eldördült, hamarosan kitör a háború. Ki kell dolgoznunk a haditervet.

- Ugyan mifélét? - kérdezte Penny. - Elképzelni sem tudom, mit akar kifundálni. Rendben van, hogy szemmel kell tartani ezt a Simmons nevű némbert, de ugyan hogy lehetne ezt megvalósítani? Mégsem leshetjük hajnaltól napestig!

- Pontosan. Épp ezért föl kell fogadnunk valakit, aki gyakorlott az efféle feladatban: akinek az a szakmája, hogy kordában tartsa a bűnelkövetőket. Jó szerencsénknek köszönhetően épp a kezünk ügyében tudhatunk egy ilyen személyt. A Digby Éjjel-Nappal Detektíviroda vezérlő szellemét.

Beach visszahőkölt, hogy a tokája is megrendült belé.

- Maudie-t, Mr. Galahad? Az unokahúgomat, Mr. Galahad?

- Nem mást. Mrs. Digby a neve?

- Nem, uram. Mrs. Stubbsnak hívják. A Digby csupán szakmai fedőnév. De...

- Mit de?

- Tökéletesen egyetértek önnel, Mr. Galahad, hogy nagy szükség lenne egy gyakorlott megfigyelő alkalmazására, aki kontrollálja Miss Simmons megmozdulásait, de ugye nem gondolja komolyan, uram, hogy unokahúgomat, Maudie-t a kastélyba hozatja? A külleme...

- Ha jól emlékszem, Maudie feltűnően hasonlít Mae Westre.

- Pontosan, uram. Épp ez teszi lehetetlenné a dolgot.

- Nem tudom követni magát, Beach.

- Lady Constance-re gondolok, uram. Tudnivaló, hogy őladysége a vendégek dolgában hajlamos nehézségeket támasztani. Súlyos kételyeim vannak abban a tekintetben, vajon Lady Constance kedvezően fogadná-e, ha ön meghívna

vendégségbe egy magánnyomozót, aki a komornyik unokahúga, és úgy néz ki, mint Miss Mae West.

- Eszem ágában sincs ilyesmit csinálni.

- Valóban, uram? Mintha ezt vettem volna ki a szavaiból...

- A blandingsi kastélyba érkező látogató, aki a felvonóhíd előtt állva bekurjant az ajtónállóknak és egyéb léhűtőknek, hogy nyissanak kaput, de íziben, az Mrs. Bunbury lesz, a kegyed édesapjának gyermekkori pajtása, kedves Penny. Ugye emlékszik az elbűvölő Mrs. Bunburyre?

Penny mély lélegzetet vett.

- Magának aztán gyorsan vág az esze, Gallie.

- Kell is az, ha a közelben egy Gregory Parsloe megpöki a markát, és nekiindul, hogy megkaparintsa, amit elöl-hátul talál. Jut is eszembe, Beach, Lord Emsworth előtt egy árva szót se erről! Ugyebár nem akarjuk, hogy agyonaggódja magát, és azt sem akarjuk, hogy az első tíz percben elszólja magát, márpedig óhatatlanul azt tenné, ha tudna a dologról. Clarence kiváló fickó, de összeesküvőnek csapnivaló. Tud követni, Beach?

- Ó, igen, természetesen, uram.

- Penny?

- Tőlem ugyan meg nem tudja.

- Okos kislány! Sokkal több forog itt kockán ahhoz, hogy-sem elbaltázhatnánk. Clarence bátyám minden álma és reménye Maudie-tól függ, nem is beszélve arról a kis pénzmagról, amelyet maga, Beach meg én föltettünk a Császárnőre. Nosza, menjen hát, és azonnal telefonáljon neki!

- A Császárnőnek telefonálni lehet? - lepődött meg Penny, aki hovatovább kezdte úgy érezni, hogy ettől a csodadisznótól még ez is kitelik.

Gallie összeráncolta homlokát.

- Maudie Beach Montrose Digby Stubbs Bunburyről beszélek. Menjen hát késlekedés nélkül, Beach, utasítsa, hogy

pakolja be a fogkeféjét meg a nagyítóját, és csatlakozzék a társasághoz, amint teheti.

- Igenis, Mr. Galahad.

- Gyakoroljon rá nyomást. Értesse meg vele, milyen sürgős ügyről van szó. Ecsetelje a blandingsi kastély csáberejét, és mondja el, hogy nem csupán szerető nagybácsikája várja itt, hanem egy hódolója is még a régi szép időkből, a Criterionból.

- Igenis, Mr. Galahad.

- Most pedig megyek, értesítem Constance-t afelől, hogy Miss Penelopé Donaldson kifejezett óhajára meghívtam atyja régi barátját, Mrs. Bunburyt, töltene el körünkben egy-két hetecskét. Constance részéről nem számítok ellenvetésre, ha mégis elhúzná a száját vagy netán visszafeleselne, eltiprom, mint egy hernyót.

- El szokta tiporni a hernyókat? - érdeklődött Penny.

- Gyakorta - válaszolta Gallie, és kisétált a szobából, majd pár perc múlva elégedetten villogó monoklival, széles mosollyal tért vissza.

- Minden a legnagyobb rendben. Constance szelíd volt, mint a galamb. Úgy látom, Penny, hogy a nővérem rendkívüli módon tiszteli a kegyed édesapját, aminek szerintem nincs más oka, mint az, hogy undorítóan gazdag. Most pedig - jelentette ki Gallie -, miután megtettük az úgynevezett első kapavágást, és érkezésünk van ejtőzni egy csöppet, azt hiszem, helyénvaló lenne egy újabb pohár portói. Magának is, Penny?

- Ha engem kérdez, felőlem folyhat, akár a csapvíz.

- És maga, Beach?

- Köszönöm, uram. Egy kis portói üdítően hatna.

- Akkor nyúljon hát a flaskáért, és kezdjen tölteni. És miközben töltöget - emelte fel a hangját Gallie -, mondogassa magában, hogy gyülekezhetnek a sötét felhők, közeledhet a förgeteg, ám ha Galahad Threepwood tartja kezében az ügyeket, akkor nincs mitől tartani.

3. FEJEZET

1.

Ebben a mi huszadik századunkban az a sikk, ha lenézően emlegetjük a modern gépkorszakot, fitymáljuk a szerkentyűket, bizgentyűket, az időt és erőfeszítést megtakarító találmányokat, és visszasírjuk a régi szép napokat, amikor még minden oly egyszerű volt - de valljuk be azért, hogy a bizgentyűknek és szerkentyűknek vannak bizonyos előnyeik.

Ha, tegyük fel, Penny Donaldson az ősi Egyiptom hercegnőjeként óhajtott volna kommunikálni szívszerelmével, állatfejekkel és egyéb fura jelekkel teli, hosszú, levelet kellett volna írnia egy darab papiruszra, és kézbesítés végett át kellett volna adnia egy núbiai rabszolgának, azt pedig senki sem tudja, hogy Jerry Vail mikor kapta volna meg az üzenetet, mert a núbiai rabszolgák csak akkor voltak hajlandók sietni, ha valaki hátulról egy hegyes bottal ösztökélte őket. A modern időkben élő Pennynek azonban rendelkezésére állt a táviratozás lehetősége; alig telt el két óra, Jerry a londoni Battersea Park Roadon található, szerény lakásában máris kézhez kapta az üzenetet, mely szerint a leány másnap fölkeresi.

A hirtelen öröm minden emberből más-más hatást vált ki. Van, aki kacajra és dalra fakad. Más ugrándozni kezd. Ismét más kutyákat kezd ajnározni. Jerry Vail leült, és nekilátott, hogy megírjon egy novellát egy amerikai képes magazinnak, már amennyiben a magazin hajlandó félúton találkozni az el-képzeléseivel; a novella egy New York-i magándetektívről szólt, aki tele volt szekszepillel és whiskyvel, és szerepeltek benne olyan egyének is, akiknek Ottó, az Ostor, illetve Bertha, a Bögyös volt a neve.

Másnap délutánra már majdnem be is fejezte az írást - mert a New York-i magándetektívekről szóló történetek nem igényelnek tudatos agyi tevékenységet, ennélfogva roppant hamar elkészültek -, amikor a telefon csörgése egy mondat közepén megakasztotta.

A telefoncsörgésben mindig van valami érdekes, valami serkentő és izgató. Vajon ki lehet az, kérdezi az ember önmagától: a szeretett leány-e, avagy egy Ed nevezetű egyén, aki egy bizonyos Charlie-val óhajtott volna társalgást kezdeményezni, de balszerencséjére rossz számot hívott? Jerry imádott elcsevegni azokkal, akik téves számot tárcsáztak, mégis remélte, hogy Penny lesz a vonal túlsó végén.

- Halló! - mondta a fojtott érzelem hangján, minden eshetőségre készen.
- Halló, Jerry! Itt Gloria.
- He?
- Gloria Salt, te tökfej! - mondta enyhe ingerültséggel a hang tulajdonosa.

Volt idő, amikor Jerry Vail szíve nagyot ugrott volna e név hallatán. Gloria Saltot és Jerryt hajdanában gyengéd szálak fűzték össze, amelyek még gyengédebbek lehettek volna, ha a hölgy nem gondolkodik úgy, hogy örökös pénzzavarral küzdő fiatalemberektől, legyenek azok bámily vonzók is, jobb három lépés távolságot tartani. Gloria Salt nem sok vonásában egyezett Mr. Donaldsonnal, a Donaldson-féle Ebek Öröme Tápszer előállítójával, az mégis közös volt bennük, hogy mindketten elzárkózó álláspontra helyezkedtek a szegény kérők tekintetében.

Így aztán - ahogy Gilbert és Sullivan oly helyesen megjegyzi -, midőn a lángok a magasba csapnak, a józan ész bizonyul jó tűzoltócsapnak; Jerry részéről a lángolás helyén már régóta csupán egy kupac zsarátnok pislákolt, kettejük kapcsolata szívélyes maradt. Időnként együtt golfoztak, néhanap együtt

ebédeltek. A szerelemből kellemes, minden érzelgősséget nélkülöző barátság lett, és Jerry ennek megfelelő kedves jóindulattal szólalt meg.

- Nahát, te vagy az, Glória? Ezer éve nem hallottam rólad. Mit csinálsz mostanság?

- Ezezgetek-azozgatok. Egy kicsit teniszezem. Egy kicsit golfozom. Lovagolgatok, úszkálok. Ó, és menyasszony lettem - tette hozzá Miss Salt amúgy mellékesen.

Jerry a legnagyobb örömmel vette tudomásul a hírt.

- Nahát, nahát. Ez már döfi. Mindig örülök, ha azt látom, hogy végre megállapodnak. És ki a tervkompozíció mellékalakja? Csak nem Ottó, az Ostor?

- Ki?

- Bocs. Valami más járt a fejemben. Orlót, azaz Lord Vospert akartam kérdezni.

Kis csend támadt. Azután Glória Salt furcsa, fémesen kongó hangon szólalt meg.

- Nem, kösz szépen, nem Lord Vosper. Akkor se mennék feleségül Orlo Vosperhez, ha a haldokló nagymamámnak ez lenne az utolsó kívánsága. Ha az oltár előtt találnám magam azzal a rémmel, és a lelkész megkérdezné: „Mi a vélcsid, Gloria, öreglány? Akarod-e férjedül az itt jelen lévő Orlót?", azt felelném, hogy: „A következő egymillió évben biztosan nem, öregem, még nagy összegű céltámogatásért sem. Ha viszont esetleg azt vetné fel, hogy elmennék-e a temetésére - fejteném ki bővebben a témát -, az más kérdés lenne; csakhogy azt gyanítom, magának az jár a fejében, hogy a felesége legyek. Nos, kedves Isten szolgája, erre csak azt felelhetem, hogy inkább mutatkoznék holtan az árokban." Orlo Vosper, még mit nem? Elég az hozzá, hogy nem róla van szó.

Jerry nyugtalanul hallgatta. Ez tragédia. És rejtély. Mint Gloria kiterjedt ismeretségi körében oly sokan, Jerry is úgy képzelte: csupán idő kérdése, hogy a páros mikor adja postára

az esküvői meghívót. Olybá tűnt, hogy vonzódnak egymáshoz, véletlenül mindig együtt „bukkantak fel" Cannes-ban, együtt „jelentek meg" Ascotban, együtt „mérték össze erejüket" vegyes párosban valamelyik tengerparti tenisztornán. Az, hogy Gloria Salt ilyen maró gúnnyal beszélt Orlóról, Lord Vosperről, épp oly meglepő volt, mintha értesülnénk, hogy Júlia bokán rúgta Rómeót, vagy Trisztán rosszindulatú pletykákat terjeszt Izoldáról.

- De hát az ég szerelmére, mindig azt hittem, hogy...
- Sejtettem. De ez mellékes; az igazság az, amit a mondtam. Orlo Vospert visszaküldtem a feladóhoz, és hamarosan - ha az idő- és széljárás megengedi - a Shropshire megyei Much Matchinghamben található Matchingham Hall ura, Sir Gregory Parsloe báró felesége leszek.
- De hát mi történt?
- Túl hosszú ahhoz, hogy telefonon elmeséljem. Majd elmondom, amikor találkozunk, azaz ma este. Azt akarom, hogy vigyél el vacsorázni Marióhoz.
- Azt mondtad: ma este?
- Ma este. Vénségedre megsüketültél?

Jerry nem süketült meg, csak a lelke legmélyéig felkavarodott, s az adott körülmények között ez a legkeményebb kezes barikának is elnézhető. Ez volt ugyanis az esték estéje: ma kapott lehetőséget, hogy Pennyvel vacsorázzék. Reggel óta számolta a másodperceket a találkozásig, átvizsgálta keményített ingmelleit, gondosan válogatott fehér nyakkendői között, s ellenőrizte, hogy lakkcipője és kipróbált cilindere az alkalom által megkövetelt fényben ragyog-e. Most pedig az járt a fejében: ha az embertől hosszú idő óta távol van az egyetlen lány, aki számít, de most teljesen váratlanul lehetőség nyílik arra, hogy együtt harapjanak valamit a Savoyban, hogy egymás szemébe bámuljanak a Savoyban, és az ember megszorongassa az imádott, piciny kezet a Savoyban, akkor eléggé kellemetlen,

ha mint derült égből a villámcsapás, benyomulnak a színre mindenféle régi lányok, bármilyen jó haverokká váltak légyen is, és a Marióhoz akarják elcipelni az embert.

- Figyelj csak, öreglány, ma este semmiképp nem érek rá. Tegyük át holnapra, jó?

- Nem, nem lehet. Holnap vidékre utazom. De nem azért akarok találkozni veled, hogy élvezzem a társaságodat, bár az is lenyűgöző. Jót akarok tenni veled. Emlékszel, egyszer azt mondtad, hogy kétezer fontot kéne szerezned, és beszállhatnál valami privát diliházi vállalkozásba?

Tudjuk, hogy a létesítmény, amelyre Jerry az említett summát szerette volna megszerezni, nem pontosan a mentálisan kiegyensúlyozatlan egyének gyűjtőhelye lett volna, de a pillanat alkalmatlan volt hosszabb magyarázkodásokra. Jerry levegő után kapkodott, a szoba vibrált a szeme előtt.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy...

- Igen, azt hiszem, tudok egy módszert, amivel szert tehetsz rá.

- Atyaúristen! Csodálatos vagy, Gloria! Ha fájdalom vagy baj közéig, mentőangyallá változol. Halljam a részleteket!

- Majd este. Hosszú ahhoz, hogy telefonon mondjam el. Pontban nyolckor Mariónál. Megyek, és átöltözöm. Ha a Marióban az ember nem rittyenti ki magát, akkor feltoloncolják a galériára, amit büszke szellemem nem bírna elviselni. Van keményített ingmelled és celluloidmandzsettád?

- De Gloria, egy másodpercre...

- Egy szót se többet, nincs rá időm. Ég veled. Rohanok. Tárgyalnom kell valakivel egy teniszütő ügyében.

Amennyiben külső szemlélő néhány perccel a vonal megszakítása után jelen lett volna a Battersea Park Roadon található Walesi Herceg lakóház huszonhármas számú lakásában, megtudhatta volna, mit jelent az a szó, hogy „tépelődés", ugyanis a mondott idő alatt Gerald Anstruther Vail

ott ült, vívódva önmagában, mint egyetlen, egymással ellentétes érzelmek által szaggatott idegdúc.

A gondolat, hogy le kell mondania a vacsorát Pennyvel, hogy nem láthatja Pennyt, nem bámulhat a szemébe, és nem szorongathatja az imádott, piciny kezet, a legrémesebb volt mind közül, ami valaha megfordult a fejében. Nem túlzás azt állítani, hogy e gondolat testszövetei minden rostjának legmélyébe hasított.

Másrészt azonban, ha Gloria komolyan beszélt, ha a Mariónál létrejövő találka révén csakugyan megtudja, miként lehet kétezer ficcset közelebb csáklyázni, akkor vajon nem lenne őrültség elszalasztani ezt a lehetőséget?

Néhány történelmi korszakkal később Jerry úgy döntött, hogy de igen. Ez az összeg a Paradicsomba szóló útlevél, és Jerry elég jól ismerte Gloriát ahhoz, hogy tudja, a lány alapvetően jóindulatú, de sértődékeny. Ha megbántják, megbántott marad. Ha visszautasítaná a randevút Mariónál, és nem hallgatná meg, miként lehet elővarázsolni kétezer fontot a híg levegőből, mert a jelek szerint ilyen lehetőség van a tarsolyában, annak eredménye neheztelés, duzzogás és haragszomrád lesz. Gloria az egész témát ejtené, és nem lenne hajlandó visszatérni rá.

Jerry a szívére telepedő súly miatt nehézkesen felkászálódott, és lapozgatni kezdett a telefonkönyvben. Penny azt üzente, hogy rövid londoni tartózkodása alatt egy bizonyos Lady Garlandnál lesz megtalálható; Jerry a G betűnél valóban talált egy Garland, Lady nevű hölgyet, aki a Grosvenor Square-en lakott. Feltárcsázta a számot. Egy komornyikszerű hang jelentkezett.

- Beszélhetnék Miss Donaldsonnal?

Nem beszélhetett. A komornyik szerint Penny próbálni ment. Micsoda? Vagy úgy: ruhapróbára. Igen. Értem. Van

valami sejtelme, mikorra ér vissza? Nem, uram, ezt nem tudnám megmondani. Óhajt esetleg üzenetet hagyni, uram?

- Igen. Mondja meg Miss Donaldsonnak, kérem, hogy Mr. Gerald Vail rendkívül sajnálja, de egy közbejött, rendkívül fontos üzleti ügy miatt ma este nem tud vele vacsorázni.
- Üzleti ügy, uram?
- Úgy van. Rendkívül fontos.
- Igenis, uram.

És ennyi. De micsoda kínszenvedés járt vele! Jerry letette a telefonkagylót, beleroskadt egy székbe, és az a jól körülírható érzés fogta el, hogy gúnyolódó ördögök jókora darabokat szaggatnak ki a lelkéből vörösen izzó harapófogók segítségével.

A Grosvenor Square-i Wiltshire House-ban, a királyi csillagkereszttel kitüntetett, néhai Sir Everard Garland özvegyének, Dórának rezidenciáján tartózkodó Lady Constance Keeble sem érezte magát valami jól. Jerry épp abban a pillanatban telefonált, amikor Riggs, a komornyik behozta a teát neki és Lord Vospernek; a lord reményteljesen nézett a vajas pirítós és a Pennyvel folytatandó csevely elébe, ám Lady Constance figyelmét a telefonhívás elvonta az asztal örömeitől.

„Baljós" - ez a kifejezés villant át Lady Constance agyán. Riggs az „Uram" szót használta, ami arra utalt, hogy a rejtélyes telefonáló hímnemű, és Lady Constance fel nem foghatta, honnan tudhatná bárki emberfia, hogy Penny Londonban tartózkodik - hacsak nem maga a lány közölte vele. Ha pedig maga Penny árulta el, ez olyan meghitt kapcsolatra utalt, hogy attól Lady Constance ereiben meghűlt a vér.

- Ki telefonált, Riggs?
- Egy bizonyos Mr. Gerald Vail volt az, asszonyom, aki igen sajnálja, hogy a ma esti vacsoránál nem élvezheti Miss Donaldson társaságát.

Gyakorlat teszi a mestert. „A hölgy sohase árulja el érzelmeit, Connie, drágám" - ismételte el újra meg újra Lady

Constance-nek egyik ifjúkori nevelőnője, és ez az alapelv egész életén át elkísérte. Ahol egy kevésbé pallérozott asszony „Nahát!" kiáltás kíséretében összerándult volna a széken, ott Lady Constance csupán megrezzent egy picit.

- Értem. Köszönöm, Riggs.

Lady Constance fölvette a zsibbadt ujjai közül kipottyant lekváros süteményt, és mintegy transzban majszolni kezdte. Pénelopé Davidson arra hivatkozik, hogy Mrs. Bunburyvel, atyja régi jó ismerősével vacsorázik, de valójában azt tervezi, hogy titokban egy olyan fiatalemberrel szórakozzék, akinek nevét soha nem említette, tehát tiszta sor, hogy csakis valami senkiházi lehet - ez a felismerés megrémítette Lady Constance-t. Feltárta előtte, hogy a leány - ahogy Galahad mondaná - minden hájjal megkent himpellér; márpedig akinek himpellérekkel valaha dolga akadt, az tudja, hogy a minden hájjal megkent a lehető legrosszabb fajta.

Csak egyvalami nyújtott némi enyhet: őladységének eszébe jutott, hogy holnap este Penelopé Donaldson már ismét biztonságban lesz a blandingsi kastélyban, biztos távolságban mindenfajta Vailek hatókörétől.

Lady Constance szemében a blandingsi kastély a biztos kikötőt, a menedéket jelképezte. Minden megvan ott, ami az embernek kell - tiszta levegő, festői táj, régi világbeli békesség, és - ami a legfőbb - mérföldekre egyetlen Vail sincs a szemhatáron.

Ha egy olyan lány, mint Gloria Salt, vacsorázni készül régi barátjával, és azt mondja: megy és átöltözik, akkor a szót annak legmélyebb és legteljesebb értelmében használja: abban az értelemben, hogy megadja a módját, kitesz magáért, olyannyira, hogy a lakosságnak az említett vendéglőben tartózkodó része számára ajánlatos a kormozott szemüveg viselése. Úgy három órával beszélgetésük után, és a megbeszélt időnél jó húsz perccel később a Mario vendéglőjének

előcsarnokában várakozó Jerry egy pillanatra meghökkent a forgóajtón belibbenő jelenségtől. Találkozásaik jó néhány éve a golfpályán és ebédlőasztalok mellett zajlottak, Jerry ezért szinte el is felejtette, milyen látványos tud lenni ez a lány, ha rendesen kirittyenti magát a vacsorához.

Gloria Salt magas volt és karcsú, öltözéke pedig a kényelmes, de választékos elegancia illusztrációja lehetett volna a divatlapban. Bár a golfpályán kétszáz méterre is el tudta ütni a labdát, teniszben pedig úgy adogatott, mint a villámcsapás, sötét szépsége mégis egyiptomi királynőket juttatott az ember eszébe. Érthető és megbocsátható a lámpalázas kísérőnek, aki vacsorázni készült a társaságában, hogy egy pillanatra megfordult a fejében: vajon mit hozasson neki: száraz martinit vagy egy áspiskígyót?

De mindkét esetben melléfogott volna. Glória éppoly udvariasan elhárította volna az áspiskígyót, ahogy elutasította a Jerry által javasolt koktélt is.

- Nem élek ilyesmivel. Nem maradhat fitt az ember, ha ilyen szörnyű löttyöt zúdít a szervezetére. Megmondtam ezt jövendő uramnak és parancsolómnak is - jelentette ki Gloria, amikor helyet foglaltak asztaluknál. - Vegyél vissza a ginből, Greg, mondtam neki, kerüld a szódás whiskyt, és ha már úgyis benne vagy, told el magadtól a nehéz ételeket is, valamint napi rendszerességgel sportolj. Az ember lánya, ha feleségül meg valakihez, aki így néz ki, mint te most, úgy érezheti, hogy bigámiát követ el.
- Hogy fogadta?
- A viccen nevetett. Az irónia célt tévesztett.
- Tehát ez a Parsloe erős testalkatú?
- Mit mondjak, megdolgoztatja az utcai mérleget a bedobott pennyért.

Jerry a legszívesebben a minimumra tömörítette volna a bevezető csevegést, hogy mihamar rátérhessenek az este igazi

témájára, de a vendéglátót köti az udvariasság. Mégsem ugorhat fejest az üzleti tárgyalásba a füstölt lazac fölött! Emellett valóban nagyon kíváncsi volt, mi lehet az a zavaró mozzanat, amelyre vendége célozgatott - ha ugyan a célozgatás a megfelelő kifejezés -, amikor korábbi beszélgetésükben Orlóról, Lord Vosperről beszélt. Jerry kisfiú koruk óta ismerte és nagyon kedvelte az arisztokrácia ifjú díszét, ezért is szomorította el, hogy Gloria szerint elhidegültek egymástól.

- Akkor elég nagy változatosság az öreg Vaspor után - jegyezte meg Jerry.
- Miféle vasporról beszélsz?
- Ez volt Vosper gyerekkori beceneve. Egy iskolába jártunk.
- Tényleg? Igazán? Biztosan valami javítóintézet lehetett. Megverted legalább néhányszor?
- Dehogy vertem! Úgy szerettem, mint a testvéremet.
- Elszalasztottál egy lehetőséget, ami egy életben csak egyszer adódik - mondta keserűen Miss Salt. - Ha Orlo Vospert a lélekformálás éveiben naponta kétszer alaposan elpáholták volna, beleértve a vasárnapokat is, tán nem fejlődik olyan felfuvalkodott tetűvé, mint amilyen lett.
- Felfuvalkodott tetűnek nevezted?
- Annak bizony! Megmondtam neki szemtől szembe is.
- Mikor?
- Először Eastbourne-ban, kinn a teniszpályán, másodszor meg akkor, amikor bementünk a klubházba. Az öltözőben is ezt mondtam róla, de akkor sajnos nem volt ott. Az öltözőben különválasztják a nemeket. Te vagy minden felfuvalkodott tetvek legfeljebbfuvalkodott világbajnoka, mondtam neki, és visszaadtam neki a jegygyűrűt.
- Ó, hát már jegyben jártatok?
- Ne dörgöld az orrom alá. Mindnyájan követhetünk el hibákat.
- Egyetlen újságban sem olvastam az eljegyzésről!

- Wimbledon után készültünk nyilvánosságra hozni.
- És mit követett el Orlo, amivel ennyire kivívta a nemtetszésedet?
- Elmondom. Épp vegyes párost játszottunk, és bevallom, kicsit tényleg gyenge formában voltam, ám ez még nem adott okot arra, hogy miután az első játszmát elvesztettük, Orlo elkezdett betolakodni az én térfelemre; helyettem ütötte el a labdát, mintha én valami mindkét lábán ízületi gyulladásban szenvedő, elaggott tanti lennék, aki a múlt héten, levelezőn tanult teniszezni. „Enyém!", ordítozta egyfolytában. „Enyém, enyém!" De mit szólt ehhez Gloria? Tán egy sarokban kuksolt, és tágra nyílt, ámuló, imádattal teli szemmel nézte, „hősömnek" nevezve őt? Nem, kérem. Közöltem vele, hogy ha nem áll le az orvvadászattal, akkor agyoncsapom, már ha van agya egyáltalán. Egy darabig nyugton is maradt, és a saját térfelén ugrabugrált. De valahányszor elvétettem egy labdát, márpedig egyetlen érző lelkű lánytól sem lehet elvárni, hogy ilyen megpróbáltatások után ne hibázzon, Orlo a maga fensőbbséges módján felhúzta a szemöldökét, rútul elvigyorodott, és azt mondogatta: „De kár, de kár." Amikor vége lett a játszmának és kikaptunk – kettő-hatra, illetve három-hatra -, sopánkodni kezdett, hogy micsoda leégés, és bárcsak rábíztam volna mindent... No, ez volt az a pillanat, amikor betelt a pohár. És hamarosan Greg Parsloe menyasszonya lettem.

Jerry csettintett, mire vendége kissé zordan megérdeklődte, miért adott ki magából ilyen hülye hangot, azt képzeli netán, hogy a Nemzeti Nagydíjért lovagol, és arra biztatja lovát, hogy ugorja át a patakot, Jerry ekkor elmagyarázta, hogy az imént hallott történet rendkívüli mértékben lehangolta. Csakugyan így volt. Senki nem hallja szívesen, ha két régi, kedves barátja szakít egymással. Jerry azóta volt hű rajongója Lord Vosper-nek, amióta tintás nyilakat hajigáltak egymásra, Gloria

Salt iránt meg olyasféle gyengéd szeretettel viseltetett, amit a férfiak olyan nők iránt éreznek, akik feleségül mehettek volna hozzájuk, de nem mentek.

- Vajon Vaspor hallott az eljegyzésedről?
- Gondolom. Olvashatta a Times-ban.
- Képzelem, hogy megrendült tőle!
- Remélem is.
- Hol van most?
- A csoda tudja. Én nem. De az ég szerelmére, ne róla beszéljünk! Azt hittem, némi érdeklődést mutatsz majd az iránt, amit a telefonban említettem neked. Úgy képzeltem, hogy amint belépek, rohamléptekkel elibém sietsz, és ezernyi mohó kérdéssel kezdesz ostromolni. Te meg szóba sem hozod!

Jerryt lesújtotta, hogy a lány ennyire félreértelmezte az ő úri mértéktartását.

- Az istenért, hát hogyne érdekelne! Csak arra gondoltam, hogy majd rátérsz, ha alkalmasnak találod. Nem akartam, hogy azt hidd, ez volt az egyedüli oka annak, hogy veled vacsorázom.
- Tényleg velem akartál vacsorázni?
- Persze, hogy.
- Mert a telefonban nem úgy hallottam.
- Hát, tudod, igazság szerint volt már egy randevúm ma estére, és úgy éreztem, irtó kínos lenne elhalasztani.
- Egy lánnyal?

Erősen elnagyolt megjelölése volt ez a női nem királynőjének, de Jerry annyiban hagyta.

- Igen, egy lánnyal.

Gloria Salt tekintete ellágyult, együttérzés áradt belőle. Áthajolt az asztalon, és megpaskolta Jerry arcát.

- Nagyon sajnálom, Jerry. Nem tudtam. Mi ez? Szerelem? Igen, az. Jól látszik abból, ahogy meregeted a szemed. Nahát, nahát. És mikor történt?

- Nemrégiben. Átugrottam New Yorkba, és amikor hazafelé jöttem, ő is ott volt a hajón.
- És mikor házasodtok össze?
- Soha, hacsak nem sikerül megszereznem azt a kétezer fontot.
- Hát erről van szó? A regényírással nem keresel eleget?
- Á, félig sem eleget.
- Értem. Tényleg nagyon bánt, hogy elszúrtam a programodat, de ez volt az utolsó esélyem, hogy elérjelek. Holnap ugyanis autóba ülök, és lemegyek Shropshire-be. Meghívtak egy időre a blandingsi kastélyba.

Jerry megdöbbent.

- A blandingsi kastélyba?
- Ismered?

Jerry habozott. Mondjon el mindent Gloriának Pennyről? Végül is úgy döntött, hogy nem. Minél kevesebben tudnak Pennyről, annál jobb.

- Hallottam róla - felelte. - Szép hely lehet.
- Azt mondják. És mindössze két-három kilométerre van Gregory birtokától, így gyakrabban találkozhatunk egymással. Gondolom, Lady Constance ezért is hívott meg. Nos, jól jegyezd meg a „blandingsi kastély" nevet, mert ez a dolog veleje. Most fogok rátérni a dolog velejére.

A pincér odahozta az angolosan elkészített bifszteket; Gloria kivett egy vékonyka szeletet. Jerry két szeletet tett maga elé, és mellé burgonyát, mire Gloria a maga szigorú módján tanácsokat kezdett osztogatni, miszerint jobb lenne, ha Jerry ügyelne rá, mennyit fogyaszt az efféle ártalmakból, mert ő a maga részéről meg van győződve arról, hogy Sir Gregory Parsloe-t is a krumpli iránti végzetes szenvedélye tette azzá az emberré, akivé vált, jobban mondva, tette hozzá Gloria, aki kedvelte a pontosságot, azzá a két emberré, akivé vált.

- Hol is tartottunk? - kérdezte Gloria, amikor a pincér visszavonult.

- Épp azt ígérted, hogy rátérsz a dolog velejére.

- Úgy van. Itt tartottam. Akkor rá is térek. Hallgasd figyelmesen, mert amit mondok, nagyon fog érdekelni.

Gloria kelbimbót fogyasztott. A kelbimbónak megvan az az előnye, hogy az ember kockázat nélkül falhat belőle, amennyi jólesik, mégsem kockáztatja, hogy olyan lesz, mint Sir Gregory Parsloe báró, a Much Matchingham-i Matchingham Hall ura.

- A blandingsi kastély flórájáról semmit nem tudok, noha bizonyára változatos és tetszetős - mondta Gloria -, ami azonban a faunáját illeti, abba sok egyéb mellett beletartozik Clarence, Emsworth kilencedik grófja és a húga, Lady Constance. Arról nincs tudomásom, miféle kapcsolat áll fent a nemes lord és a jegyesem között, de Lady Constance és Greg jó barátok lehetnek, olyannyira, hogy amikor Lady Constance néhány napja új titkárt akart felhajtani Lord Emsworth számára, akkor az én arámat kérte fel, hogy legyen segítségére. „Boldog örömmel, drága hölgyem", mondta Greg, és azonnal felhívott engem, hogy ha nem esik túlságosan nehezemre, próbáljak meg keríteni valakit. „Pillanatnyi nehézséget sem okoz, felséges uram - feleltem. - Ami azt illeti, ismerek is ilyen embert" - tettem hozzá. Te vagy az az ember.

Jerry levegő után kapkodott. A marhasült elmosódott a szeme előtt.

- Csak nem úgy érted...?

- Tiéd az állás, már amennyiben elfoglalod, én meg erőst azt tanácsolom, hogy fogadd el, mert több van itt, mint ami szemmel látható, és a cselekmény hamarosan bonyolódni kezd. Bár szerintem rátarti álláspontra fogsz helyezkedni, mondván, hogy a Vailek nem alacsonyodnak le a titkári kulimunkához.

Jerry felkacagott. Mulattatta a gondolat, hogy kivagyiságból ne fogadna el bármiféle állást abban a házban, amelynek falai

között Penny tartózkodik; a házban, amelynek kertjében bizonyára akad egy-két rózsalugas vagy más félreeső zug, ahol ő és Penny találkozgathat és elbeszélgethet erről-arról. Akkor is elfoglalta volna az állást, ha kifutófiúként akarják alkalmazni, akinek az evőeszközök és a csizmák karbantartása is munkakörébe tartozik.

- Odamegyek. Nem is ajánlhattál volna olyat, ami ennél jobban megfelelne.

- Akkor hát ezzel megvagyunk. És most néhány szót a készülő drámáról. Kábé egy évvel ezelőtt összefutottam egy Hugó Carmody nevű fiúval, akivel hajdanában, még Hitvalló Eduárd idején eljártam néhányszor táncolni. Együtt vacsoráztunk, és Hugó mindenfélét mesélt nekem a blandingsi kastélyról. Ő is titkárkodott egy ideig Lord Emsworth mellett, én meg szétestem darabokra a nevetéstől, olyan sztorikat mesélt az öreg szivarról. Figyelsz?

- Persze, hogy figyelek!

- Teljesen meg is feledkeztem Hugóról meg a meséiről, de amikor Greg felhívott, és a „titkár" szó összetalálkozott a „blandingsi kastély" szóval, hirtelen minden eszembe jutott, és rájöttem, itt a pillanat, amikor végrehajthatom a napi jó cselekedetemet. Hugó meséjéből az derült ki, hogy az öregfiú, mármint a kilencedik gróf gyakorlatilag eszelősen rajong a disznójáért. Van egy imádott, díjnyertes kocája, Blandings Császárnőjének nevezi. Ezen a disznón kívül szinte semmi más nem érdekli. A szolgálati ideje alatt állandóan ingadozott Hugó alatt a titkári szék, de, mint mesélte, mindig sikerült megmentenie az állását azáltal, hogy disznókról beszélt Lord Emsworthnek. Volt idő, mesélte Hugó, amikor a disznóügyben csúcsformában volt, és ekkor már-már az volt a benyomása, Lord Emsworth annyira a szívébe zárta, hogy akár a fele királyságát is hajlandó lenne nekiadni. Amikor Greg erről a titkárdologról beszélt nekem, rögtön te jutottál eszembe, és

hirtelen eszembe jutott: nem is lenne akkora hülyeség, ha lemennél Blandingsbe, és disznószakértőnek mutatnád magad Lord Emsworth előtt, mert könnyen meglehet, hogy a gróf megelőlegezné azt a kétezer ficcset, amire szükséged van. Természetesen nem mondom, hogy biztosra mehetsz. Sok idős ember úgy van vele, hogy bármennyire megkedvel is egy szépreményű ifjút, mindjárt szaporán pislogni kezd és visszahőköl, ha az a fiatalember fölmászik az ölükbe, és a zsebük felé nyúlkál. A te esetedben nem is arról lenne szó, hogy lenyúlsz tőle kétezer ficcset. Neked csak kölcsönbe kellene az a pénz, ráadásul az a kölcsön nem is túl kockázatos, hiszen az ilyen szanatóriumok valóságos aranybányák. Nyugodtan fölvethetnéd úgy is, mint üzleti ajánlatot. „Lord Emsworth - mondanád -, akar egy kis pénzt keresni? Mert ha igen, akkor én segíthetek." És akkor elkezdhetsz üzletről tárgyalni vele, komoly kamatot ígérhetsz a pénzére. Az öreg csóka biztosan államkötvényekben tartja az egész vagyonát, háromszázalékos kamaton, amit te simán lefitymálhatsz, megkérdezve, hogy nem szeretne-e inkább tuti tíz százalékot. Szerintem erre ráharapna. Ne legyen félreértés, nem azt mondom, hogy ha holnap reggel besétálsz a blandingsi kastélyba, akkor vacsoraidőre máris markodban lesz a csekk kétezerről, de szerintem néhány hét múlva, miután már megpuhítottad a lordot a disznókra vonatkozó enciklopédikus tudásoddal, megpróbálhatnál belevágni. Gondold át! Jerry megtette, majd ellenvetéssel élt.

- De hát nekem nincs enciklopédikus tudásom a disznókról!
- Millió könyv létezik, ahonnan összecsipegetheted. Az ég szerelmére! Vedd be magad a British Museumba, kérj ki minden, a tárgyhoz tartozó olvasnivalót. Ha a helyedben lennék, garantálom, hogy két nap alatt sertésszakértővé válnék. Csak nem képzeled, hogy Hugó Carmody értett a disznókhoz? Életében nem látott sertést, csak futólag, reggelinél, szalonna

formájában. Amikor már a kirúgás veszélye lebegett fölötte, szinte már hallotta a szárnya suhogását, éjszakánként lelopakodott Lord Emsworth könyvtárába, és reggeliig magolta a téma szakirodalmát. Úgy mesélte, hogy egy ideig hajlamos volt minden szituációban ültő helyében elaludni, de értett a disznókhoz. Amire Hugó képes volt, arra te is képes lehetsz. Vagy talán olyan gerinctelen féreg lennél, aki képtelen becsületes erőfeszítésre?

Így rivallhatott rá az actiumi csata előtt Kleopátra - akire Glória annyira hasonlított - az egyik katonájára, mert látta, hogy ráférne néhány lelkesítő szó. És ahogyan az a hajdani katona talpra ugrott csillogó szemmel, úgy szökkent fel Jerry Vail is csillogó szemmel a székről.

- Táncolni akarsz? - kérdezte Gloria.

Jerry megremegett.

- Tudod, mi az, amit igazán szeretnék? A karomba kapni téged, és forró csókokkal borítani felfelé fordított orcádat.

- Azt itt nem lehet. Mellesleg úgy látszik, kiment a fejedből, hogy mindketten mással vagyunk eljegyezve.

- Nem értettél meg! Ezek a hála csókjai lennének, olyan csókok, amilyeneket egy fivér záporozhatna a testvérhúgára, ha rászolgált. Egyszerűen nem is tudom, mit mondjak, Gloria, drága öreglány! Említettél valami napi jó cselekedetet. Amit ma este tettél, az olyan horderejű dolog, hogy mostantól fogva jó néhány évig akkor is rendben lennél, ha azalatt egyetlen jó cselekedetet sem hajtanál végre. Nos, azt hiszem, nem mondhatok mást, mint hogy „nagyon köszönöm"!

Gloria megveregette Jerry arcát.

- Szóra sem érdemes - mondta. - Most pedig gyere, táncoljunk.

3.

Maudie Stubbs, szül. Beach, a Valley Fields nevű londoni kertvárosban álló, takaros házacskájának hálószobájában az utolsó cigarettáját szívta, mielőtt a fal felé fordult volna, hogy elaludjék.

Másnapi elutazásához mindent akkurátusan előkészített holmija összecsomagolva, haja ondolálva, Freddie nevű macskája dajkaságba kiadva a szomszédasszonyhoz -, Maudie e pillanatban álmodozó mosollyal a bácsikájával, Sebastiannal folytatott tegnapi telefonbeszélgetésén töprengett.

A bácsi sztorija kényszerűségből kurta és vázlatos volt; Maudie tudta, hogy Blandingsbe érkezése előtt még részletesen meg kell tudnia, mi lesz a dolga a kastélyban; Sebastian bácsi megjegyzéseiből annyit azért sikerült kihámoznia, hogy rokona és a hozzá közel állók jólétét valamiféle veszedelem fenyegeti, mégpedig egy bizonyos Sir Gregory Parsloe részéről.

Vajon lehetséges-e, morfondírozott Maudie, hogy az illető azonos Köpcös Parsloe-val, akit jól ismert, amikor még Maudie Montrose volt a neve?

4. FEJEZET

1.

Mrs. Emily Postnak, egy 19. századi illemtankönyv írójának, egynehány dölyfös hercegnőnek, valamint a néhai Corneliának, a Gracchusok anyukájának kivételével csupán egy embertípus van, aki a legidegtépőbb helyzetekben is képes megőrizni higgadtságát, éspedig a kora ifjúságától gyakorlatot szerzett, emberpróbáló időkben is királynői méltósággal viselkedő brit csaposlány.

Másnap nem egy megilletődött, lámpalázas Maudie Stubbs szállt le a vonatról Market Blandings vasútállomásán. Az olykor kispolgárságnak nevezett társadalmi osztály egy másik képviselője talán remegett volna a gondolattól, hogy minden átmenet nélkül becsöppen a blandingsi kastélyba, a flancos, osztályon felüli arisztokrata fészekbe; Maudie azonban

egykedvű nyugalommal tekintett a dolgok elébe, ugyanúgy, ahogy szemrebbenés nélkül belépett volna Dániel próféta nyomában az oroszlánok barlangjába vagy az égő, tüzes kemencébe, miként Sidrák, Misák és Abednégó. Hivatalos pályafutása során túl sokszor látott olyat, hogy a főnemesség valamely tagját páros lábbal kirúgták a kocsmából, amelyben ő elnökölt, így aztán számára a kék vér immár mit sem jelentett.

Gallie alig várta, hogy felújítsa a múló idő és a sors által megszakított barátságukat, lesétált az állomásra Maudie elé; a peronon érzelmekben bővelkedő egymásra találásra került sor. Ezt követően Gallie meghívta Maudie-t az Emsworth Címerbe egy korty frissítőre. Érezte, hogy nagy szüksége lehet rá a hosszú utazás után. Emberbarát lévén nem engedhette meg, hogy régi pajtása ájultan essen össze az útszélen, de ezen túlmenőleg is úgy érezte: nem ártana még egyszer gyorsan átfutni a szerepet Maudie-val, még mielőtt felgördül a függöny.

Két jó barát hosszú elválás utáni összetalálkozása minden esetben ugyanúgy kezdődik: fölveszik az elejtett szálakat. Az egyik régi barát megkérdi a másik régi baráttól, mit tud Jimmy Ikszről, majd a másik régi barát megkérdi az egyik régi barättól, hogy hallott-e valamit Billy Ipszilonról. A kölcsönös érdeklődés felöleli Sándort, Józsefet, Benedeket, továbbá Gáspárt, Menyhértet, valamint Boldizsárt, és magában foglal némi tanakodást abban a témában, hogy ugyan mi lehet a jó öreg Joe Hogyishívjákkal, azzal a fickóval, aki a harmadik szódás whiskyje után macskákat szokott utánozni.

Ezen rutinszerű bevezetőt az állomástól a vendéglőig vezető sétájuk alatt sikeresen le is bonyolították, így most, hogy a kerthelyiség rusztikus asztala mellett ültek, s iszogatták sörüket, amelyről az Emsworth Címer méltán nevezetes, szabadon cseveghettek egyéb dolgokról is. Az udvarias férfi számára, márpedig a nagyméltóságú Galahad az volt, legelső kötelességként természetesen a társnője külsejét dicsérő

nyájas megjegyzés kínálkozik, s Gallie eleget is tett e kötelességének.

- Nahát, nahát, nahát - nézegette leplezetlen csodálattal Maudie-t. - Tudod-e, hogy egyetlen nappal sem nézel ki öregebbnek? Elképesztő!

Igaza volt. Az évek kegyesen bántak a hajdani Maudie Montrose-zal. Talán kissé asszonyosabbá vált annál a homokóra alakú lánynál, aki a régi Criterion tikkadt vándorainak bernáthegyi mentőkutya módjára szállította az italt, ám még mindig gondolatébresztő látványt nyújtott, amiről az Emsworth Címer tulajdonosa, a serdülő fia, Percy, és vagy féltucatnyi, az épület falát támasztó shropshire-i legény meredt tekintete állította ki a bizonyítványt. Maudie fellépése az Emsworth Címer társadalmában valódi ünnepnek számított.

- Hihetetlen - mondta Gallie. - Az embernek a lélegzete is eláll. Ha fürdőruhába bújnál, nyugodt lélekkel benevezhetnél bármelyik tengerparti szépségversenyre, a zsűri minden tagja ujjongva csókokat dobálna neked, és érdeklődne, ráérsz-e szombat este.

A régi időkben efféle elismerő szavakat záporoztak az elázott vendégek ezrei Maudie-ra, ő pedig szeretetteljes kuncogással jutalmazta őket; most ugyanez a szeretetteljes kuncogás volt Gallie jutalma is.

- Köszönöm, drágám - mondta. - Igazán kedves tőled. De te sem nézel ám ki rosszul - tette hozzá meglepődve, ahogy szinte mindenki, aki néhány év kihagyás után összefutott a ragyogó és rózsásan üde Gallie-vel.

E férfiú kondíciója az örök rejtélyek egyike maradt. A blandingsi kastély egyik krónikása a következőket írta Gallie-ról: „A nagyméltóságú Galahad Threepwood tökéletesen egészségtelen életmódja ellenére, a sors égbekiáltó igazságtalansága folytán tökéletes, sőt kicsattanóan tökéletes fizikai kondíciónak örvend. Vajon miként lehetséges, hogy az

az ember, akinek az évszázad legkimagaslóbb májbetegségét kellene magában hordania, olyan állapotban legyen, amely előtt egész környezete elképedve, értetlenül áll? Egyszerűen hihetetlen, hogy az az ember, aki egész életében kivette a részét az élvezetekből, élete alkonyára ilyen szemérmetlenül robusztus egészségben jusson el!"

Meghökkentő észrevétel, de igazságához nem fér kétség. Gallie-t a húgai, Constance, Júlia, Dora és összes többi a család szégyenfoltjának tartotta ugyan, ezzel szemben pont úgy nézett ki, mint egy jó karban lévő antialkoholista, aki kora gyermeksége óta joghurton, élesztőn, búzacsírán és melaszon élt. Maga Gallie az erős dohányzással és a mértéktelen alkoholfogyasztással magyarázta egészségi állapotát, valamint azzal a meggyőződésével, amelyhez egész életén át tartotta magát: hogy hajnali három előtt ágyba kerülni nem illik.

- Egész jól tartom magam - ismerte el Gallie nyájasan. - Ez a vidéki élet jót tesz nekem.
- Jé! Azt hittem, halálra unod itt magad.
- Nem; szeretek itt élni. Az ilyesmi persze ízlés dolga. Szegény öreg Biffen Bogyó például nem tudta megszokni a helybeli adottságokat. Emlékszel még Biffen Bogyóra? Néhány nappal ezelőtt lejött ide, de nem bírta tovább, pánikszerűen elmenekült. Nagy veszteség. Felbecsülhetetlen segítséget jelentett volna Parsloe megfékezésében. Ez a te Sebastian bácsikád rendes fickó, de valami mégis hiányzik belőle. Nem az a fajta pasas, akit csatában az első sorba lehetne állítani. Jelenlegi válsághelyzetünkben valami fiatal, rámenős komornyik lenne a legjobb, aki sercint a szája sarkából, és mindenre kapható.
- Hogy van Sebastian bácsi?
- A körülményekhez képest egész jól. Persze sokat aggódik. A szeme alatti sötét karikákat, amelyekre majd fel fogsz figyelni, a Császárnő jövője miatti idegeskedésnek köszönheti. Közeledik a mezőgazdasági kiállítás, és a bácsikád jóval nagyobb

összegben fogadott, semhogy elviselné a veszteséget. És én is. Magam is súlyosan érdekelt vagyok. Így hát mindnyájan tőled függünk, Maudie: attól, hogy megteszel-e mindent. Rezzenéstelenül figyelned kell ezt a Simmons lányt, mert a támadás abból az irányból várható. Mondd csak, Sebastian bácsikád töviről hegyire elmagyarázta a helyzetet?

- Hát nem teljesen, de azért a nagy részét értem.

- A sertésversenyt? A fenyegető veszélyeket? A szüntelen éberség fontosságát?

- Ezt mind értem. Csak azt nem tudom, ki a csuda az a Mrs. Bunbury, aki én volnék.

- Ő Mr. Donaldsonnak, Miss Penelopé Donaldson papájának ősidők óta a barátja. Miss Penelopé, aki jelenleg itt, a kastélyban vendégeskedik, dúsgazdag iparbárónő, a papája látja el az amerikai ebeket a napi betevő kutyatáppal. így hát, amikor Connie csevegni kezd Mr. Donaldsonról, ne tégy úgy, mint Clarence, és ne kérdezd meg, hogy „Ki az a Mr. Donaldson?" Clarence a bátyám, Lord Emsworth, Connie pedig a húgom, Lady Constance Keeble. Ő jelenti az ügyben a főveszélyt.

- Azt hittem, hogy ez a Sir Gregory Parsloe a főveszély.

- Úgy van, de támasza és talpköve Connie. Nem mintha egy ilyen körmönfont pasinak, mint Köpcös Parsloe, szüksége lenne bármiféle védelemre és dédelgetésre.

Maudie felkapta fejét.

- Köpcös?

- Furcsa - mélázott el Gallie. - Legalább harminc éve annak, hogy legutóbb így neveztem. De ez a veled való találkozás mintha visszafordította volna az idő kerekét. A régi szép napokban Köpcösnek becéztük, az illetlen hájassága miatt. Lehet, hogy te is összefutottál vele még a Criterionban?

Maudie keble érzelemtől dúltan hullámzott. Kék szemében különös fény gyúlt.

- Hogy összefutottam-e? Majdnem feleségül mentem hozzá!

- Micsoda?
- Csak éppen nem jött el.
- Nem jelent meg a menyegzőn?
- Nem. Egy és negyed órán át vártam rá a templom előtt, kezemben gyöngyvirágcsokorral, aztán elmentem.

Gallie nem tartozott azon monoklis férfiak közé, akik minduntalan lekapdossák szemükről a monoklijukat, és tisztogatni kezdik. Ezt a gesztust a valóban megrendült pillanatokra tartogatta. Ez a pillanat egyike volt azoknak. Talán fél percen át üldögélt némán, zsebkendőjével alaposan végigtörölgetve a monokli üvegét; múltba visszarévedt vendége eközben halkan zihált, s időnként kortyolt egyet a söréből, ami jól jelezte lelke háborgását.

- Rémes - mondta végül Gallie.
- Igen, engem is feldúlt, mondhatom.
- Nem lep meg. Az ilyesmitől bárki kiborulna. Szinte hajszálra ugyanez történt a Várárok-beli Mariannával, aki totál belebetegedett. Szóval a Köpcös egyszerűen nem ment oda?
- Színét se láttam. Az az érzésem, hogy lóversenyen elvesztette a nászútra szánt pénzt, és nem merte megmondani nekem. Ugyanis minden el volt már intézve. Köpcös akkoriban a Temze melletti Sheppertonban lakott, onnan írta meg levélben, hogy mi a teendőm. Úgy emlékszem minden szavára, mintha tegnap lett volna. Június hetedikén, pontban két órakor légy Pimlicóban, a Szent Megváltó temploma előtt - ezt írta. Lehet valami ennél egyértelműbb? Az esküvő után pedig Párizsba készültünk nászútra. Hát nem tudom, mi a véleményed erről az egészről, de szerintem nem szép dolog azt mondani egy lánynak, hogy ekkor és ekkor legyél a templom előtt, és össze fogunk házasodni, aztán egyszerűen köddé válni - fejtegette Maudie engesztelhetetlenül. - A kuplékban viccesen hangzik az ilyesmi... Emlékszel?

Gallie bólintott.

- Emlékszem. „Ott szobroztam a templom előtt..."
- „A templom előtt..."
- „A templom előtt..."
- „De se távol, se közel nem láttam őt. Jaj, de kiborított ez engem..."
- „...zengem..."
- Igen - vetett véget Maudie a zenének. - A kabarében mulatságos az ilyesmi, de semmi kacagtatót nem találsz benne, ha veled történik, nekem elhiheted. Az ember lánya roppant hülyén érzi magát tőle. Azt mondod, hogy most Sir Gregory Parsloe-nak hívják?
- Sir Gregory Parsloe báró. Egy unokatestvére elhalálozott, és ő megörökölte a címet. Láttad azóta?
- Nem.
- Írt neked?
- Egy sort sem.
- Csak eltűnt, akár pitymallatkor az álmok? Nos, ez Parsloe-ra vall - jelentette ki Gallie filozofikusan. - De mit is lehetne várni egy olyan embertől, aki képes volt hagymás rostélyossal beetetni a kutyámat Towsert, a patkányfogó verseny előtt? Meg tudom érteni, milyen kínos élmény lehetett ez számodra, öreglány. Nem csodálnám, ha ezután elment volna a kedved a férfinemtől úgy általában. De aztán túlélted, ugye?
- Ó, igen. Túléltem.
- És nagyon jól kerültél ki belőle, ha engem kérdezel. Szépen éltél a néhai Stubbsszal?
- Igen. Cedric meg én nagyon boldogok voltunk.
- Akkor hát minden rendben - mondta virgoncan Gallie. - Minden jó, ha jó a vége. Fölösleges afelett borongani, mi lett volna, ha. Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat, és így tovább. De azért nagyon örülök, hogy elmondtad ezt, Maudie, mert ez serkentő és bátorító hatást gyakorol rám. Ha a kis

Parsloe ilyen rútul kibabrált veled, vélhetőleg minden erőddel, teljes szívvel, lankadatlan erőfeszítéssel fáradozol majd a bosszú művén, és minden idegszáladdal azon leszel, hogy sátáni tervét meghiúsítsd. Márpedig pontosan ilyen eltökéltséget reméltünk tőled az ügyek állásának ebben a szakaszában. Kérsz még egy sört?

- Kösz, nem.

- Akkor akár el is indulhatnánk, hogy igénybe vegyük a város taxigépkocsiját, cégtul. Jno. Robinson. Azt hiszem, ideje, hogy rászabadítsalak a háziakra. Őrizd meg a nyugalmadat, amikor Connie-val találkozol. És amikor meglátod Beachet, akkor az ég szerelmére, nehogy „Hahó, Sebastian bácsi!" kiáltással a karjába vesd magad! - intette Gallie. - Kezeld őt hideg távolságtartással, és ha képes vagy időnként olyanokat mondani neki, hogy „Kérem, lesz szíves", vagy „Ó, köszönöm, jó Beach", az nagyban javítana az összképen.

2.

A levélírást minden, szabályozott életrendet folytató vidéki kastélyban a délutáni teázás és a vacsora közötti órákban szokták lebonyolítani. Az uzsonnára fogyasztott teasütemé-nyektől elnehezült háznép zöme visszavánszorog szobájába, és nekilát a megválaszolatlan levelek feldolgozásához. Aki közben elszunyókálna, holnap újra próbálkozhat.

Lady Constance Keeble, akinek hálószobájához budoár is csatlakozott, közvetlenül uzsonna után elhagyta a teraszt, és visszavonult szentélyébe, hogy megírja a blandingsi kastély legfrissebb híreit Mr. Donaldsonnak, Long Island Citybe. Épp a végére ért, és pihenés gyanánt cigarettára gyújtott, amikor fel-tárult az ajtó, s belépett bátyja, Galahad.

- Igen? - szólt Lady Constance olyan hangon, amilyenen a hozzá hasonló nővérek szoktak „Igen?"-t mondani az olyan öccsöknek, mint amilyen Gallie. Felhúzta a szemöldökét is.

Rettenthetetlen látogatóját ilyen bánásmóddal nem lehetett eltántorítani.

- Lépj ki a rámából, Mona Lisa - mondta Gallie élénken. - Azért jöttem, hogy halljam, mi a véleményed erről a Mrs. Bunburyről?

Gallie alig várta, hogy első kézből való információkhoz jusson. Uzsonnánál, amikor bemutatta Maudie-t Lady Constance-nek, észrevette, hogy a blandingsi kastély úrnője egymás után kétszer is szaporán pislogott, mint akit homlokon csaptak egy vizes hallal, s ettől Gallie kissé gondolkodóba esett. Nem volt szüksége Beachre, magától is ismerte Lady Constance-nek a vendégekre vonatkozó kívánalomrendszerét, Maudie pedig számos olyan vonással rendelkezik, hogy indokolt lenne „csak felnőtteknek" megjelöléssel ellátni. Kénytelen volt személyesen megtudakolni, vajon Maudie megüti-e a mértéket.

Az első, feszültséggel teli pillanat után úgy tűnt Gallie-nek, hogy minden remekül megy, és ebben nem is tévedett. Lady Constance tagadhatatlanul pislogott, amikor szemben találta magát Maudie-val, ám szinte ugyanabban a másodpercben kapcsolt, hogy hisz vendége Amerikából jött. Az embernek, emlékeztette magát, mindig be kell kalkulálnia bizonyos harsányságot az amerikai társaságbeli nők külső megjelenésébe. Ennek az engedménynek a megtétele után Lady Constance-t hamar levette lábáról Maudie viselkedésének csiszolt eleganciája, amely ezúttal is lefegyverző volt, mint rendesen; ennek eredményeképp az íróasztalán heverő, Mr. Donaldsonnak címzett levél kifejezetten lelkes hangvételű volt. Lady Constance ugyanolyan elismeréssel tekintett a Digby Éjjel-Nappal Detektíviroda vezérlő szellemére, ahogyan a shropshire-i legények, az Emsworth Címer tulajdonosa, valamint az utóbbinak serdülő fia, Percy.

- Szerintem kedves asszony.

- Nagyon. Épp most írtam levelet Mr. Donaldsonnak, és tudattam vele, milyen rokonszenvesnek találom.
- Ez már döfi. Remek. Ez a beszéd!
- Nem értem, miért érdekel téged ennyire!

Gallie megrovó pillantást vetett a húgára.

- Drága Connie - kezdte -, azért érdekel, hogy a te szavaidat használjam, mert Penny Donaldson nagyon közel áll a szívemhez, és nem szeretném, ha nyugtalannak látnám. Ez a Mrs. Bunbury atyjának régi jó barátja, és valószínűleg fontosnak tartja, hogy Mrs. Bunbury zöld jelzést kapjon. Képzeld csak el, mit érezne szegény gyermek, ha te lenézően felhúznád az orrodat, ahogy szoktad, és eljátszanád a nagyasszonyt Bunburyné-nek! Ez könnyen előfordulhatott volna. Ha nem csíptelek rajta legalább százszor, hogy a dölyfös angol arisztokratát alakítod, akkor egyszer sem. Ezért is utálnak téged annyian.
- Hadd nyugtassalak meg. Mrs. Bunbury külseje kissé furcsa ugyan, de őt magát egészen megnyerőnek találtam.
- Én szintúgy.
- Nem mintha ez számítana. Nos, ég veled, Galahad!
- És istenemre mondom, Clarence is megnyerőnek találja! Még sohasem láttam, hogy az ellenkező nem valamely képviselőjét ilyen szíves szeretettel fogadta volna. Általában ha csak annyit kér az ember Clarence-től, hogy köszönjön a faj valamely nőivarú egyedének, úgy eliszkol, mint a nyúl, egy szempillantás alatt eltűnik a láthatáron. Nem túlzás azt állítani, hogy keblére ölelte ezt a Mis. Bunburyt. El volt tőle ragadtatva. Néztem, ahogy elsétáltak megnézni a Császárnőt, hát olyanok voltak, mint két matróz, akik eltávozásra indulnak a marseille-i kikötőben. Döbbenetes!
- Sok a dolgom, Galahad.
- Mi?
- Mondom: sok a dolgom!

- Semmi dolgod sincsen. Amikor bejöttem, éppen cigarettáztál, lábaddal a kandallópárkányon.

- Nem is volt a lábam a kandallón!

- A következő pillanatban már aludtál volna, úgy horkolva, hogy leesik a fejed.

- Hogy merészeled azt mondani, hogy horkolok? Nem szoktam horkolni!

- Nem erről van szó - mondta Gallie. - Hanem arról, hogy hogyan viselkedsz velem, amióta csak betoppantam hozzád. Roppant különös a viselkedésed. És ez felettébb rosszul esik. Ha az öcséd nem jöhet be hozzád baráti látogatásra anélkül, hogy a szemed villogtatnád és a fogad vicsorgatnád, akkor meg kell állapítanom, hogy az angol családi élet ugyancsak válságos állapotba jutott!

A társalgás ekkor elért arra a pontra, ahonnan a testvéri civakodások szoktak kiindulni, mert mindkét fél eléggé felhúzta már magát, ebben a pillanatban azonban betoppant a szobába Lord Emsworth, és haladéktalanul meg is szólalt panaszos, nyafogó tenorján; ezt a hangot olyankor használta, ha úgy érezte, hogy méltánytalanság érte.

- Bélyegek! - szólt Lord Emsworth. - Levelet akarok írni, és nincs kéznél bélyeg! Te vetted el a bélyegeimet, Constance?

- Eszem ágában sem volt elvenni a bélyegeidet - felelte Lady Constance elcsigázva. - Hagytad, hogy kifogyjon a skatulya, és elfelejtettél szólni Beachnek, hogy töltse fel. Ha kell, vehetsz az enyémből.

- Köszönöm - juhászodott meg Lord Emsworth. - Ez igazán pompás, pompás. Épp a Shropshire-i, a Herefordshire-i és a Dél-walesi Sertéstenyésztők Szövetségének írok.

- Születésnapjuk van? - érdeklődött Gallie.

- Mi? Á, dehogy. Csak tegnap levelet kaptam tőlük, amelyben felkérnek, hogy tartsak előadást a Császárnő némely vonatkozásáról. Nagyon megtisztelő, szerintem. Már alig

várom, hogy... Te jó ég! - pislantott Lord Emsworth hirtelen támadt rémülettel. - Akkor ugye cilindert kell vegyek?

- Természetesen.

- És keménygallért?

- No de Clarence, csak nem pizsamában akarsz beszédet tartani azoknak az embereknek?

Lord Emsworth meghányta-vetette a dolgot.

- Nem. Nem. Értem, mire gondolsz. Nem, pizsamában azért mégsem. De keménygallért ilyen hőségben!

- *Noblesse oblige* - vélte Gallie.

- He?

- Gondolom, Galahad úgy értette, hogy tartanod kell magad a pozíciódhoz.

- Pontosan - bólintott Gallie. - Le kell nyűgöznöd ezeket a disznótartókat. Végy zsakettet, a hozzávaló csíkos nadrággal, keménygallérral, a régi cilinderrel, és így fognak sustorogni egymás között: „Az árgyélusát, egy ilyen geróf aztán télleg nem semmi!" Ha viszont abban látnának meg, ami most van rajtad, biztosan kifütyülnének, sőt talán még a forradalom is kitörne. Le kell taglóznod őket, Clarence, hogy szent borzadállyal tekintsenek fel rád, és csak annyit tudjanak kinyögni, hogy „ímé, nékem a felét sem beszélték el: te meghaladtad a hírt, amelyet hallottam felőled", mint amikor a Sába királynője találkozott Salamon királlyal. Márpedig a tízéves, lyukas könyökű vadász-kabátodban ezt nem érheted el.

- És a hetek óta vasalatlan flanelnadrágodban sem - tette hozzá Lady Constance. - Úgy nézel ki, mint valami csavargó. El sem tudom képzelni, mit gondolhat rólad Mrs. Bunbury!

Lord Emsworth meghökkent, és enyhe zavar futott át az arcán.

- Csak nem gondolod, hogy Mrs. Bunbury szerint úgy nézek ki, mint egy csavargó?

- Ez azon fordul meg - szólt Gallie -, hogy vajon a markodba nyomott-e egy pennyt, a lelkedre kötve, hogy aztán nehogy italra költsd. Történt ilyesmi?
- Nem. Nem emlékszem, hogy ezt csinálta volna.
- Hát akkor minden rendben. Kedves asszony, ugye, Clarence?
- Elbűvölő.
- Úgy látom, egész jól kijössz vele.
- Ó, pompásan.
- Igen - mondta Gallie, és az ablakhoz sétálva kinézett. - Épp azt mondtam Connie-nak, hogy olyanok voltatok, mint két... Hoppá!
- Mi a baj?
- Valami vadidegen fiatalember mászkál a teraszon.
- Egy vadidegen fiatalember?
- Nézd meg magad.

Lord Emsworth megállt Gallie mellett.

- Hol? Senkit se látok... Ó, igen, rossz irányba néztem. Ez nem vadidegen fiatalember. Ez az új titkárom.
- Nem is tudtam, hogy új titkárod van.
- Egész mostanáig én sem tudtam, az ördögbe is.
- Talán lemehetnél hozzá, hogy a társaságában időzz.
- Már időztem a társaságában, és meg kell mondjam, akármennyire viszolygok is ezektől a titkárokról, akiket a nyakamba szoktatok varrni, ezúttal kedvezőbbek a kilátásaim, mint általában. Szerencsés véletlen folytán ez a fiatalember valóságos tárháza a disznókkal kapcsolatos ismereteknek, úgyhogy pompásan megértjük egymást. Alig váltottunk pár szót a bemutatkozás után, máris fölvetette: „Fölvetődött bennem, Lord Emsworth, hogy hátha érdeklődik a disznók iránt." „Ó, hát hogyne, de még mennyire, hogy érdeklődöm - feleltem. - Maga is?" „Szenvedélyesen - válaszolta. - Sajnos általában untatni szoktam az embereket, amikor disznókról

beszélek" - folytatta a fiatalember kis, szégyenlős nevetéssel, aztán egy sereg olyasmit említett, amiről még nekem sem volt tudomásom. Még az ókori Egyiptom disznóiról is tudott mesélni! Mint megtudtam, az ősi egyiptomiak körében az a hiedelem járta, hogy a disznó jó termést jelent, és megbékíti az ártó szellemeket.

- Ennél többet nem is kérhetne az ember egy disznótól!
- Kolumbusz Kristóf idejében a disznók...

Lady Constance az asztalra koppintott.

- Clarence!
- Tessék?
- Menj ki!
- He?
- Azért jöttem a szobámba, hogy egyedül legyek. Hát már egyet perc magánéletem sem lehet?
- Gyere, Clarence - szólalt meg Gallie. - Connie furcsa kedvében van. Jelenlétünk itt nemkívánatos, én meg már úgyis meg szeretném ismerni a kiváló ifjút. Hogy hívják?
- Kit hívnak hogy?
- A kiváló ifjút.
- Melyik kiváló ifjút?
- Figyelj, Clarence - mondta türelmesen Gallie. - Új titkárod van. Eddig elismered?
- Ó, hogyne, hogyne.
- Nos, szeretném tudni, mi a neve az új titkárodnak.
- Ó, a neve? Tehát a *nevét* kérdezed! Persze. Persze. Úgy hívják, hogy... Nem. Elfelejtettem.
- Smith? Jones? Brown? Cholmondeley-Marjoribanks? Va-vasour-Dalrymple? Ernle-Plunkett-Drax-Plunkett?

Lord Emsworth mély gondolatokba süppedve állt, csak állt.

- Nem, nem, egyik sem... Hopp, megvan! Vail!
- Vail!
- Gerald Vail. És megkért, hogy nevezzem Jerrynek.

Az ajtó bezárult mögöttük. Lady Constance éles, artikulálatlan sikolyt hallatott, ők azonban azt hitték, hogy az ajtó csuklópántja nyikorog.

3.

A két fivér kellemesen cseverészve sétált végig a folyosón; beszélgetésükben szóba kerültek cilinderek, titkárok, említés esett arról, hogy micsoda rémség a húguk, Constance. Miután kölcsönös jókívánságokkal elváltak egymástól, Lord Emsworth betért a könyvtárba, hogy sietve felüsse Whiffle *A sertés-gondozásról* című fő művét, Gallie meg kibaktatott az alkonyatba egy kis friss levegőt szívni.

Baktatás közben mély nyugtalanság dúlt benne. Persze nem lehetetlen, gondolta, hogy a nagyvilágban számos Gerald Vail létezik, és közülük az, aki épp a kastélyban időzik, az egy másik, de ezt nem tartotta valószínűnek. Egy szó mint száz, Gallie azt gyanította, hogy Penny Donaldsonnak valamely, Gallie által nem ismert női fortéllyal és fifikával sikerült becsempésznie a családi otthonba ezt a férj jelöltnek teljesen alkalmatlan fiatalembert, akinek odaajándékozta szívét. Gallie e fegyvertény láttán őszinte elismeréssel adózott a fiatal nemzedék találékonysága és vállalkozó szelleme előtt. Viktória korában, amikor még ő volt fiatal, ha egy-egy Emmeline-t vagy Ermyntrude-ot elválasztottak méltatlannak ítélt kérőjétől, a leány mindössze egy könnycseppet morzsolt el szeme sarkában, azután engedelmesen férjhez ment ahhoz az ifjúhoz, aki megfelelt a szülők által lefektetett irányelveknek. Ezzel szemben a mai, lázadó szellemű Pennyk nekigyürkőznek, és elintézik, amit akarnak.

Penny vállalkozása csodálattal töltötte el a kilencvenes évek mélyen elítélendő erkölcsű kalandorát, s ez volt az oka annak, hogy a húgai, Constance, Julia, Dora meg az összes többi összerezzent, ha meglátta őt, és ugyanők lebiggyesztették ajkukat, ha a neve szóba került. Galahad szinte lángolt a boldogság-

tól és a büszkeségtől, hogy egy ilyen belevaló lány kitünteti őt barátságával. Ez járt a fejében, amikor egyszer csak egy szilárd testnek ütközött, és feltekintve megállapította, hogy az maga az álmok embere személyesen.

- Ó, bocs - mondta Jerry.
- Semmiség - felelte Gallie udvariasan. - Örvendek.

Penny szerelmének tárgya közelről szemlélve kedvező látványt nyújtott. Ahhoz képest, hogy Jerry Vail író volt, kellemes külsejűnek volt mondható, hiszen az írók túlnyomó többségben köztudomásúan alacsonyrendű halfajokra hasonlítanak, hacsak nem madárszerűek, amely esetben simán beválnának keselyűnek, és senkinek nem lenne egy szava sem. Jerry arcvonásairól nem lehetne elmondani, hogy ezer hajó bontana értük vitorlát, de egyáltalán nem volt rossz arcú, Gallie készséggel el tudta képzelni, hogy a hajófedélzet félhomályában bizonyos varázsa is lehet. Minél tovább nézegette Gallie, annál inkább megértette, miért írta le Penny kezes barikának a fiatalembert. Futó, felületes vizsgálat alapján Jerry e korlátozott létszámú embercsoport tagjai közé volt sorolható.

Ezenközben Jerry is szemügyre vette Gallie-t, és felfedezte, hogy akibe beleütközött, nem idegen.

- Nahát, hello, Mr. Threepwood - mondta Jerry. - Ön bizonyára nem emlékszik rám, pedig már találkoztunk. Biffen admirális mutatott be önnek.

Gallie nem emlékezett ugyan a fent említett eseményre, de a jól csengő névre felfigyelt, mint csatamén a trombitaszóra.

- Maga ismeri Biffen Bogyót?
- Amióta csak élek. Jó barátja az egyik nagybátyámnak, Basham őrnagynak.

Ha volt is valaha kétség Gallie-ben afelől, hogy ez a fiatalember vajon megfelelő férje lesz-e a lányaként szeretett

Pennynek, az most végképp eloszlott. Basham őrnagy neve ugyanolyan jól csengett fülében, mint Biffen Bogyóé.

- Basham Dugó a bácsikája? Nahát, nahát, nahát, ahogy a bátyám, Clarence mondaná. Dugó a legrégebbi barátaim egyike.

- Igen, gyakran emlegette is önt.

- Úgy voltunk mi ketten, mint Castor meg az a másik. Egyszer disznót vittem a hálószobájába.

- Valóban? És mi késztette önt erre?

- Ó, akkor jó ötletnek tűnt. Hammer's Eastonban, az agglegények bálján történt. A disznó az öreg Wivenhoe-é volt. Benger Pufi meg én kikölcsönöztük tőle, és bevittük Dugó szobájába. Másnap kora hajnalban el kellett utaznom, így aztán sohasem tudtam meg, hogyan zajlott le Dugó és a disznó találkozása. Gondolom, kerek asztal mellett, tárgyalásos módszerrel intézték el az esetleges nézeteltéréseket. Basham Dugó, nagy ég! Láttam egyszer, amint Romanónál hozzávágott valakihez egy fél marhát. Az illető el is terült, mint annak a rendje, az összes jelen lévő temetkezési vállalkozó hajba kapott, hogy melyiké legyen. Hogy van mostanság a bácsikája?

- Jó erőben, ahogy mindig.

- Bogyó meg én alig egy hete beszélgettünk róla. Bogyó itt időzött a környéken. Nem a kastélyban szállt meg - ki nem állhatja a húgomat, Constance-t, amiért persze nem hibáztatom. Rábeszéltem, hogy vegye ki azt a házikót a shrewsburyi út mentén, nem messze innen, mert amikor találkoztam vele Londonban, nagyon pocsék színben volt, jót tett volna neki a vidéki levegő. De hiába, nem bírta ki. Sokallta a lármát. Azt mondta, hogy mindenféle tücskök és bogarak egész éjjel az ablaka alatt szilvesztereztek, úgyhogy inkább visszament a Piccadillyre, hogy végre egy kis nyugta legyen. Máris hiányzik. Mondja csak, mesélt valaha magának azokról az időkről, amikor ő meg én...

Gallie elhallgatott. A történet, amelybe belevágott volna, remek sztori volt ugyan, de megértő ember volt, belátta, hogy ez nem az adomák ideje, legyenek bármily szórakoztatóak.

- De nem akarom feltartani magát - mondta Gallie. - Nyilván meg akarja keresni Pennyt. Ó, én mindent tudok magáról és Pennyről - tette hozzá Gallie, amikor észrevette, hogy ifjú barátja hirtelen ugrik egyet az ég felé, mint akinek forró vasalót nyomtak a nadrágja ülepére. - Penny beavatott.

Jerry megnyugodott. Nem volt biztos abban, hogy szívesen osztja meg kívülállóval a szent titkot, annyit azonban látott, hogy ez az öregfiú jó barát, úgyhogy az ő esetében talán kivételt lehet tenni.

- Épp azon töprengtem, amikor találkoztunk - folytatta Gallie -, hogy ez a Penny milyen kivételes teremtés, ha sikerült magát Clarence titkáraként idecsempésznie, anélkül, hogy Constance húgomban a legcsekélyebb gyanú ébredt volna. Elismerésre méltó agymunka. Vajon hogy a csudában oldotta meg?

- Penny nem is tudja, hogy itt vagyok.

- Micsoda? Hát akkor hogyan...?

- Egy másik lány, egy bizonyos Gloria Salt szerezte nekem ezt az állást.

- Gloria Salt? Igen, emlékszem. Ő is ide várható.

- Már meg is érkezett. Ő hozott le a kocsiján. Gloria régi barátom - mondta Jerry, majd némi tétovázás után úgy döntött, hogy nem titkolódzik tovább. - Glória arra gondolt, hogy ha beállnék Lord Emsworth mellé titkárnak, akkor... mondja, Mr. Threepwood, mesélt valamit Penny a terveimről?

- Mindent elmondott. Mi több, elsőként engem próbált megvágni kétezer font erejéig.

- Jaj, Istenem, ezt azért nem kellett volna!

- Ugyan már! Újszerű élmény volt, direkt élveztem, hogy van valaki ezen a világon, aki el tudja képzelni rólam, hogy

rendelkezem kétezer fonttal. Igen, mindent tudok arról a szanatóriumi tervezetről; és szerintem jó az ötlet. Mindig ez a nehézség: szert kell tenni a pénzre. Mire jutott ebben az ügyben? Vannak valószínű lehetőségek?

- Épp azt akarom elmondani. Gloriának az az ötlete támadt, hogy...

- Mert nincs olyan ember a listáján, akitől azonnal, könnyedén lecsippenthetné az összeget, akkor egyáltalán nem lenne rossz ötlet a bátyámnál, Clarence-nél próbálkoznia.

- Hiszen Glória is éppen...

- Clarence bátyám - folytatta rendületlenül Gallie - különös pasas. Disznókkal kel, disznókkal nyugszik, és disznókkal álmodik, és épp az imént agyba-főbe dicsérte magát, mert maga is ért a sertésekhez. Egyszerűen le volt nyűgözve, milyen tudással rendelkezik a tárgyban.

- Igen, mert tudja, én...

- És akkor átvillant rajtam a gondolat, hogy ha maga ügyesen játssza ki a lapjait, akkor aránylag hamar olyan pozícióba emelkedhet, amelyben már megkörnyékezheti; a felszínes ismeretségből barátsággá érlelődött kapcsolat jogán akár le is akaszthatja a bátyámról a szükséges összeget. Igen, tudom - tette hozzá gyorsan Gallie, látva, hogy a fiatalember szeme mindinkább kidülled -, maga bizonyára bizarrnak ítéli az ötletet. Erőszakoltnak. Hajánál fogva előrángatottnak. Mostanra már bizonyára azt a képet alakította ki rólam, hogy olyan ember vagyok, aki a levegőbe beszél. Én azonban ismerem Clarence-t. Lehetséges, hogy normális körülmények között nem könnyű partner, de meggyőződésem, hogy képes meghallani, amit egy disznóügyi rokonlélek mond neki. Csak próbálja meg, és utána mondja, hogy nem volt igazam.

Jerry úgy nézett ki, mint a Megébredett Lélek. Dadogott a feltoluló érzelmektől.

- Micsoda véletlen egybeesés! - rebegte. - Gloria pont ugyanezt tanácsolta!
- Azt tanácsolta, hogy környékezze meg Clarence-t?
- Pontosan. Ezért találta ki, hogy jöjjek ide titkárként.
- Hogy álljon a bátyám mellé, cirógassa és paskolja a disznója oldalát, és addig villogtassa sertészeti tudományát, míg olyan helyzetet vív ki magának, amelyből már megharaphatja?
- Úgy van.
- Intelligens lány lehet.
- Ó, nagyon is. Roppant intelligens. Olyan...

Jerry elharapta a szót. Gallie észrevette, hogy a fiatalember arca felragyog, mintha valaki lámpát gyújtott volna benne. Gallie rájött, hogy akármi okozta ezt az eksztázist, az a háta mögött történik, ezért megfordult, és Pennyt látta közeledni.

- Á! - jelentette ki.

Gallie színörömében csak egy körülmény képezte az ötvöző anyagot: az, hogy Penny nem volt egyedül. Magas, nagyszerű testalkatú fiatalember haladt az oldalán, akinek sötét, byroni szépsége láttán arra gondolt, aki látta, hogy ez az ember feltehetőleg kijátszotta a kapuőrök éberségét, és egy hollywoodi filmfelvételről szökött meg. Mivel Gallie immár két hete minden étkezésnél találkozott a délceg ifjúval, nem okozott nehézséget számára, hogy felismerje: ő Orlo, azaz Lord Vosper.

Penny kedvetlennek látszott, tekintetét járás közben a földre szegezte. Ez éppenséggel lehetett volna lányos meditáció is, Gallie azonban inkább rosszkedvnek vélte, és töprengeni kezdett, vajon mi okozhatja. Fennszóval üdvözölte a közeledőket, mire Penny felnézett. Felnézvén megtorpant, csak állt, állt, és arcából kifutottak a színek. Gallie-t egy Mabel nevű lányra emlékeztette, akivel a Buckingham-palota kerti partiján sétálgatott, és a lány egyszer csak megérezte, hogy egy bogár pottyant a hátára.

- Á, Penny - mondta a rá jellemző kifinomultsággal Gallie -, hadd mutassam be neked Clarence új titkárát. A neve... Mit is mondott, hogy hívják?

- Vail - mondta Jerry rekedten.

- Vail - ismételte Gallie. - Rendes srác. Őrületesen ért a disznókhoz. Mr. Vail, Lord Vosper.

Akárcsak Penny, Lord Vosper sem volt kirobbanóan derűs kedvében. Letörten biccentett Jerry felé.

- Ó, mi már ismerjük egymást. Egy iskolába jártunk. Hello, Jerry.

- Hello, Vaspor! Te itt?

- Igen. Te is?

- Igen.

- Gondoltam - szólt Lord Vosper, majd visszasüppedt meditációjába.

Orlo még akkor gondolataival foglalkozott, és a rájuk telepedett csöndet még semmi sem törte meg; amikor Sebastian Beach bukkant fel, és feléjük igyekezett.

- Elnézést kérek, mylord - mondta Beach. - Egy bizonyos Mr. Wapshott van a telefonban, és önnel óhajt beszélni. Hangsúlyozta, hogy fontos ügyben.

Lord Vosper fölrezzent a transzból.

- Wapshott?

- Igen, mylord. Állítása szerint a Wapshott, Wapshott, Wapshott és Wapshott cég képviseletében jár el.

- Olyan ez - szólalt meg Gallie, aki sohasem hagyta ki az efféle lehetőségeket -, mint az a régi sztori, hogy valaki New Yorkban betelefonál a Shapiro, Shapiro, Shapiro és Shapiro ügyvédi irodába. „Halló - mondja a pasi -, beszélhetnék, kérem, Mr. Shapiróval?" „Mr. Shapiro a bíróságon van." „Akkor legyen szíves, adja Mr. Shapirót." „Mr. Shapiro épp egy fontos ügyféllel tárgyal." „Akkor kapcsolja Mr. Shapirót." „Nagyon sajnálom, de Mr. Shapiro ma szabadnapos, golfozni ment." „Jó, nem bánom,

akkor majd Mr. Shapiróval tárgyalom meg a dolgot." „Az *beszél."* De ki ez a Wapshott?

- A jövedelmi adósom - felelte Lord Vosper. - Az az ember, aki a jövedelmi adóm ügyeit intézi - tette hozzá, hogy még jobban megvilágítsa a helyzetet. - Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha bemegyek, és megkérdem, mit akar.

Lord Vosper távozott, Beach követte, Gallie meg utánuk bámult. Úgy látta, hogy Beachet gondok nyomasztják, és ez aggodalomba ejtette. Emberpróbáló idők járták, amikor az ember nem szívesen lát a környezetében gondterhelt komornyikot, már ha az a komornyik maga is részese a hadjáratnak, amelyben létfontosságú az állandó éberség és hatékonyság.

Gallie visszafordulva azt látta, hogy Penny még mindig földbe gyökerezett lábbal áll, és különös, tompa tekintettel mered Jerryre. Megrázta magát, és gyorsan akcióba lendült.

- Jaj, bocsánat, nagyon röstellem - mondta Gallie. - Útban vagyok. Látom magán, Penny. Minden idegszálával arra vágyik, hogy fejest ugorjon a jelen lévő ifjú karjaiba, de tiltja az illem. „Vajon - kérdezi magában - hogyan teljesíthetném be vágyamat, ha ez a vén szivar úgy mereszti a szemét a monokliján keresztül, mintha egy cirkuszban ülne a nézőtér első sorában, egy egész estés nyalókával és sós mogyoróval?" Igaza van. Már el is fordultam.

Létezik egy jellegzetes, kurta, éles, keserű kacaj, amely fájdalmas vakkantásra is emlékeztet, ezért emberre és állatra nézve egyaránt ártalmas. Lady Constance szokott ilyen kacajt hallatni, ha valakitől azt hallotta, hogy milyen kedves ember ez a Galahad. Ilyen nevetés hagyta el most Penny Donaldson ajkát, és Jerryben ekkor merült fel először a gyanú, hogy talán tévedett, és mégsem ma leszen az esztendő legvidámabb, legbolondabb napja, és ez a világ talán mégsem a lehetséges világok legjobbika.

- Kérem, ne fáradjon, Gallie - felelte Penny. - A legcsekélyebb kedvem sincs Mr. Vail karjaiba vetni magam. Volna kedve meghallgatni egy történetet?

- Történetet? Persze, hogy van kedvem. Mesélje csak. De mi ez a Mr. Vailezés?

- Ugye emlékszik, említettem, hogy tegnap este Mr. Vaillel akartam vacsorázni.

- Hogyne. De...

Penny folytatta, különös, fémesen kongó hangon, ami Jerryt a Lord Vosperről véleményt nyilvánító Gloria Salt hangjára emlékeztette.

- Megbeszéltük, hogy este nyolckor találkozunk a Savoy-ban. Délután ruhapróbára mentem, és amikor hazaérkeztem, telefonüzenet várt. Az volt benne, hogy Mr. Vail mélyen sajnálja, de fontos üzleti ügy merült fel, ami megakadályozza, hogy együtt vacsorázzunk. Természetesen nagyon csalódott lettem...

Penny hangja elcsuklott, arcán egy könnycsepp lopakodott le. Jerry ezt látván megvonaglott a lelkifurdalástól. Átérezte, milyen lehet egy jószívű hóhérnak, aki selyemzsinórral megfojtott egy odaliszkot.

- De Penny...

- Kérlek! - A lány röpke pillantást vetett Jerryre, olyasfélét, amilyet a salátáján mászó hernyóra vetett volna, s rögtön visszafordult Gallie felé. - Természetesen nagyon csalódott lettem, mert nagyon vártam már a találkozást, de beláttam, hogy ilyesmi előfordul...

Gallie bólintott.

- A sors néha próbára tesz.

- Beláttam, hogy ilyesmi előfordul...

- Talán azért, hogy többet foglalkozzunk lelki dolgokkal.

- Mondom: beláttam, hogy ilyesmi előfordul - emelte fel a hangját Penny, olyan jellegű pillantást vetve Gallie-re, mint

amilyenben az imént Jerryt részesítette -, és azt mondtam magamnak, hogy természetesen, amennyiben Mr. Vailnek fontos dolga van, akkor igazán nem várható el tőle, hogy azt miattam elhanyagolja.

- De Penny...

- Így tehát, amikor az épp jelen lévő Lord Vosper felajánlotta, hogy elvisz vacsorázni, arra gondoltam, hogy jobb híján ez is igazán kellemes esti időtöltés lenne. Lord Vosper a kedvenc vendéglőjét, a Mariót ajánlotta. El is mentünk oda.

Penny megint elhallgatott, ezúttal azért, mert a szavai hallatán Jerry szeme kiugrott üregéből, és a fiatalember torkából olyan üvöltés tört fel, amilyet a fába szorult toportyán féreg hallat.

- Nem estélyi öltözékben voltunk - folytatta Penny -, ezért a galéria egyik asztalához vezettek bennünket. Ismeri a Mariót, Gallie?

- A fénykorom óta.

- Mariónál nagyon szépen rendezték be a galériát. Jó kilátás nyílik az alsó, nagy teremre. És az egyik legelső dolog, amit odalent megláttam, Mr. Vail volt, amint épp egy halaszthatatlan üzleti ügyet intézett. Ez konkrétan abból állt, hogy együtt vacsorázott egy lánnyal, aki úgy nézett ki, mint egy csípővel rendelkező kígyó, és időnként megcirógatta Mr. Vail arcát.

Gallie monoklija kizuhant helyéről, és himbálózni kezdett, tekintete olyanná vált, akár a tűzokádó sárkányé. Arca kemény és rideg lett, mint a kő.

- Maga alávaló, varacskos disznó!

- Ó, Gallie, kérem, ne mondjon ilyet - korholta Penny szelíden. - Biztos, hogy Mr. Vail tökéletes magyarázattal fog szolgálni. Az a nő talán egy képes újság szerkesztője, akivel épp egy megírandó sorozat tervét kellett megbeszélni. A szerkesztők valószínűleg cirógatni szokták a sorozatszerzők

arcát. Az ilyesmi valószínűleg barátságosabb atmoszférát teremt.

Jerrynek jókora erőfeszítésébe került, hogy fölemelje fejét, és kihúzza a derekát, de megtette. Ha egy tisztességes embert igazságtalanul vádolnak, az mindig jót tesz gerincoszlopa egyenességének.

- Mindent meg tudok magyarázni!
- Vajon - szólított meg Penny egy arra szálldosó pillangót -, miért van, hogy a férfiak mindig ezt mondják?
- Azért mondom, mert igaz - jelentette ki Jerry határozottan. - A lány, akivel vacsorázni láttál, Gloria Salt volt.
- Szép neve van. A barátnőd?
- Nagyon közeli jó barátom.
- Gondoltam is, hogy nagyon jó viszonyban vagytok.
- Kétszer cirógatta meg az arcomat.
- Szerintem gyakrabban. De persze nem vezettem jegyzőkönyvet.
- Kétszer! - ismételte Jerry sziklaszilárdan. - Elmondom azt is, hogy miért. Vegyük sorra. Cirógatás/1 gratuláció volt, azért került rá sor, mert elmondtam, hogy szerelmes vagyok beléd. Cirógatás/2 akkor került sorra, amikor megköszöntem neki az ötletét: azt a módszert, amelynek segítségével szert tehetek kétezer fontra, és feleségül vehetlek. Ennyit a cirógatásokról! Ha pedig - fordult Jerry a nagyméltóságú Galahad felé - ön megint alávaló varacskos disznónak merészel nevezni, elfeledkezem az ősz fürtök iránti kötelező tiszteletről, és orrtövön ütöm. Még hogy alávaló varacskos disznó! Minden cselekedetemet tökéletesen tiszta szándék vezette. Gloria Salt felhívott aznap délután, közölte, hogy vacsorázni akar velem, hogy vacsora közben elmesélje a pénz megszerzésére vonatkozó tervét. Mint mondta, telefonon túl hosszú lenne elmagyarázni. Úgy éreztem magam, mintha a lelkemet egy mángorlón küldenék keresztül, de kínnal-keservvel

lemondtam a randevúnkat. Aznap este Gloriával vacsoráztam Mariónál. Elmondta nekem a tervét. Én hálásan megköszöntem, mire ő kedvesen megcirógatta az arcom. Feltétlenül említést érdemel, hogy az a cirógatás semmiben sem különbözött attól, mintha egyik ártatlan testvér cirógatná meg a másik ártatlan testvért. Úgyhogy örülnék, drága Penny, ha nem úgy néznél rám, mintha azon kaptál volna, hogy egy vak koldus kalapjából lopom az aprót.

Penny máris engedelmeskedett. Ajka megnyílt, tágra nyílt szeme Jerryre bámult. Pillantásában semmi sem utalt arra, mintha Jerry a vakok rovására akart volna gazdagodni.

- Továbbá - folytatta Jerry immár mennydörögve -, ha ennyi bizonyíték nem lenne elég, hogy beleverjem a kobakodba: egyikünknek sem járt a fejében semmi helytelenség, megemlíthetem, hogy Miss Salt - aki mellesleg, hozzám hasonlóan, tiszta az utolsó porcikájáig, ha nem még tovább - maga is jegyben jár, hamarosan feleségül megy egy bizonyos Sir Gregory Parsloe-hoz, aki, ha jól tudom, ezen a környéken lakik.

Gallie monoklija megint kipattant helyéről.

- Parsloe!
- Parsloe.

Gallie visszahelyezte monokliját, de a visszahelyezést végző kéz bizony remegett. Olyan férfi volt ő, aki büszke a britekhez méltó rettenthetetlenségére. Zúduljon bár reánk talpig fegyverben az ellen a világ három sarkából, lesz majd nagy meglepetés - lényegében ezt mondotta volt Pennynek és Beachnek, amikor a Binstead és Simmons által támasztott fenyegetést ecsetelte. Maradéktalanul fel volt készülve arra, hogy megvívjon a Parsloe zsoldjában álló sertésgondozóval, készen állt, hogy leküzdje Parsloe pribékjét, aki hízásgátló csodaszereket vásárolgat úton-útfélen, méghozzá a gazdaságos, családi kiszerelésben. De ha most a fentiekhez még hozzávette a Parsloe-val jegyben járó menyasszonyt is, akkor a

helyzetet immár túlontúl melegnek ítélte. Nem csoda, gondolta, hogy Beach az imént oly gondterheltnek látszott. A hű komornyik bizonyára valami kulcslyuk jóvoltából fültanúja lehetett a Salt leányzó és Lady Constance bizalmas megbeszélésének, nyilván maga is most értesült a rossz hírről.

- Ó, hogy a mennykő csapna bele! - kiáltotta mély megindultsággal Gallie, és minden további szó nélkül eliramodott a komornyiki lakrész irányába. Napnál világosabban látta, hogy az előállt helyzet válságstáb-értekezletért kiált.

- Hát tessék - mondta Jerry, és a helyzet uraként tett egy lépést előre. - Most pedig megcsókollak!

- Ó, Istenem, micsoda helyzet! - siránkozott Penny.

Jerry meghökkent.

- Micsoda helyzet? Mit akar ez jelenteni? Elhiszed, amit mondtam?

- Persze, hogy elhiszem.

- Szeretsz?

- Persze, hogy szeretlek.

- Akkor minden rendben. Mire várunk? Hajrá!

Penny hátralépett.

- Jerry drágám, sajnos a dolog bonyolultabb, mint hiszed. Mert tudod, amikor láttam, hogy az a lány megcirógatja az arcodat...

- Testvérileg!

- Jó, de sajnos nem testvérinek látszott, és én máshogy értelmeztem, így aztán, mire a vacsora véget ért, Orlo Vosper megkérte a kezemet.

- Atyaúristen!

- Igen - mondta Penny egészen elvékonyodott hangon. - Megkért, hogy legyek a felesége, és én igent mondtam.

5. FEJEZET

1.

Ezalatt viszont - merül fel a kérdés - mi történt vajon George Cyril Wellbeloveddal, akit kilógó nyelvvel hagytunk magára, és komor Szaharaként látta maga előtt a sivár jövőt? Lelki füleinkkel szinte halljuk, hogy milliók méltatlankodnak kórusban, amiért egy szót sem ejtettünk azóta a kényszerű antialkoholistáról.

Az alkalmas magyarázat önként kínálkozik. A lelkiismeretes krónikás sorsának legfőbb hátulütője az, hogy kötelességének teljesítése közben időnként kénytelen elfordítani a reflektorfényt olyanokról is, akikre szíve szerint főszerepeket osztana. A krónikás feladata abból áll, hogy széles panorámát mutasson be néhány főszereplő tetteiről, ennélfogva nem teheti meg, hogy teljes figyelmét bármelyik egyénre fordítsa, bármily érzékenyen érintse is a szóban forgó egyén sorsa. Edward Gibbon *A római birodalom hanyatlásának és bukásának története* című fő művét írta, és a felén már túljutott, egy csüggedt hangulatú estén arról panaszkodott dr. Johnsonnak, hogy ennek még egy kutyával sem volna szabad megtörténnie - nos, akkor épp erre, vagyis a lelkiismeretes krónikás sorsára gondolt.

A blandingsi kastélyban és környékén történt vegyes, tragikus események miatt, amelyeknek rendeltetésük szerint a szánalom és a rettegés felkeltése által meg kell tisztítaniuk az ép erkölcsi érzékű közvélemény lelkét, szükséges volt oly sok terjedelmet szentelni Jerry Vail, Penny Donaldson, Lord Emsworth és a többiek dolgainak, olyannyira, hogy George Cyril Wellbeloved személyét szinte teljesen elhanyagoltuk. Beszámolónk eddigi folyamán oly keveset szerepelt, hogy gyakorlatilag akár a festett díszlet részlete is lehetett volna.

Ezért aztán a regős most majd mély hangokat penget meg kobzán, hogy felkészüljön a sorsüldözött sertésgondozó históriájának megéneklésére.

Nincs ahhoz fogható szenvedés, mint annak az embernek a kínja, aki szeretne bedobni egy felest, de nem juthat hozzá; elmondhatjuk, hogy a Sir Gregory Parsloe-val folytatott megbeszélést követő napokban George Cyril Wellbeloved pokoljáráson ment keresztül. Pontatlan lenne úgy írni róla, mint akiben ide-oda dobáltak az érzelmek, mivel csupán egyféle érzelem élt benne: a tompa kétségbeesés, amint fokozatosan felismerte, hogy gazdája milyen tökéletesen elzárta előle a békés megoldás összes lehetőségét. Próbálkozott légyen bármilyen irányban, törekvései mindegyre meghiúsultak.

Aki valaha találkozott George Cyril Wellbeloveddal, semmiképp sem tévesztette volna össze Keatsszel, a költővel, mégis figyelemre méltó, hogy e két férfi agya mennyire egy srófra járt. „Egy kelyhet, melyben délszak lángja forr, vagy mit a Múzsák szent patakja tölt rózsás habbal" - zengte Keats a száját nyalogatva, míg George Cyril Wellbeloved ugyancsak száját nyalogatva így sóhajtott fel: „Ó, egy korsó sört, lehetőleg egy löket ginnel." Az éltető elixír keresése közben sorra végiglátogatta az Emsworth Címert, a Búzakévét, a Fuvarosok Betérőjét, a Pöröly és Éket, a Betekintset, a Vidám Krikettezőket és az összes többi vendéglátó intézményt, amelyeket Market Blandings jogos büszkeséggel kínál.

És mindenütt ugyanaz történt. A csapos lányok jó előre szigorúan megkapták volt az instrukciókat, a pikolófiúk éberségre voltak felszólítva. Amikor George Cyril Wellbeloved megjelent, elibe raktak gyömbérsört, sárgarépalevet, limonádét, egy alkalommal még tejet is, ám ha olyan tartalmú poharat kért, amely megtisztítja a mát a múlt árnyaitól s a jövő félelmeitől, szilárd elutasítással találkozott, jogásznyelven: *nolle prosequi.*

A csaposok és pincérek rendíthetetlenül és megvesztegethetetlenül elzárkóztak attól, hogy kiszolgálják bármivel, amely felkelthette volna Omár Khájjám, a költő érdeklődését, és ő mindenünnen szikkadt-szomorúan állt tovább.

Ám igaza van a régi bölcsességnek, amely szerint a brit sertésgondozók, ha lehulltak a porba, felhorgadnak megint. Az ember kieszelhet mindenfélét, képzelheti, hogy sikerült cselekvésképtelenné tenni a sertésgondozót, de téved: a sertésgondozó agya ezalatt pörög, működik, és végül megleli a kiutat. Így volt ez George Cyril Wellbeloved esetében is. Egy szép napon eszébe jutott a nagyméltóságú Galahad Threepwood; erősen be is fészkelte magát oda, olyanná vált számára, mint fénysugár a sötétségben. A tompa kétségbeesés helyén felcsapott a reménység lángja. George Cyril Wellbeloved már-már a hepiendet látta megcsillanni a távolban.

Noha George Cyril Wellbelovednak a blandingsi kastélyban töltött szolgálati ideje alatt igen ritkán nyílt alkalma, hogy társaságban találkozzék Gallie-vel, azért mindent tudott róla. Azt is megérezte, hogy Gallie érző szívű emberi lény - olyasvalaki, akiben meg lehet bízni, aki együttérzéssel tekint embertársára, ha az kortyintani akar, mégpedig a lehető leghamarabb. Gallie közeli ismerősei jól tudták: egész életében, kivált azóta, hogy felnőttkorba serdült, az volt a fő törekvése, hogy embertársát szomjan halni ne hagyja. Hátat fordít-e neki egy ilyen ember, légyen bár szinte idegen, ha vizuális bizonyítékot szolgáltat, hogy tövig elfeketedett a nyelve? Aligha valószínű, gondolta George Cyril Wellbeloved; ha valakinek lehetősége nyílik, hogy ennek a két lábon járó ivókútnak megadja a további jótékonyság lehetőségét, akkor kötelessége megtenni ezt, el nem hanyagolhatja.

Sertésgondozók esetében gondolat és tett soha sincs messze egymástól. Amikor munkaadója a vacsora utáni kávéjával és

szivarjával beült dolgozószobájába, George Cyril kerékpárra pattant, és az illatokkal terhes nyári estében nekieredt az útnak.

A blandingsi kastély hátsó ajtajánál nem részesült túláradó-an szívélyes fogadtatásban. Beach először úgy értesült, hogy egy úr keresi, majd kiderült, hogy az úrnak nevezett egyén az a sertésgondozó, akit soha ki nem állhatott, aki rút, s az égre bűzlik, így a lehető legtartózkodóbb modorban viselkedett. Akár ha egy hajdani prominens keresztény lett volna, akit Midián seregének egyik tagja látogat meg váratlanul.

George Cyril ezzel szemben könnyed volt és játszi kedélyű. Ellentétben mindenki mással, ő Beach-csel, ezzel az istenhez oly hasonló emberrel találkozva cseppnyi elfogódottságot sem érzett. Arra az álláspontra helyezkedett, és nem habozott nézetének hangot is adni az Emsworth Címer ivójában, hogy Beach egy felfuvalkodott vén madárijesztő.

- Hé, hapsikám - mondta George Cyril, bármily hihetetlenek tetszik is e hangütés. - Hol van Mr. Galahad?

A komornyik magasan fekvő tájain egyre növekvő jégréteg képződött.

- Mr. Galahad a borostyánszalonban tartózkodik, a társaság többi tagjával együtt - válaszolta Beach méltóságteljesen.

- Akkor menjek, aszt híjjá ki! - mondta George Cyril Wellbeloved, s derűje mit sem csorbult. - Beszéni köll vele. Mondja meg áztat, hogy fontos.

2.

Amikor Beach azt állította, hogy Gallie a borostyánszalonban tartózkodik a háznép többi részével egyetemben, hézagos ismeretek birtokában nyilatkozott. Gallie valóban volt a borostyánszalonban, de jelenleg a mondott szalon teraszán üldögélt Maudie társaságában; egy netán jelen lévő éles szemű megfigyelőnek az lett volna a benyomása, hogy mind Gallie-t,

mind társnőjét súlyos gondok nyomasztják. Az adott helyzetben úgy képzelhetnénk, hogy a két régi barát egymás szavába vágva emlegeti fel a régi szép napok emlékeit, Gallie és Maudie azonban szótlanul ült és gondolkodott.

Nem kizárt, hogy léteznek ezen a világon szelíd és angyali természetű nők, akik, miután eljegyzett vőlegényük faképnél hagyta őket a templom kapujában, képesek békésen tudomásul venni a cserbenhagyás tényét, mondván, hogy a fiúk már csak ilyen szertelenek, ám Maudie nem tartozott ezek közé. Az ő heves és lobbanékony lelkében még mindig izzott a bosszúvágy parazsa. Éveken át gyűjtögette magában a számtalan, jobbnál jobb mondatot, amelyeket majd hű szerelme fejéhez vághat, ha egyszer összetalálkoznak; e percben azon gondolkodott keserűen, hogy alig négy-öt kilométerre üldögélnek egymástól, és találkozásuk lehetősége mégis éppoly távoli, mint valaha. A fennálló körülmények között bajosan kérhette volna meg a sofőrt, hogy vigye át Matchingham Hallba, attól a gondolattól pedig visszarettent, hogy a rekkenő hőségben odasétáljon - a gyaloglásról ugyanaz volt a véleménye, mint Sir Gregory Parsloe-nak.

Blandings kastélyának fedele alatt ez idő tájt felettébb nagyszámú megsebzett lélek tartózkodott - olyannyira, hogy ha valaki elhajított volna egy fél téglát, szinte kizárt, hogy ne találta volna el valamelyiket -, s ezek listáján előkelő helyet foglalt el Maudie Stubbs, alias Bunbury.

Gallie morcossága is könnyen megmagyarázható. Vegyük sorra: a Parsloe kuzinja nap nap után a Császárnő közelében forgolódik; a Parsloe menyasszonya bevette magát a kastélyba; végezetül maga Parsloe kezét dörzsölve dalolja, hogy „Jo-ho-hó, meg egy üveg Slanki" - mindezt összeadva nem várható el Gallie-tól, hogy fölvesse a vidámság. Vegyük hozzá ehhez a Penny Donaldson és a kiváló ifjú Vail életét beárnyékoló tragédiát, valamint a telefonbeszélgetést, amelyet

Gallie röviddel vacsora előtt folytatott Sir Gregoryval, akkor nem csoda, hogy a nagyméltóságú Galahadet elhagyta szokásos pezsgő jókedve.

Hogy ez a hallgatás meddig tartott volna, lehetetlen megmondani. Ám ebben a pillanatban a varázs megtört: Lord Emsworth totyogott ki a társalgóból, és szemmel láthatóan keresett valakit. Látta, hogy Maudie kimegy a teraszra, s úgy gondolta, pompás alkalom kínálkozik, hogy egy-két szót váltson az asszonnyal, távol Connie figyelő tekintetétől. Ennél kedvezőbb körülmények az efféle *téte-á-téte-re* egyszerűen nincsenek. A hold békésen vándorolt az égbolton, a levegőben az éjszakai virágok fűszeres illata szállongott, Lord Vosper pedig, aki nemcsak ragyogóan teniszezett, hanem kellemes tenor énekhanggal is rendelkezett, a zongora mellett énekelt egy érzelmekben gazdag dalt; Lord Emsworth úgy érezte, hogy ha tíz percen át barangolhatna Maudie-val az éj leple alatt, az mindent megkoronázna.

Amióta öccse, Galahad ugyanezen a teraszon bemutatta neki a néhai Cedric Stubbs özvegyét, Lord Emsworth keblében különös, merőben új érzelmek kezdtek kavarogni. Felesége húsz évvel ezelőtti halála óta a .lord szinte életművévé tette, hogy minden női személyt nagy ívben elkerüljön. Természetesen nem tudta maradéktalanul elkerülni őket, mert a nőknek megvan az a csúnya szokásuk, hogy váratlan pillanatokban is felbukkannak, Lord Emsworth azonban fürge volt, és víz alá bukó kacsához hasonlatos eltűnési manőverei kiváló eredményt hoztak. A lord legszűkebb körében immáron általánosan elfogadott ténynek vették, hogy a kilencedik Emsworth gróf nem bolondja a szoknyáknak, és ha egy asszony megpróbálna egy-két udvarias szót kicsikarni vele, akkor ezt kizárólag saját felelősségére tegye.

Lord Emsworth azonban Maudie iránt már a kezdet kezdetétől furcsa vonzalmat érzett. A külseje elvarázsolta. Személyisé-

ge lenyűgözte. A „csábos" kifejezés kívánkozik a krónikás tollára. Amikor pillantásuk találkozott, Maudie tekintete mintha némán azt mondta volna: „Ugorjon föl hozzám valamelyik nap", s ez - érdekes módon - vonzó ötletnek tűnt fel Lord Emsworth előtt. Most hát abban a reményben csoszogott ki a teraszra, hogy kellemesen eszmét cseréljen Mrs. Bunburyvel.

Ám az ilyesmi soha nem sikerül tökéletesen. Pedig minden együtt volt: a holdfényben fürdő terasz és az ugyancsak holdfényben fürdő Mrs. Bunbury - de sajnálatos ráadásképpen itt volt öccse, az ugyancsak holdfényben fürdő Galahad is, akinek megpillantása „Ó, ah" kifakadásra sarkallta Lord Emsworthot. A harmadik személy jelenléte befagyasztotta romantikus hangulatát.

- Hello, Clarence - mondta Gallie. - Hogy s mint?

- Nagyon is, nagyon is - felelte Lord Emsworth, azzal visszalebegett a társalgóba, mint egy családi kísértet, akinek nem tetszik a helyiség, amelyben kísértenie kellene.

Maudie fölrezzent gondolataiból.

- Ez Lord Emsworth volt? - kérdezte, mert a szeme sarkából látta, hogy mozog valami a teraszon.

- Igen, erre kanyargott - válaszolta Gallie. - De tovább is állt, és közben összefüggéstelenül motyogott valamit. Valószínűleg álmában kóborol.

- Kicsit szétszórt, ugye?

- Mi tagadás, jogosan lehet így nevezni. A Szahara homokja szilárdabb, összeszedettebb nála. Mondd csak, meséltem már Clarence és az Arkwright-esküvő esetét?

- Nem hinném.

- Fura. Pedig ez akkoriban történt, amikor rendszeres ügyfeled voltam a Criterionban, és mindenkinek leadtam a sztorit. Nem is értem, miért pont téged rekesztettelek ki. Arkwrighték odafönn laktak Bridgnorthban, és a lányuk, Amelia az esküvőjére készült. Ezért Clarence csomót kötött a

zsebkendőjére, nehogy elfelejtsen táviratot küldeni az örömnapon az örömanyának.

- És elfelejtette?

- Ó, dehogy! Elküldte. „Fogadja szívből jövő jókívánságaimat az örömteli esemény alkalmából".

- Na és mi a baj ezzel?

- Príma szöveg. Jobb nem is lehetett volna. Csakhogy egy szórakozott pillanatában nem Mrs. Arkwrightnak küldte el, hanem egy másik ismerősének, egy bizonyos Mrs. Cartwrightnak, akinek a férje pont aznap reggel halt meg. A cukra vitte el. Roppant szomorú. Mindnyájan nagyon szomorúak voltunk, de az özvegy ettől a távirattól bizonyára jobb kedvre derült. Meséltem Clarence esetét a salátával?

- Nem.

- Érdekes, úgy látszik, pont a legjobb sztorijaimból kimaradtál. A történet idején Clarence még fiatalabb volt, és időnként eltűrte, hogy Londonban időnként magammal hurcoljam. No persze akkor sem volt könnyű kiglancolni és csillogni vele a társaságban, és nem állítom, hogy ő lett volna a bálkirály, de volt egy utolérhetetlen tehetsége: csodás salátákat tudott keverni. Ezt én mint a bátyám reklámfőnöke, minden alkalommal meg is lobogtattam. Ha azzal jött oda hozzám valaki, hogy „Te Gallie, jól gondolom én azt, hogy a bátyád, akivel itt lógsz a városban, egy ütődött félnótás, mint akit most engedtek ki próbaidőre a diliházból?" - arra mindig így feleltem: „Kedves Smith vagy Jones, vagy ikszipszilon, a tények bizonyos mértékig egybevágnak azzal, ahogy tálalod őket. Clarence-nek társasági sziporkázóként valóban vannak korlátai - kivéve azt az esetet, amikor salátát kell mixelni! Én mondom, kérd fel a napokban, hogy keverjen neked egy salátát." Így aztán Clarence híre nőttön-nőtt. Az emberek rámutogattak az utcán, s így szóltak: „Nini, az ott Emsworth, aki salátát szokott keverni." Aztán egyszer elvittem a Pelikán

Klubba. Úgy éreztem magam, mint egy bolhacirkusz impresszáriója a premier estéjén. Clarence elé odarakták a fejes salátát, a paradicsomot, az olajat, az ecetet, a snidlinget meg az összes többit, és ő nekilátott.

- És csinált egy szörnyű pacsmagot?

- Egyáltalán nem! Szenzációs sikere volt. Aznap reggel megvágta az ujját, és ujjvédő kötést viselt; attól féltem, hogy ez majd rosszat tesz a stílusának, de nem, szemlátomást fikarcnyit sem zavarta. Aprított és kevert és kevert és aprított, egy csöpp olaj itt, egy csöpp ecet ott, úgyhogy csakhamar egy hatalmas tál csodás saláta állt előttünk, a jelenlévők éhes farkasként vetették rá magukat.

- És ízlett nekik?

- El voltak ragadtatva. Az utolsó morzsáig elpusztították. Egyetlen salátalevél-foszlány, egy árva szál snidling sem maradt a tálban. És amikor mindenki agyondicsérte Clarence-t, és a vállát veregették, észrevettem, hogy zavart és elkeseredett. „Mi a baj, öregem? - kérdeztem. - Valami nem stimmel?" „Ó, nem... - felelte. - Minden pompás, pompás... Csak úgy látszik, elvesztettem az ujjvédőmet." Hát ez Clarence. Remek fickó, úgy szeretem, mintha a saját bátyám lenne, mert ugye hát az is, csak egy kissé álmodozó. A fia, Freddie egyszer azt mondta róla, hogy ha elküldenénk almáért, valószínűleg egy elefánttal térne haza, és ebben a megjegyzésben igen sok igazság van. Clarence piszmog, szöszmötöl, pepecsel. Időnként olyan, mintha transzban lenne. Ráadásul mostanában a legrosszabb formáját futja, annyi gondja van. Holnap beszédet kell tartania, ami keménygallér és cilinder viselésével jár együtt, emellett természetesen szörnyen aggódik a disznó és Parsloe aknamunkája miatt. Parsloe árnyéka úgy borul fölé, akár a londoni köd. Láttad már azt a sötét, kígyószerű lányt, aki nemrégiben érkezett?

- Miss Saltra gondolsz?

- Őrá. Ő Parsloe menyasszonya. Ez azért neked is szöget üt a fejedbe, mi? Be vagyunk kerítve, öreglány, be vagyunk kerítve. Az ostromgyűrű egyre szűkül. Nem sok hiányzik már ahhoz, hogy... Ó, a fene egye meg, jön valaki - csettintett Gallie bosszúsan. - Az az átka ennek a blandingsi kastélynak, hogy az embernek egyetlen percnyi magánélete sem lehet. Nem, nem, visszavonom. Ez Penny lesz.

Csakugyan Penny volt az. A borostyánszalonban Lord Vosper befejezte dalát, és belekezdett egy másikba, amely még az előzőnél is több szívszaggatást tartalmazott köbcentiméterenként, és ez már sok volt a szegény leánynak. Fojtott zokogással felállt, a franciaablak felé vette az irányt, és most feléjük közelgett, akár Ofélia.

- Hello, kedvesem - szólt Gallie. - Jöjjön, csatlakozzon hozzánk. Szép esténk van.

Penny egy székbe roskadt.

- Tényleg? - kérdezte egykedvűen.
- Ejnye, ejnye - mondta Gallie. - Fel a fejjel, gyermekem. Nem hagyhatja el ennyire magát. Ne legyen kishitű. Mostanában túl sok a defetizmus errefelé. Épp ezt akartam mondani neked is, Maudie. Mintha rajtad is erőt vett volna a csüggedés. Amikor elmeséltem neked Clarence és a saláta sztoriját, gurulnod kellett volna a nevetéstől, levegő után kellett volna kapkodnod, de te egész idő alatt gyászosan bámultál. Mi a baj? Nem örülsz, hogy itt lehetsz?

Maudie nagyot sóhajtott. A blandingsi kastély teljesen elvarázsolta.

- De, nagyon örülök. Minden csodás. Csak úgy érzem, semmiben sem segítek. Épp annyi hasznomat veszed, mint egy megfázásnak.
- Ugyan már, ugyan már!
- Így igaz. Sebastian bácsi...
- Ne olyan hangosan! A kastélynak is füle van!

- Sebastian bácsi - folytatta lehalkított hangon Maudie - tévedett, amikor rólam beszélt. Elhitette veled, hogy afféle Sherlock Holmes vagyok. Pedig Cedric halála óta semmi mást nem csinálok, mint hogy tovább vezetem az ügynökséget - megválaszolom a leveleket, számlákat küldök, és úgy általában mindenen rajta tartom a szemem. Soha semmilyen detektívmunkát nem végeztem. Az alapokkal sem vagyok tisztában. A nyomozást Mr. North, Mr. Connor és Mr. Fauntleroy végzi. Mondok egy példát. Ha, teszem azt, válóokra van szükséged vagy valami hasonlóra, eljössz, és velem fogod megbeszélni, én meg azt mondom, rendben van, ennyi és ennyi az előleg, ennyi és ennyi a heti díjazás, de utána mindent átadok Mr. Fauntleroynak vagy Mr. Connornak és Mr. Northnak. Semmi értelme annak, hogy itt maradjak.

Gallie megveregette Maudie keze fejét.

- Már hogyne maradnál itt, drága gyermekem! Az erkölcsi támogatásod felbecsülhetetlen. És egy szép napon egészen biztos előállsz valami őrületesen jó ötlettel, amely minden nehézségünket megoldja. Ilyen okos lány, mint te! Ne is mondj ilyeneket! Akkor sem volnék meglepve, ha máris forralnál valamit.

- Hát, ami azt illeti...

- Ugye? Megmondtam!

- Éppen egy ötletet akartam fölvetni, amikor Miss Donaldson kijött.

- Miss Donaldson előtt szabadon beszélhetsz; ő számos korábbi ügyemben nyújtott már hathatós segítséget.

Maudie óvatosan körülnézett. Magukban voltak, senki sem figyelte őket. A társalgóban Lord Vosper teli tüdőből énekelt egy dalt, amely a hangzásából ítélve csordultig volt szomorúsággal, bár a szövegből egy szót sem lehetett érteni. Pennyre azonban maga a melódia is kellemetlenül hatott.

- Az jutott eszembe: el kellene csórni a Köpcös disznóját.

- Micsoda?

Maudie egy pillanatra arra gondolt, hogy talán valami hölgyhöz nem illő dolgot mondott, de gyorsan elhessegette. Túl régóta ismerte Gallie-t ahhoz, semhogy feltételezze, hogy a nagyméltóságú Galahadet bármivel meg lehet botránkoztatni.

- Nos, úgy tűnik, Köpcös mindent megtesz a disznótok lerontása érdekében, így arra gondoltam, miért ne lépnétek ti hamarabb? A támadás... izé... hogy is mondják?

- A támadás a legjobb védekezés.

- Az. Én a helyedben titokban átmennék hozzá, várnék, amíg senki sincs a láthatáron, és...

Gallie újból megpaskolta Maudie kezét.

- Amit javasolsz, kedves Maudie, természetesen eszményi megoldás lenne. Tovább erősödött bennem a leleményességedről és intelligenciádról vallott kedvező véleményem. Ám vannak bizonyos bökkenők. Először is, mindig van valaki a disznó körül.

- Honnan tudod?

- Hitelt érdemlő forrásból. Épp vacsora előtt kaptam egy telefont. A kis Parsloe keresett. Mint mondta, azért hívott fel, hogy figyelmeztessen: amennyiben bármiféle pikáns hadmozdulatra készülnék, kétszer is gondoljam meg, mert Wellbeloved, a disznóápolója nagyöbű vadászpuskával van fölfegyverezve, és behatolási kísérlet esetén tűzparancs van érvényben. Hát így áll a helyzet. Sejtelmem sincs, hogy a fickó mennyire képzett mesterlövész, de persze semmi kedvem személyesen próbára tenni. Politikai nézeteimtől idegen, hogy az elkövetkezendő hetekben állva maradjak az étkezéseknél, mert George Cyril Wellbeloved odapörkölt egy maréknyi sörétet a... szóval sem ide, sem oda. De, mint mondtam, Parsloe disznajának elcsórásával mint általános, elvi felvetéssel mélységesen egyetértek. Eldughatnánk a sertést a vadőr

házába az erdőben, és ott tarthatnánk, elzárva a külvilágtól, akár az idők végezetéig. De a dolgok mai állása szerint...

Maudie bólintott.

- Értem. Akkor hát nincs mit tenni.

- Bizony, azt hiszem, semmit nem tehetünk, amíg George Cyril Wellbeloved...

Elharapta a szót. Sebastian Beach hangja épp a könyöke mellett szólalt meg, és a hallatán Gallie akkorát ugrott, mint egy kisbárány tavasszal. Okfejtése annyira lefoglalta, hogy fogalma sem volt komornyik jelenlétéről.

- Megharaptam a nyelvem maga miatt, Beach! - szólt szemrehányó hangon Gallie.

- Bocsánat, Mr. Galahad. Köhintenem kellett volna.

- Vagy dudálni. Nos, mi van?

- Egy személy keresi önt, uram. Egy bizonyos Wellbeloved nevű egyén, Mr. Galahad.

- Wellbeloved? - hökkent meg Gallie. - Úgy érti, hogy az a renegát kanász, korunk Júdása, az az alacsonyrendű élőlény *itt van?*

- A szobámban hagytam, uram. Azt hangoztatta, hogy nagyon szeretne szót váltani önnel. Hangsúlyozta, hogy a dolog igen sürgős.

Gallie-nek hirtelen nagy ötlete támadt. A homlokára csapott. - Szent Isten! Talán azért jött, hogy elárulja Parsloe-t! Talán köpönyeget akar forgatni. Mint Long John Silver. Olvasta valaha a *Kincses szigetet,* Beach?

- Nem, uram.

- Kár! Vagy gondolja, hogy kémkedni jött? Nem - gondolkodott el Gallie. - Az nem lehet, hiszen akkor miért akarna találkozni velem? Vajon Bonaparte Napóleon kémje átsétált volna a britek táborába a Waterlooi csata előtt, hogy elbeszélgessen erről-arról Wellington herceggel? Kétlem. Nos, azt hiszem,

mindenképp meg kell hallgatnom, mit akar. Vezessen, Beach, vezessen.

- Erre méltóztassék, Mr. Galahad.

A kis csoport legragyogóbb társalgójának távozása után újabb hosszú hallgatás következett. Maudie olyan asszony volt, aki csak akkor beszélt, ha kérdezték, Penny pedig bárhogy viszonyult is a léha fecsegéshez, kedvét szegte Lord Vosper hajlékony tenorjának fuvolázása. A lord e pillanatban épp azt dalolta, hogy „Megtörted a szívem, örökre elválunk, tudtam, hogy így lesz ez, nem lesz lagzi nálunk"; nincs a földön olyan lány, aki, ha nem a megfelelő férfival készül oltár elé állni, e sirámok hallatán felszabadultan tudna csacsogni.

Újból Lord Emsworth törte meg a varázst. Remélve, hogy öccse, Galahad már eltávozott, ismét kijött a társalgóból, újabb kísérletet téve egy *tête-à-tête* megvalósítására, de azt kellett tapasztalnia, hogy a terasz Galahad-mentessé vált ugyan, ám a Penny Donaldsonok száma megnövekedett. Lord Emsworth megállt, és így szólt: - Öööö...

Hosszas csend következett.

- A hold - mutatta Lord Emsworth.
- Igen - felelte Maudie.
- Ragyog - adta meg Lord Emsworth a holdnak a megérdemelt tiszteletet.
- Igen - felelte Maudie.
- Nagyon ragyog - mondta Lord Emsworth. - Ó, nagyon, nagyon ragyog - mondta; egy pillanatra úgy tűnt, hogy könnyed beszélgetés bontakozik ki. Az ihlet forrása azonban eldugaszolódott. - Úgy van. Úgy van. Pompás - mondta, s újból eltűnt.

Penny egykedvűen nézte a távolodó hátat.

- Kissé beszívott, nem gondolod? - kérdezte.

Maudie hajszálpontosan ugyanerre gondolt. Amikor még a Criterionban dolgozott, számtalan vendég viselkedett

ugyanígy, gyakorlott szeme igen csekély különbséget látott vendéglátója és ama föllelkesült ifjak között, akiket a régi szép napokban gyengéd kidobóemberi kezek kalauzoltak ki a kocsmájából.

Ekkor azonban egy sokkal kegyesebb megközelítés kínálta magát.

- Azt hiszem, nagyon szórakozott.
- Igen, szerintem is.
- Gallie épp az imént mondta.
- Ó, csakugyan?

Maudie habozott.

- Ha már Gallie-nél tartunk - mondta -, tegnap épp rólad beszélt.
- Igen?
- Igen, rólad. Azt mondta, hogy eljegyezted magad egy fiatalemberrel, akit nem szeretsz.
- Így igaz.

Maudie megkönnyebbült. Mint minden nőt, őt is szenvedélyesen érdekelte más nők szerelmi élete; vágyott arra, hogy meghitt beszélgetést folytathasson erről Pennyvel, de attól tartott, hogy rosszkor hozta szóba, és sértődés lesz a vége.

- Hát igen, van ilyen - mondta. - Velem is történt egyszer hasonló. Egy reggel valaki felhívott telefonon, és azt mondta: „Hello!", mire én azt feleltem: „Tessék!", ő meg azt mondta: „Itt Köpcös", én meg azt mondtam: „Hello, Köpcös", ő meg azt felelte: hogy „Hello, Maudie, mondd csak, hozzám jönnél feleségül?", én meg azt mondtam neki, hogy „Hát persze, hozzád megyek", mert akkoriban nagyon bele voltam esve, és nagyon jólesett, hogy szóba hozta. És már mindenféle terveket szőttünk a nászútról, de akkor egyszerre rájöttem, hogy hiszen ez nem is az a Köpcös, akibe szerelmes vagyok, hanem egy másik, akit egy csöppet sem szeretek. De addigra már a menyasszonya lettem. Gyakran nevetek, ha erre gondolok.

- És mit csináltál?
- Ó, hát megmondtam neki, hogy le is út, fel is út.
- Milyen szerencse, hogy volt alkalmad megtenni.
- Hiszen minden lány felbonthatja az eljegyzését, nem?
- Én nem.
- Miért nem?
- Mert akkor Lady Constance megírná a papának, és akkor papa a következő hajóval visszaküldetne Amerikába, és soha többé nem láthatnám Jerryt. Jerry nem jöhet át Amerikába, ezeken az óceánjárókon vagyonokba kerülnek a jegyek.
- Értem. Szóval egy óceán állna kettőtök közé.
- Mint annak a rendje.
- Nahát, mondhatom, ez aztán szép kis kalamajka, mi?

Penny egyetértésének adott hangot, kijelentve, hogy a „szép kis kalamajka" kifejezés tökéletesen summázza az ügyet, és ebben a percben újból megjelent Lord Emsworth. Az Emsworth név viselői századokon át rendíthetetlen bátorságukról voltak nevezetesek; a lord ezúttal elszánta magát, hogy mindenáron sikerre viszi a Maudie hadműveletet.

- Izé - mondta Lord Emsworth.
- Izé, Mrs. Bunbury - mondta Lord Emsworth.
- Izé, Mrs. Bunbury... én... öööö... épp lemennék, hogy megnézzem a Császárnőt - mondta Lord Emsworth. - Arra gondoltam, hogy talán kedve lenne velem tartani.
- Nagyon szívesen - felelte Maudie.
- Pompás, pompás - mondta Lord Emsworth. - Pompás, pompás, pompás, pompás.

Alig tűntek el, amikor léptek koppantak, és megjelent Gallie.

Még a hold bizonytalan fényénél is látszott, hogy Gallie ragyogó kedélyállapotnak örvend. A szeme ragyogott, az egész ember azt a benyomást keltette, mintha épp most talált volna rá a kék madárra. Bármi történt légyen közte és George Cyril

Wellbeloved között, napnál világosabb volt, hogy az esemény életelixírként hatott Gallie-re.

Legelső szavai fikarcnyi kétséget sem hagytak efelől.

- Hiszek a tündérekben! - mondta. - Hiszek a Mikulásban! Tudja, mi van, Penny?

- Mi van?

- Jól figyeljen! Ez a förtelmes Wellbeloved kiöntötte nekem a szívét. Parsloe ráparancsolt, hogy a nap minden órájában legyen résen és álljon készen, és ezt azzal kötötte össze, hogy egyetlen csöpp szeszt sem ihat; Markét Blandings összes kocsmájának megüzente, hogy ezt az embert tilos kiszolgálni. Szeretné tudni, hogy ez vajon beárnyékolta-e Wellbeloved élete napsütését? Bizony, beárnyékolta. A szerencsétlen teljes kétségbeesésbe zuhant. Azután eszébe jutottam én, mert tudja rólam, hogy jószívű vagyok. Átjött hát, hogy megkérjen, tegyek valamit az érdekében.

- Úgy érti, hogy emeljen szót érte Parsloe-nál?

- Nem, nem, nem. Parsloe kemény dió, az olyat szavakkal nem lehet meghatni. Hiányzik belőle az együttérzés. Wellbeloved azért jött, hogy adjak neki egy korty italt. Érti, milyen óriási horderejű dolog ez?

- Nem.

- Csalódást okoz. Azt hittem, egy másodperc alatt felfogja. A kutyafáját, hisz ez azt jelenti, hogy szabad a pálya! A vadászpuska hatástalanítva van! Utasítottam Beachet, hogy vigye be a fickót a szobájába, locsolja meg, aztán addig folytassa a locsolását, míg az ital a feje búbján lövell ki. Én meg ezalatt beülök a kocsimba, átlopakodom Parsloe odújába, és átviszem a disznaját abba a bizonyos erdészlakba, amiről már beszéltem. Van még kérdés?

- Van - mondta Penny. - Ez a Parsloe-féle disznó nem egy nagy állat?

- Ménkű nagy. Terpeszben átívelné a világot, akár a Kolosszus.

- Akkor hogyan akarja elszállítani?
- Drága gyermekem, a disznók orrában van egy karika. Az megkönnyíti a vonszolást, terelést.
- Ez nem fog sikerülni.
- Hogyhogy nem fog sikerülni? Már miért ne sikerülne? Amikor Benger Pufival elloptuk az öreg Wivenhoe disznaját a Hammer's Eaton-i Agglegények Báljának éjjelén, három lépcsőfordulón kellett felvonszolnunk, hogy becsempésszük Basham Dugó hálószobájába, és bagatell volt az egész. Egy kisgyerek képes lett volna elvezetni. Tudja meg, hogy az egyik unokaöcsém, Ronald bizonyos okok miatt, amelyeket most nem ismertetek, egyszer a Császárnőt lopta el. Visszautasítom a feltételezést, hogy ne lennék képes végrehajtani azt, amit egy Ronnie Fish-féle kis mitugrász könnyedén megcsinált! Még hogy nem fog sikerülni! - füstölgött Gallie felháborodva. - Kézen állva is el tudnám vinni. Bekötött szemmel, a fél karomat hátrakötve is el tudnám vinni. Úgyhogy, ha benne akar lenni, kedves Miss Penny Donaldson, akkor rajta! Mozgás, Watson, mozgás. A játszma megkezdődött!

3.

Nagyjából tíz perccel ezután a borostyánszalonban az eddig némán tépelődő Gloria Salt felállt, és azt mondta Lady Constance-nek, hogy ha nem veszi rossz néven, ő inkább elköszönne. Egy-két dolgot el kell még intéznie elalvás előtt, magyarázta, azzal elkígyózott.

Gloria távozása után Lord Vosper, aki udvariasan kinyitotta a lány előtt az ajtót, még hosszasan elálldogált, kezében kilinccsel, szemében különös fénnyel. Gloria hangja, parfümjének illata, egész közelségének érzete - mert olyan közel állt hozzá, hogy akár a lapockái közé is csaphatott volna, amit persze a világért sem tett volna meg - erőteljesen hatott a fiatalemberre. Amint ott ácsorgott, rettentő erővel kellett

küzdenie a vágy ellen, nehogy a lány után vesse magát, a karjába zárja, és könyörögve kérje, hogy borítsanak fátylat a múltra.

Mily sokszor fordul ez elő. A lány, akit piedesztálra emeltünk, zsarnokoskodó tetűnek nevez bennünket, és meghal a szerelem. Ha vége, hát legyen vége, mondjuk erre, és azon kezdünk töprengeni, vajon mi is tetszett ebben a lányban. És akkor ez a lány hirtelen felbukkan a házban, ahol vendégeskedünk, és még mielőtt annyit mondhatnánk, hogy „Nicsak!", a szerelem kiszökken a halálozási rovatból, újra működésbe lép, erőteljesebben, mint valaha.

Lord Vosper lecsillapodott. Elmúlt az az állapot, amit a rádiójátékokban őrületnek, merő őrületnek szoktak nevezni, s visszafoglalta trónját az értelem. Lord Vosper megdorgálta magát, hogy gondolatai ilyen ingoványos tájak felé kalandozhattak. Ő ugyanis Harrow-ban végezte első iskolaéveit, és mint harrow-i öregdiák, emlékeztette önmagát, hogy ha egyszer A leányt eljegyezte, nem zárhatja a karjába B leányt. Egy etoni öregdiák, az igen. Egy rugbyi öregdiák is, esetleg. De a harrow-i öregdiák, az soha. Így hát egy sóhajjal és lemondó mozdulattal becsukta az ajtót, majd visszatért a zongorához. Leereszkedett a zongoraszékre, és újra énekelni kezdett.

- „Sötét a nap *(jam-ti-tam)...* Oly bús vagyok *(jam-ti-tam)...* mióta ő *(tam)...* elhagyott" - dalolta Orlo Vosper, Gloria Salt pedig, amint a hangok beáradtak emeleti hálószobája nyitott ablakán, ökölbe szorította kezét, és maga elé meredt, de szeme mit sem látott.

Az ifjúság a legtöbb bölcs szerint az öröm és a boldogság ideje, de ha egyetlen pillantása vetnénk e leányra, rögtön tudnánk, hogy erre az elméletre nem lenne vevő. Gloria szép arcát eltorzította a fájdalom, sötét szeme fénytelen volt a gyötrelemtől. Ha ilyen állapotban feltűnt volna a régi

némafilmek egyikében, a következő feliratot vetítették volna hozzá:

DE FELVIRRADT A NAP, AMIKOR GLORIA SALTOT MARDOSNI KEZDI A BŰNBÁNAT. HA ARRA GONDOL, MIT DOBOTT EL, BÜSZKE SZÍVE BELESAJDUL.

És ennek a feliratnak nagyjában-egészében igaza lett volna.

Gloria Salt számára csakúgy, mint Lord Vosper számára, az utóbbi néhány nap komoly feszültséget hozott, s oly heves érzelmekkel töltötte el, hogy inkább látszott tűzhányónak, semmint olyan lánynak, akinek hat pont a hendikepje a St. Andrews-i pályán. Amikor megérkezett a blandingsi kastélyba, és az első percben szembetalálkozott azzal a férfival, akire elég volt ránéznie, hogy tudja, szenvedélyesebben szereti, mint valaha, máris komoly megrázkódtatás érte. A lelkében dúló felfordulást az sem csillapította, amikor kiderült, hogy Lord Vosper a legutóbbi találkozásuk óta fogta magát, és eljegyezte az első, útjába kerülő sáfrányhajú kerti törpét, aki, mint megtudta, a Penelopé Donaldson névre hallgat.

Gloria még aznap délután rákényszerült, hogy Jerry Vail partnereként vegyes párost játsszék elvesztett szerelme és a kerti törpe ellen, és ez volt az utolsó csepp a keserű pohárban. Tetézte még megpróbáltatásait az a tény, hogy a kerti törpe váratlanul jó formát mutatott a háló mellett, és fölényesen ölte halomra Gloria legjobb labdáit. Este pedig hallgatnia kellett Orlo Vosper énekét.

Röviden: ez volt az a pillanat, amikor egy Sir Gregory Parsloe-szerű, a kelleténél több tokával ellátott férfinak a legkevésbé lett volna ajánlatos Gloria szeme elé kerülni. Márpedig ő vesztére pontosan ezt tette. Említettük, hogy Gloria Salt szeme semmit sem látott, ám a köd lassacskán feltisztult, és a lány előtt újból kirajzolódott a világ. És az első tárgy, amit megpillantott, Sir Gregory fényképe volt az öltözőasztalkán.

A brazíliai őserdőkben az utazó olykor megpillant egy-egy mezítlábas, rémült tekintetű bennszülöttet, aki egész testében megdermedt, csak a lábujja rezeg egy picit. Tudni lehet, hogy az illető skorpiót látott az ösvényen. Ugyanilyen dermedt iszonyat tükröződött Gloria szemében is, ahogy Sir Gregory Parsloe fotójára meredt. A modell roppant meggondolatlanul profilból vétette le magát - ahogy Gloria elnézte a tokák emeleteit, összerándult, s a lélegzete is szabálytalanná vált. Még egy pillantást vetett a fényképre, aztán döntött. Eddig azt hitte, hogy ez lehetséges, de most belátta, hogy nem. Némelyik lövés a céltáblába fúródik, némelyik elkerüli azt. Lehet, hogy egy nap akad majd egy lány, aki fehér fátyolban oltár elé áll ezzel a terjedelmes báróval, miközben az orgona a nászindulót zengi, de az a lány nem G. Salt lesz, és ez most már biztos.

Gloria hirtelen hevességgel kikapta keretéből a fotográfiát, és gyors csuklómozdulattal kihajította a nyitott ablakon. Aztán visszasietett az íróasztalhoz, tollat és papírt vett elő, majd sebesen írni kezdett.

Félóra múlva Sebastian Beach az előcsarnokon áthaladtában meghallotta, hogy valaki nevén szólítja. Megfordult, s látta, hogy egy testhez tapadó textilbe burkolt, hajlékony alak lépett be az életébe, az öltözék redői inkább hangsúlyozták, semmint elrejtették az alak kecses vonalait.

- Kisasszony? - szólt Beach.

A komornyik jól tudta, hogy az előtte álló lány a Matching-ham Hall-i ősellenség menyasszonya; rátekintve nyugtalanság és rossz előérzet fogta el; a húszévnyi komornyikoskodás alatt megtanulta azonban az álarc viselését, így semmi nem árulkodott arról, hogy a lelke mélyén pont úgy érzi magát, mint Gerald Vail egyik megrettent szereplője, akit félszemű kínaiak tartanak fogva a malom romjai között.

- Szeretném, ha ezt a levelet eljuttatná Sir Gregory Parsloe-hoz - mondta Gloria. - Lehetséges lenne, hogy holnap délelőtt átvigye valaki?

Baljós, gondolta Beach, roppantul baljós. Levelezgetnek, valószínűleg titkos kóddal. Válasza azonban udvarias volt, szokás szerint.

- A közlemény még ma este kézbesítésre kerül, kisasszony. Sir Gregory sertésgondozója ez idő szerint a lakrészemben tartózkodik. A levelet az ő gondjaira bízom.
- Nagyon köszönöm, Beach.
- Szóra sem érdemes, kisasszony. Az az egyén hamarosan távozik a kerékpárján.

Már ha egyáltalán fel bír ülni arra a kerékpárra, amennyi szeszt magába döntött - tette hozzá magában Beach, s tűnődve folytatta útját. A pincébe tartott, egy üveg Bollingerért. Mr. Galahad arra utasította, hogy a vendég szórakoztatásában a csillagos ég a határ, George Cyril Wellbeloved pedig az imént azon óhajának adott hangot, hogy próbát tenne ezzel az innivalóval. A barátja, Herbert Binstead, Sir Gregory komornyikja említette egy ízben ennek az italnak a nevét, ő pedig azóta is gyakran eltöprengett, hogy vajon mi a csuda lehet az, és szerette volna megkóstolni.

4.

Ha az ember Lord Emsworth társaságában Császárnő-nézőbe ment, az mindig jó hosszú időt vett igénybe, így negyven perc is eltelt, mire Maudie és vendéglátója visszatért a teraszra.

Lord Emsworth ezt a negyven percet okosan, jól használta ki. Rájátszott társa női együttérzésére, elmondva neki aggodalmait az átkozott beszéd miatt, amelyet az átkozott Shropshire-i, Herefordshire-i és Délwalesi Sertéstenyésztők előtt kell tartania, és el is nyerte vele Maudie ígéretét, hogy a másnapi megpróbáltatáson vele tart. Lord Emsworth

részletesen elmagyarázta, hogy milyen jólesik az valakinek, ha valakinek van valakije, és az a valaki ott áll valaki mellett a nehéz időkben, mint amilyen ez is, amire Maudie azt mondta, hogy tökéletesen megérti. A lord figyelmeztette Maudie-t, hogy rém korán kell elindulniuk, mivel ezek a Shropshire-i, Herefordshire-i és Délwalesi Sertéstenyésztők a világ összes borzalmas helye közül pont Wolverhamptont választották a találkozó színhelyéül, mire Maudie azt felelte, hogy szeret korán indulni, és úgy beszélt a wolverhamptoni utazásról, mint élete álmáról. Száz szónak is egy a vége, mire a teraszra érkeztek, kapcsolatuk leginkább a Trisztán és Izolda között fennálló viszonyra emlékeztetett.

A teraszt üresen találták: Penny elfogadta Gallie meghívását, és beült mellé az autóba. A lány szíve megtört ugyan, ám annyira azért mégsem, hogy távol tartsa magát a vállalkozástól, amelynek disznólopás a lényege. A terasz tehát üresen ásítozott, csupán azok a szárnyas éjszakai lények mutatkoztak, amelyek az alkonyat leszállta után birtokukba veszik az angol vidéki házak teraszait; nem is volt a teraszon semmi figyelemre méltó, csak egy apró, téglalap alakú tárgy hevert a terasz mellett a gyepen. Olyan volt, mint egy fénykép, és amikor Lord Emsworth fölemelte, megállapította, hogy az egy fénykép.

- Szent ég! - jegyezte meg. - Ez rendkívül szokatlan!
- Mi ez? - érdeklődött Maudie.
- Ez a felvétel a szomszédomat, Sir Gregory Parsloe-t ábrázolja. Matchinghamben lakik. Valaki kidobhatta az ablakon. Hanem hogy mi a csudáért kellhet valakinek Sir Gregory Parsloe fényképe, azt elképzelni sem tudom - felelte Lord Esmworth, s elmélázott embertársai különös ízlésén.

Maudie elvette tőle a képet, és némán nézegette. És ahogy tekintete tíz év óta először az egykor oly ismerős arcot kémlelte, keblében mélységes érzelmek dúltak. Akárcsak Gloria Salt, ő is tűzhányóvá változott.

Egyébként mindig logikus és összeszedett gondolatai - eltekintve attól az észrevételtől, hogy régi szerelme az utolsó találkozásuk óta mennyire elhízott - abban kristályosodtak ki, hogy jóllehet oda-vissza négy-négy kilométert kellene gyalogolnia, legszívesebben azonnal elindult volna Matchingham Hallba, hogy közölje Köpcös Parsloe-val, mi a véleménye felőle.

5.

Beach fölöslegesen aggódott amiatt, hogy vendége képes lesz-e katasztrófa nélkül megtenni az otthonáig vezető négy kilométeres utat. Elindulásakor George Cyril Wellbeloved feltűnően illuminált állapotban volt, de nem zuhant le a kerékpárról. Igaz, ide-oda csapongott az út egyik oldaláról a másikra, miként a legyekre vadászó fecskemadár, ám a régi gyakorlat nem hagyta el, s George Cyril Wellbeloved a nyeregben maradt. Idővel meg is érkezett Matchingham Hall hátsó kapujához, s miközben kellemes, világos tónusú baritonján dalolta, hogy „Ha mosolyognak az ír szemek", Sir Gregory dolgozószobája felé tartott, hogy kézbesítse Gloria levelét. Természetesen sokkal jobban tette volna, ha Binsteadre bízza, vigye be ezüsttálcán a levelet, ám George Cyril Wellbeloved virágos kedvében lévén alig várta az alkalmat, hogy elcseveghessen munkaadójával.

Sir Gregory Parsloe épp egy szakácskönyvet olvasgatott, amikor a sertésgondozó belépett. Némelyek úgy tartják, hogy az ember a bánatot bánattal tetézi, ha a tovatűnt örömökre emlékezik, de Sir Gregory úgy találta, hogy a szakácskönyv lapjainak forgatása melankolikus gyönyörrel visszaringatja az aranykorba, hiszen a receptek java része azzal kezdődött, hogy végy egy tucat tojást, a sült tészták esetében pedig bőséges mennyiségű zsiradék használatát javasolta. Pillanatnyilag a csokoládéfelfújtról szóló fejezet élvezetében mélyedt el, és ép-

pen annál a résznél tartott, amikor a női főszereplő vesz két evőkanálnyi vajat meg ötven gramm nádcukorszirupot, és épp azon tanakodott, vajon mi fog ebből kisülni, amikor azt érezte, hogy a szoba levegője fülledtté vált, és feltekintve meglátta, hogy nincs egyedül.

- Mi az ördögöt keres maga itt? - üdvözölte látogatóját nyájasan, mire George Cyril Wellbeloved hézagos mosollyal és elmondhatatlanul behízelgően azt felelte, hogy ittlétének oka egy levél átadása. Hajszál híján elkerülte, hogy Sir Gregoryt „hapsikámnak" nevezze, de tényleg épp csak egy hajszál választotta el ettől; Sir Gregory a tőle megszokott vasvilla tekintettel mérte végig.

- Maga ivott! - szögezte le Sir Gregory, a képzett diagnoszta.

George Cyril Wellbeloved meglepődött.

- Ittam, kérem? Én, kérem? Nem, kérem. Honnan kerítettem volna italt, kérem?

- Maga úgy be van rúgva, mint a gödény!

Ez mélységesen igaztalan becsmérlése volt e tiszteletre méltó madárfajnak, hiszen a gödény rendkívül mértékletes, nála különbet az antialkoholizmus legádázabb szószólói sem kívánhatnak, s más körülmények között George Cyril Wellbeloved bizonyára maga is lándzsát tört volna mellettük. Munkaadójának vádja azonban elevenére tapintott; a sertések istápolója egy fotelbe roskadt, és szeméből eltörölt egy könnycseppet.

- Uram - mondta -, meg fogja még bánni, hogy eztet mondta; a halálos ágyán fogja megbánni. A legutolsó rettentő napon, amikor mindenki a Bíró ítélőszéke elé lesz idézve, ottan fogja majd megbánni, hogy ilyen randán beszél velem. Nem haragszok én... csak fáj... nagyon, nagyon fáj...

- Hagyja ezt az ökörséget. A levélről beszéljen. Ki küldte?

- Aztat nem bírom megmondani, kérem, mer aztat nem tudom. Csak annyi a biztos, hogy Bleach adta oda nekem, aki ko-

mornyik a blandingsi kastélyba. Jobban mondva - tette hozzá George Cyril Wellbeloved, mert tudta, hogy fontos az ilyesmi -, Blanche, aki körömnyik a bicska...
- És megkérdezhetem, mit keresett maga a blandingsi kastélyban?

George Cyril erősen részeg volt, de ezt még így is hárítani tudta.
- Meglátogattam a régi helyeket, kérem. Olyan noszt... akármi, tudja maga, szóval az jött rám, na. Sok évig dolgoztam a blandingsi kastélyba, és meg akartam nézni, hogy hogy néz ki. Nemtom, ismeri-e azt a verset, amék úgy kezdődik, hogy aszongya, „Mily drága szívemnek az egykori róna, ha újra idézi a hű szeretet..." A vasárnapi iskolába tanultam. Egy vén tölgyfa dézsáról szól.

Sir Gregory ekkor átkokat zúdított nemcsak beszélgetőpartnerére, hanem a vasárnapi iskolára, valamint az ott tanult versekre is, és modorában volt valami, ami az érzékeny lelkű sertésápolót ismét súlyosan megsebezte. Sértett hallgatásba süppedt, Sir Gregory pedig elvette a borítékot. Felbontotta, és a következő pillanatban döbbent kiáltás vert visszhangot a szobában.
- Rossz hír, öregem? - érdeklődött George Cyril részvéttel, miközben fölkelt, és hanyagul rátámaszkodott gazdája székének karfájára.

Sir Gregory a telefonhoz ugrott, és a blandingsi kastély számát tárcsázta.
- Beach?... Itt Sir Gregory Parsloe... Sose fárassza magát azzal, hogy milyen estét kíván. Miss Salttal akarok beszélni... Mi? Nem érdekel, hogy visszavonult a szobájába. Menjen, és hozza a telefonhoz. Mondja meg, hogy a leveléről akarok beszélni vele...
- Lássam már aztat a levelet! - mondta George Cyril Wellbeloved kurtán.

Kicsavarta a levelet Sir Gregory kezéből, és némi nehézség árán, mert a szeme valami miatt aznap este nem működött hibátlanul, kisilabizálta a szövegét, miközben félhangos hümmögő és cüccögő hangokat hallatott; miközben Sir Gregory tovább próbálkozott, hogy beszédkapcsolatot létesítsen Miss Salttal, sikertelenül.

- Mondom, hogy... Ó, a fenébe is! - ordította Sir Gregory, és lecsapta a kagylót.

George Cyril Wellbeloved letette a levelet.

- Mostan biztos arra kíváncsi, hogy *én* mit szólok ehhöz.

Sir Gregory csak most ébredt tudatára, hogy magánlevelét elolvasta egy kanász, méghozzá egy szerfölött aromás kanász, de pillanatnyilag csak arra volt képes, hogy némán meregesse a szemét, így George Cyril zavartalanul folytathatta.

- Hát kérem, meg is mondom én aztat. Szerintem ez bizony lapát. Hogy mivel bántotta meg a kisasszony gyönge szívit, aztat nemtom. Aztat magának köll elintézni a lelkiismeretjivel. De az nem vitás, hogy magát simán lapátra tették. Ha netán megrendelte volna az esküvői frakkját, komám, hát sürgősen mondja le.

Sir Gregory Parsloe torkából vadállati üvöltés szakadt fel.

- Mit képzel maga egyáltalán? Elolvassa a leveleimet? Kifelé! Ki van rúgva!

George Cyril felvonta szemöldökét.

- Jól hallom? Aszonta, kirúg?

- Igen, jól hallotta. Ki innen, maga világ szégyene! Holnap reggel pedig takarodjon ki a házamból!

Az ilyen pillanatokban mutatkozik meg a sertésgondozó legjobb formája. Semmi nem lehet olyan lenyűgöző, mint George Cyril Wellbeloved nyugodt méltósága, midőn az alább következő szavakat mondta.

- Rendben - mondta. - Ahogy maga akarja. - Egy kicsit tétovázott, és már-már kimondta, hogy „Számomra az

egésznek nincs jelentősége", de győzött a józan ész, így behelyettesítette egy jóval eszélyesebb kijelentéssel: „Nekem aszta nyóc." - A Mezgazsági Kiátás itt van perceken belül, ha magának nem köll a segítségem, ha magának ölég, hogy a disznaja a „futottak még" kategóriába végezzen, há csak rajta. Dobja ki a gépbő a pilótát, Sir Gregory Parsloe, és a Mócsingham Kiránőjének fikrancnyi esélye se lesz. Egy firkancnyi esélye se! - zárta szavait George Cyril Wellbeloved.

Manapság, amikor a közízlés változásai folytán a színházakból kihalt a régimódi melodráma, ritkaságszámba megy, ha az ember egy teljesen paffá lett báró látványában részesülhet. Ha valaki épp ekkor pillantott volna be Sir Gregory Parsloe dolgozószobájának ablakán, pontosan ebben a látványban részesülhetett volna. A régi melodrámákban az eltanácstalanodott bárók a bajuszukat kezdték pödörgetni. Sir Gregory, bajusszal nem rendelkezvén, képtelen volt erre a cselekedetre, de minden egyéb tekintetben híven követte a tradíciót.

Sir Gregory felismerte az alkalmazottja szavaiban rejlő igazságot. A sertés szeszélyes állat. Következésképpen csínján kell bánni vele. Ha környezetéből eltávolítják a gondviselőjét, akinek társaságához hozzászokott, és egy vadidegent állítanak a helyébe, akkor elutasítja a táplálékot, s elsorvad, mint az öntözetlen virág. Sir Gregory képtelenségnek tartotta ugyan, hogy egy épelméjű disznó bármilyen mértékben vonzódjék George Cyril Wellbelovedhoz, de tudta, hogy ez mégis így van; amikor tehát elővette a zsebkendőjét és kifújta orrát, akkor a meglebbenő zsebkendő a megadás fehér zászlajának számított.

- Majd holnap megbeszéljük - szólt Sir Gregory. - Most menjen, és aludja ki magát - tette hozzá kissé támadólag, mire George Cyril Wellbeloved az ajtóhoz dülöngélt, s magára hagyta munkáltatóját gondolataival.

Hogy George Cyrilt a lelkében élő vándorcigány csalogatta-e ki a tágas terekre, vagy csupán arra vágyott, hogy a közelmúlt túlkapásaitól szinte robbanásig felhevült fejét lehűtse, azt nehéz lenne megmondani. Annyi biztos, hogy cikcakkban ki tántorgott a dolgozószobából, majd cikcakkban eljutott a főbejáratig, és cikcakkban átbotorkált Matchingham Hall parkján, hogy végül Matchingham Királynőjének óljánál találja magát.

Megragadta a kerítést, és cuppogni kezdett. A munkáltatójával lezajlott kellemetlen jelenet után egyetlen vágya volt: hogy néhány baráti szót válthasson Matchingham Királynőjével; hogy helyreálljon a lelki egyensúlya.

Általában ha megállt itt, és cuppogni kezdett, már a legelső cuppanás kicsalta óljából a nemes állatot, amely a szellem és lélek lakomájának reményében lelkesen odasietett hozzá. Most azonban csend volt. Semmi nesz nem hallatszott ki az ólból, ahová éjszakai nyugodalmára a Királynő visszavonulni szokott. George Cyril újból cuppantott. Semmi válasz. A disznó gondviselője a közösségi szellem megcsappanásától kissé bosszúsan, nem is minden nehézség nélkül átmászott a korláton, és benézett az ól ajtaján. A következő pillanatban, a szava elakadván, tátogni kezdett, mint aki levegő után kapkod. Ha a szava el nem akadt volna, a levegő után való kapkodás helyett ez hangzott volna el: „Elment! Szó nélkül itt hagyott!" Ugyanis az ól minden jellemzője közül a minden rendű és rangú disznótól való tökéletes mentesség volt a legfeltűnőbb.

Mi nem hat olyan kijózanítóan az emberre, mint a hirtelen, súlyos megrázkódtatás. Egy pillanattal ezelőtt George Cyril Wellbeloved még vidám krakéler volt, bensejében Bollinger lötykölődött, haját szőlőlevelek ékesítették. Egy pillanat múlva már olyan benyomást keltett, mintha egész este azt a limonádét vedelte volna, amire a Pöröly és Ékben akarták

rábeszélni, vagy megitta volna a tejet, amellyel a Vidám Krikettezőben sértegették.

George Cyril bátran és határozottan beszélt Sir Gregory Parsloe-val az elbocsátás témájáról, de azt a szervezetébe juttatott sör, whisky, gin és pezsgő diktálta. Most, hogy ezek az alkoholos anyagok egyszeriben megvonták támogatásukat, ugyancsak inába szállt a bátorsága, ha arra gondolt, vajon mi lesz, ha Sir Gregory rájön, hogy egy disznóval kevesebbje van. George Cyril arra vágyott a legkevésbé, hogy elveszítse kényelmes állását.

Hogy vajon mennyi ideig ácsoroghatott az üres ólnak dőlve, arról nem tudott volna számot adni. Ám az ernyedt tompulatban eltöltött, aránylag hosszas idő után az élet lassacskán visszatért roskadozó tagjaiba. Sápadt, beesett arccal a ház felé támolygott, ahol a komornyik lakrésze felé vette az irányt. Vannak pillanatok, amikor az embernek szüksége van barátra, neki pedig Matchingham Hallban Herbert Binstead volt a legjobb barátja.

6.

Ha valaki bejárta egész Market Blandingst, és öt az egyhez arányú fogadásokat kötött munkaadója disznajára a sportbarátok ifjabb nemzedékének tagjaival, majd megtudja, hogy a disznó egyszerűen eltűnt, mint a mesebeli macska, akinek csak a mosolya maradt meg, akkor megbocsátható, ha némi érzelmet tanúsít. Binstead épp a reggeli lapot olvasgatta, amikor George Cyril beállított a rémes hírrel, melynek hallatán egy görcsös rándulás hatására kettétépte az újságot, és felugrott székéből, mintha az ülőkéjéből vörösen izzó nyárs bukkant volna ki.

- Lenyúlták! - hápogott Binstead.
- Aha - válaszolta George Cyril, majd hozzátette, az említett egyén nevét sajnálatos jelzőkkel kiegészítve, hogy ez a

nagyméltóságú Galahad Threepwood műve. Ezután fölemlített néhány durva, javarészt sebészeti jellegű beavatkozást, amelyeket, ha szabad kezet kapna, szívesen elvégezne a furmányos öregúron.

Miután mindent elsorolt, ami a pillanat hevében Gallie-vel kapcsolatban eszébe jutott, elnémult, s Herbert Binsteadre nézett, nem is annyira bizakodva, inkább valami halvány reménnyel. Úgy érezte, hogy a másiknak talán akad valami ötlete. Binstead egyike volt azon rókaképű, gyors észjárású ifjaknak, akiknek többnyire szokott lenni valami ötletük.

Bizalmát nem is pazarolta méltatlanra. Tetemes idő eltelt ugyan, mire Binstead képes volt összeszedni magát, végül azonban szemének hirtelen felvillanása jelezte, hogy utolérte a szükséges ihlet.

- Figyuzz! - szólott Binstead. - Tudod, hol tartják a vén Emsworth kocáját?

George Cyril azt felelte, hogy a Császárnő a blandingsi kastélyban van, mire Binstead türelmetlenül csettintett.

- Jó, jó, de a kastélynak melyik részibe?
- A konyhakert mellett.
- És ismer téged az az állat?
- Már hogy a gutába ne ismerne! Legalább egy évig én tutujgattam.
- Szóval ha odamennél, és elvinnéd onnat, egyet se nyikkanna, jól mondom?
- Hú! - szaladt ki George Cyril száján; a ragyogó ötlet szinte megbénította. Mindig tudtam, mondta magában, hogy vészhelyzetekben a jó öreg Herb kitesz magáért.
- Szóval hagyná, hogy elvezessed?
- Mint a vöcsök - felelte George Cyril. - Még csak föl se röffenne!

Binstead átváltozott a nagy szervezővé - ő lett a hatékony irányító, aki elintézi, hogy a dolgok végrehajtódjanak.

- Akkó nyomás - mondta. - Elkötjük a kocsit a garázsból. A kocát majd beküldjük hátulra.

George Cyril Wellbeloved mélyet sóhajtott. A kilátás egy kicsit még mindig sötétnek tűnt ugyan, de ami a dolog lényegi részét illeti, az rendeződni látszott. Amikor másnap Sir Gregory Parsloe kimegy az ólhoz a szokásos reggeli inspekcióra, ott disznót fog találni.

6. FEJEZET

1.

Másnap szép, tiszta hajnalra virradt. Az égbolt kéklett, a madarak csicseregtek, az egész természet merő egy mosoly volt. Lord Emsworth azonban nem követte a természet példáját. Eltekintve attól a förtelmes kényszerűségtől, hogy keménygallért és cilindert kellett öltenie, valamint kora pitymallatkor felkelnie, a tetejében még meg is náthásodott. Tüsszögött és harákolt, és férfiatlan nyafogásával a reggelizőasztal egész társaságának kedvét szegte. Borongós hangulatát még az a gondolat sem derítette föl eléggé, hogy Maudie vele tart.

Végre útnak indították, bár Lady Constance-nek személyisége teljes nyomatékát latba kellett vetnie, hogy megakadályozza bátyját a Császárnőtől való elbúcsúzásban. Gallie pihenésképpen egy szivart pöfékelt a teraszon, amikor észrevette a közelgő Lord Vospert. Minden jel arra mutatott, hogy Lord Vosper beszédbe akar elegyedni vele.

Furcsa volt ez, mivel kettejük kapcsolatát nem lehetett volna bensőségesnek nevezni. A két férfi jellemében kevés közös vonás mutatkozott, hogy barátság alapjául szolgálhatott volna. Orlo Vosper, a törekvő ifjú politikai ambíciókat dédelgetett, és amikor épp nem teniszlabdákat ütögetett, akkor

dokumentumokat olvasott, és a társadalom helyzetét tanulmányozta; ő léhának tartotta Gallie-t, Gallie pedig enyhén lesajnálta Orlo Vospert, miként ennek az elkorcsosult korszaknak oly sok fiatalját; róla is megállapította, hogy semmiképp sem ajánlotta volna be az egykori Pelikán Klubba.

Orlo Vospert csak hosszas vívódás után mutatta volna be Biffen Bogyónak, Basham Dugónak meg a Pelikán többi tagjának, de azért ő is az emberi fajhoz tartozott, márpedig Gallie úgy vélte, hogy az emberi faj minden egyede alkalmas arra, hogy végighallgassa az anekdotáit. Lehetséges, gondolta Gallie, hogy a fiatalember még nem hallotta azt a lenyűgöző történetet, amelyben egy herceg, egy üveg pezsgő, valamint egy női gumiakrobata játszotta a főszerepet, ezért hát szivarjának barátságos intésével üdvözölte Orlót.

- Szép napunk van - szólt Gallie. - Úgy tűnik, ma még melegebb lesz, mint valaha. Épp most indítottuk útnak a jó öreg Clarence-t.

- Örvendetes.

- Nem könnyű feladat Clarence-t elindítani egy ilyen expedícióra, ez felér egy csatahajó vízre bocsátásával. Néha az az érzésem, hogy ilyenkor el kellene törni egy pezsgősüveget a fején. Erről jut eszembe, ismeri a sztorit a hercegről, a pezsgős-üvegről meg a női gumiakrobatáról?

- Nem - felelte Lord Vosper. - Mondja csak, van önnél repülősó?

Gallie szaporán pislogni kezdett. Úgy találta, hogy semmiképp nem bírja követni a fiatalember gondolatmenetét.

- Repülősó?

- Az.

- Sajnálom - mondta Gallie. - Úgy tűnik, ma reggel nem hoztam magammal. Hanyagság. De minek magának repülősó?

- Úgy tudom, azt szokták használni, ha egy nő hisztériázni kezd.

- Hisztériázni?
- Úgy van.
- Ki kezdett hisztériázni?
- Az a nagydarab, nadrágos lány. Aki a disznóra vigyáz.
- Simmons?
- Így hívják?
- Monica Simmons, a gyeplabdázók büszkesége. Hisztériázik?
- Igen.
- És vajon miért hisztériázik?

Lord Vosperen látszott: örül, hogy partnere föltette ezt a kérdést.

- Á! - mondta. - Ezt szerettem volna tudni magam is. Sőt tőle is megkérdeztem. Az imént a disznóólak tájékára tévedtem, és ott találtam ezt a lányt, és fölöttébb különösnek találtam a viselkedését, mert egyszerre sírt és nevetett és a kezét tördelte, meg minden, úgyhogy kerek perec megkérdeztem tőle: „Valami baj van?" Ezt kérdeztem tőle.
- Tehát rögtön belevágott a közepibe, igaz? És tényleg volt valami baja?
- Igen, úgy volt, ahogy kezdettől sejtettem: csakugyan volt valami baj. Eleinte kissé összefüggéstelen volt, hebegett és habogott és a Teremtőhöz fohászkodott, meg ilyenek, de végül fokozatosan feltárult a lényeg. Súlyos csapás érte a szegény lányt. Úgy tűnik, hogy Lord Emsworth disznaja, amelyiknek Császárnő a neve, az éjjel elveszett.

Bármely más pillanatban Gallie rávágta volna a kérdést, hogy „És hány hengeres volt?", mert így reggelente előszeretettel tréfálkozott, de Lord Vosper fenti, velőtrázó szavai kizárták a tréfálkozást. Gallie úgy érezte, mintha fejbe kólintották volna egy tompa tárggyal. Szótlanul tátogva állt ott, Orlo Vosper pedig arra gondolt, hogy ez a megdöbbenés javára írandó az öregúrnak.

- Rémes história, mi? - szólt Lord Vosper. - Ugye, hogy szükség lenne repülősóra?
- Azt mondja, a Császárnő nincs a helyén? Eltűnt? - kérdezte Gallie mély, rekedt hangon.
- Úgy van. Eltűnt. Elfújta a szél. Legalábbis ez a Simmons így mondta nekem. A Simmons szerint a Császárnő szobája üres volt, ágyában senki nem aludt. Mármint a disznó ágyában, nem a Simmonsében. A Simmons ágyáról semmit nem tudok. Arról épp az ellenkezőjét hallottam, abban aludt a gazdája, méghozzá mélyen. Ebből arra következtettem, hogy...

Lord Vosper szerette volna tovább is fejtegetni a témát, hogy a legkevésbé fejlett intellektus számára is kristálytisztává tegye, de rájött, hogy abból csupán monológ kerekedne ki, mert Gallie faképnél hagyta. Jól öltözött alakja végigsuhant a teraszon, majd sebes lépésekkel eltűnt szem elől.

- Különös - gondolta Lord Vosper. - Felettébb sajátságos. Ment, hogy utánanézzen, vajon Lady Constance használ-e repülősót. Mindinkább meggyőződésévé vált, hogy az ügyben előbb-utóbb szerephez jut a repülősó.

2.

Odaát Matchingham Hallban Sir Gregory Parsloe a *Times* keresztrejtvényének megfejtésével vesződött a dolgozószobájában. Szemöldökét ráncolva törte a fejét, vajon mi lehet az a három betűből álló, E-vel kezdődő szó, amelynek jelentése: nagy ausztráliai madár. Sir Gregory szeretett keresztrejtvényt fejteni, de nem volt nagyon képzett benne. Ami Rá napistennél csak egy picurkát bonyolultabb volt, az többnyire kifogott rajta.

Aki emlékszik még Sir Gregory előző esti gyötrelmeire, az különösnek találhatja, hogy a kikosarazott szerelmes a porrá zúzott románc másnapján már kora reggel nagy ausztráliai

madarakkal foglalkozik. Ám a brit bárók éppoly szívósak, mint a brit sertésgondozók. Egykori énjeiken mint hágcsón tiporva törnek mind magasabbra, és a legsötétebb felhőnek is meglátják ezüstszegélyét. Egyetlen éjszakai alvás csodát tett Matchingham urával. Amikor elhagytuk őt, megtört ember volt. Most, hogy viszontlátjuk, úgy tűnik, gyakorlatilag olyan, mint újkorában.

Amikor egy Sir Gregory korú és temperamentumú férfival menyasszonya nem sokkal az esküvő kitűzött napja előtt közli, hogy egyéb tervei vannak, és a menyegzői harangok némák maradnak, az természetesen felettébb bosszantó; ám az ilyen ember kínja korántsem olyan elviselhetetlen, mint hasonló esetben, mondjuk, egy Rómeóhoz hasonló emberé lett volna. A szenvedély, amely a világ Rómeóit áthatja, ritkán érinti meg a Sir Gregory Parsloe-kat. Amit ők szerelemnek neveznek, az ritkán több, mint enyhe preferencia. Az Énekek Éneke szerzőjének, ha műve folytatásához alapanyagra lenne szüksége, máshová kellene ihletért fordulnia, Sir Gregory Parsloe-nál hiába keresné. Sir Gregory egy kissé vonzódott ugyan Gloria Salthoz, és általánosságban véve meglehetősen tetszett neki az ötlet, hogy feleségül vegye, de nem telt bele sok idő, és kezdte belátni, hogy a nőtlen életvitel mellett is fel lehet hozni érveket. A veszteség elviselését nagyban megkönnyítette a felismerés, hogy a nyüves eljegyzés felbomlása után semmi szükség többé az átkozott diétára és az idióta testgyakorlásra. Ő lehet ismét sorsa kovácsa, lelkének kormányosa; ha kedve szottyan növelni derékbőségét, akkor vígan növelheti, senki nem tehet neki szemrehányást emiatt. Már napok óta wellbelovedi intenzitással sóvárgott egy pofa sör után, és most végre megengedhette magának vágya beteljesítését. E percben is keze ügyében állott egy söröskorsó, s a mozdulatban, ahogy ajkához emelte, volt valami örömteli hetvenkedés. Mint aki azt

mondja, hogy a nő csupán nő, ám egy pint habzó ser, az bezzeg ital!

Két pint habzó ser pedig pláne. Sir Gregory megnyomta a csengő gombját, belépett Binstead.

- Hé! - mondta Sir Gregory. - Még egy ilyet!
- Igenis, uram.
- Hé! - vetette fel Sir Gregory néhány perc múlva, amikor Binstead visszatért az éltető nedűvel. - Hová tette azt a löttyöt, a Slankit?
- A kamrai szekrénybe, uram. Hozzak egy üveggel?
- Nem. Fölösleges. Nemrégiben beszéltem azzal a távoli ismerősömmel, már nincs rá szüksége. Öntse a lefolyóba.
- Ne vigyem vissza a patikába, uram? Alkalmasint visszafizetnék az árát.
- Vigye, ha akarja. Ha visszaadják a pénzt, megtarthatja.
- Nagyon szépen köszönöm, uram - mondta Binstead.

Nem sokat remélt ki a tranzakciótól, de talán mégis csurran-cseppen. Sok kicsi sokra megy.

Közeledett az idő, amikor Sir Gregory szokása szerint kisétált, hogy tiszteletét tegye Matchingham Királynője előtt. Miután megitta sörét és belátta, hogy a nagy ausztráliai madár rejtélyének fölfejtésére semmi reménye, felállt székéből, kedélyesen rágyújtott egy új szivarra, azután elindult az ól felé.

Az első dolog, amelyet odaérvén megfigyelt, az George Cyril Wellbeloved fának támaszkodó alakja volt: a sertésápoló a korszakos jelentőségű másnaposság jeleként görcsösen markolta a fa derekát; az ilyen másnaposságról szoktak a nagypapák a köréjük gyűlő unokáknak regélni. George Cyril úgy nézett ki, mint a szemetesvödrök tartalmának azon része, amely elől a fejlettebb ízlésű kóbor macskák is elfordítják fejüket; látványa mindenestül oly viszolyogtató volt, hogy Sir Gregory egy kurta „Jó reggelt" után - a sertésápoló már ettől is

megremegett, mint az aszpik - elfordította róla, és inkább az ól lakójára vetette tekintetét.

Reá vetvén hirtelen megdermedt, pislogott, levegő után kapkodott, elejtette szivarját, és csak állt meredten.

- Mi? - hebegte. - Mi? Mi? Mi?

A következő pillanatban George Cyril Wellbeloved úgy érezte, eljött az Utolsó ítélet napja, mégpedig váratlanul nagy dérrel-dúrral. Holott csupán a munkaadója kiáltotta az ő nevét, amivel ezt a hatást sikerült kiváltania.

- Uram? - suttogta George Cyril elhalóan, két tenyerét sajgó halántékára szorítva, melyen át valami tréfacsináló fehéren izzó vasdárdákat szúrt keresztül.

- Jöjjön ide! - bömbölte Sir Gregory.

George Cyril engedelmeskedett gazdája hangjának, de csak vonakodva. Sir Gregory, ezt nem tudta nem észrevenni, erősen sárgás színben játszott, és a széle felé kissé elmosódott, mégis úgy tűnt fel előtte, mint valami sértődékeny törzsi istenség, aki elégedetlen a mai emberáldozattal, és ezt mennydörgés alakjában készül közhírré tenni. George Cyril rettegve várta, mi következik.

- Mi ez? - harsogta a munkaadó.

- Kérem?

- Mi történt itt?

- Kérem?

- Ne bégessen itt, mint valami birka, maga undorító kinövés! Nagyon jól tudja, mit kérdezek, hogy szakadna meg a bélése! Hol a disznóm? Ez itt nem az én disznóm! Mi történt Matchingham Királynőjével, és mit keres itt ez a lehetetlen rondaság? Maga elvitte a disznómat, és ezt a silány utánzatot csempészte a helyére!

Lord Emsworth kivételével, akinek ez irányú képességéről már esett szó, egész Shropshire-ben nem akadt - sőt talán Herefordshire-ben és Dél-Walesben sem - még egy olyan

tehetséges, elszánt mindentagadó, mint amilyen George Cyril Wellbeloved, és az adott pillanat azt követelte volna, hogy ebbeli minőségében alaposan kitegyen magáért. A tagadáshoz azonban sziklaszilárdságra van szükség, az embernek ahhoz csúcsformában kell lennie, és súlyos pontatlanság hibájába estünk volna, ha az olvasó most azt hinné, hogy George Cyril csúcsformában volt ebben a percben. Nem, George Cyril árnyéka volt csupán önmagának, máskor oly fürge elméje most olyan volt, mint egy adag tehetetlen zabkása.

- Na?

George Cyril Wellbeloved nem bírta tovább a feszültséget. Még egy utolsó, hiábavaló kísérletet tett arra, hogy valami elfogadható magyarázattal szolgáljon, olyannal, amely fedi a tényeket, ugyanakkor ő maga megőrizhetné jó hírét, de aztán elmondott mindent, a legapróbb részletet sem hallgatva el.

A dolog sokkal jobban ment, mint remélte. Igaz, hallgatója olykor megszakította a beszámolót néhány, George Cyrilre vonatkozó becsmérlő jelzővel, de a sertésgondozó mégsem lett darabokra szaggatva, amint az eleinte valószínűsíthető volt. George Cyril nekibátorodva egyre folyékonyabban beszélt, és a sztori egyre kerekebbé vált. Amikor a blandingsi kiránduláshoz és a Császárnő ellopásához ért az elbeszélésben, gazdája arcán még valami halvány, elismerő mosoly is feltűnt.

S valóban, Sir Gregory nem volt elégedetlen. Lelki szemei előtt újból földerengett a fény. Úgy ítélte: a helyzet úgy alakult, mintha a Szánhúzó Kutyához címzett kocsmában Szigorú Sam McGrew és valamelyik barátja egyszerre szorította volna sarokba egymást. Ilyen esetekben kerülhet szóba a kompromisszum, az alku. Mi több: ha most útnak indítja George Cyrilt azzal a megbízatással, hogy kutassa át a blandingsi kastélyt és környékét, talán kideríthetné, hogy az ellenfél sötét erői hol rejtegetik a Királynőt. E tudás birtokában

pedig mi sem egyszerűbb, mint kiküldeni a megmentésére egy expedíciós haderőt.

Így is lett. George Cyril Wellbeloved, miután nagy megkönnyebbülésére egy darabban találta magát, újból végigkerekezett az ismerős úton, Sir Gregory pedig bement a garázsba, hogy kihozza az autót. Szándékában állt ugyanis nyakon csípni Lord Emsworthot meg az öccsét, azt a vén csibész Galahadet, és elmesélni nekik egy-két dolgot az élet dolgairól.

- Itthon van Lord Emsworth? - kérdezte, amikor céljához ért.

- Őlordsága Wolverhamptonba távozott, uram - válaszolta Beach udvariasan, de távolságtartón.

- Hol van Mr. Threepwood?

- Mr. Galahad szintén eltávozott.

- Hmmm - szólt Sir Gregory, és eltűnődött, hogy mit is tegyen, amikor Lady Constance bukkant fel a hallban.

- Ó, jó reggelt, Sir Gregory - köszöntötte nyájasan a lady. - Clarence-t keresi?

- Mi? Aha, jó reggelt. Igen. Meg akarok beszélni vele valamit.

- Attól tartok, hogy estig nem ér haza. Wolverhamptonba utazott.

- Beach is ezt mondta.

- A bátyám beszédet mond ott valami sertéstenyésztő társaságban. De ön ugye nálunk marad ebédre?

Sir Gregory fontolóra vette a dolgot. Ebéd? Nem is rossz ötlet. Eddig is igen jó véleménye volt a kastély szakácsának művészetéről, és most, hogy Gloria Salt kiadta az útját, semmi akadálya sincs annak, hogy újra élvezze.

- Nagyon kedves - felelte Sir Gregory. - Örömmel.

Alig várta, hogy Gloria szeme láttára nyakig teleegye magát, hogy előre megfontolt szándékkal töméntelen burgonyát és egyéb, kalóriadús táplálékot küldjön a gallérja mögé. Abból majd Gloria is megtudja, hogy nem ő a világ közepe.

3.

Amikor Gallie oly hirtelen, társalgásuk kellős közepén faképnél hagyta Lord Vospert a teraszon, szándéka szerint egyenest Matchingham Hallba rohant volna, hogy szembeszálljon annak gazdájával; dúlt lelkiállapota abból is látszott, hogy már félúton vágtázott, amikor rájött, hogy normális ember nem gyalog, hanem kocsival indult volna neki az útnak. Ám ekkor már késő lett volna visszafordulni; ezért tovább kutyagolt. Hogy útját lerövidítse, átvágott a földeken, és számottevően kimelegedve érkezett céljához.

Binstead olyan hideg hangon informálta afelől, hogy Sir Gregory nincs otthon, hogy az akár le is hűthette volna Gallie-t. Lehetetlen lett volna, hogy egy ennyire ifjú komornyik ugyanolyan fagyos modort vegyen fel, mint amilyet Beach tanúsított volna hasonló körülmények között, de azért jeges volt, amennyire csak tudott, Binstead megtette, ami tellett tőle, és igencsak rosszulesett neki, hogy a látogató, ez a sertéstolvaj szemlátomást tudomást sem vett fagyosságáról. Gallie azonban túlságosan kimerült a gyalogtúrától ahhoz, hogy komornyikokat figyeljen meg hőmérsékleti szempontból.

- Bemegyek, megvárom - jelentette ki Gallie, s jóllehet Binsteadnek minden porcikája tiltakozott a behatolás ellen, nem tudta, hogyan akadályozhatná meg. Vonakodva a dolgozószobába vezette Gallie-t, aki a kanapéra roskadt, s elégedett sóhajjal föltette a lábát is. Egy pillanat múltán tovább ingerelte Binsteadet: megkérte, hogy hozzon neki egy szódás whiskyt.

- Jó erős legyen! - tette hozzá Gallie, és személyiségének varázsa oly erős volt, hogy a tetőtől talpig kőmerev komornyik megjuhászodott tőle, és egy jámbor „Igenis, uram"-mal magára hagyta.

Amikor Binstead visszatért a frissítővel, Gallie már a *Times* keresztrejtvényével foglalkozott.

- Kösz - mondta Gallie. - Nem tudja, mi lehet az: nagy ausztráliai madár, három betű, az első E?
- Nem tudom, uram - válaszolta Binstead jegesen, és visszavonult.

Gallie néhány percnyi magányában átadta magát a keresztrejtvényfejtésnek és a feszült koncentrációnak. De a keresztrejtvényfejtés csupán csillapítószer. A fájó szívet nem képes kikúrálni. Hamarosan Gallie is úgy érezte, hogy visszatér a reá nehezedő teher; ekkor nagyot sóhajtva lerakta az újságot, és gondolataiba merült.

Úgy képzelhetnénk, hogy az a férfi, aki pont az előző éjszakán maga is disznót lopott, elnézően tekint mások disznólopási tevékenységére, mi több, valamiféle bajtársias csodálat és elismerés ébred benne. Gallie-ben azonban nyoma sem volt semmiféle megbocsátó rokonszenvnek, mialatt Sir Gregory dolgozószobájában üldögélt. Ellenfele cselszövésének éjfekete sötétsége elborzasztotta. Nem talált számára mentséget. Ha lett volna is ilyen, akkor sem kereste. Megpróbálta elképzelni, mi jöhet még ezek után, ha a sötét lelkű báró fegyvert fog rá, és megtagadja a Császárnő visszaszolgáltatását.

A felszínes gondolkodó hebehurgyán azt mondhatná, hogy a dolog zsákutcába jutott. Ha Blandings Császárnőjét kivonták a forgalomból, érvelhetne az illető, akkor is ugyanaz történt Matchingham Királynőjével. Más szóval, adva van két disznó, és mindkettő elveszett, ami matematikailag zérus eredményt ad.

Gallie azonban a dolgok mélyére tekintett, és borzadt attól, amit ott látott. Mert a felszínes gondolkodó átsiklik egy fontos tényen: Lord Emsworth koronájában a Császárnő volt az egyedüli ékkő, ez a Parsloe viszont egy másik disznót is rejteget kabátujjában, ahonnan egy pillanat alatt előránthatja. A jelenlegi események Matchingham Díszét, Parsloe eredeti

favoritját kissé háttérbe szorították ugyan, de az az állat még mindig ott volt Parsloe tartalékában, és szükség esetén betölthette a szerepet.

És milyen rettentő hatékonyan! Matchingham Dísze két egymás utáni évben is másodiknak jött be a versenyen; a Császárnő távollétében biztosra vehető a győzelme. Más szóval: Parsloe-nak nem kell mást tennie, csak fogva tartani a Császárnőt, és büszkélkedhet, akár egy zöldellő babérfa. Ha van a világon ennél keserűbb gondolat, Gallie szerette volna tudni, vajon mi az. Épp ez a felismerés okozta Sir Gregory szemmel látható fel-vidulását a George Cyril Wellbeloveddal folytatott megbeszélés végén.

A rekkenő nyári napon megtett négy kilométernyi gyalogtúra, az utána elfogyasztott, jó erős szódás whisky és a kényelmes fotel mindig megteszi hatását, az évei számát tekintve előrehaladott férfi hajlamos elálmosodni. Gallie itt tartott tépelődésében, amikor elbólintott.

A dolgozószoba jó sokáig csöndes maradt, csupán egy szivárgó fűtőtest hördült egyet-egyet időnként. Azután megcsörrent a telefon, s Gallie egy rándulással fölserkent.

Felemelte a kagylót. A vonal másik végén valaki annyit mondott, hogy „Uram", rekedtesen, mintha egy sírboltból beszélne.

- Ki az?
- Wellbeloved, Sir Gregory!

Az álom ködének utolsó foszlányai is elszálltak Gallie tudatáról. Egyszeriben éber és figyelmes lett. Tájékozott ember lévén tudta, hogy a legsürgetőbb eseteket kivéve a kanászok nem szokták telefonon felhívni munkáltatójukat. Ez a Wellbeloved nyilván forral valamit, Gallie pedig a magánnyomozó szerepében éppen kifigyelheti a Titkos Kilencek ármányait.

- Hol van most?

- A Pöröly és Ékben, Sir Gregory. És azon gondolkodok, Sir Gregory - folytatta George Cyril Wellbeloved, hangjában némi könyörgéssel -, hogy ugye most fennforgás van, és rettentő nagy a meleg is, én meg totál kitikkadtam, mert ugye a maga érdekébe gürcölök, hogy hát szóval nem-e ihatnak egy korsó sört.
- Hát hogyne, hogyne - javasolta szívből Gallie. - Igyon csak, amennyi tetszik, és írassa a számlámra.

Csend lett. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a sertések gondviselőjét az ájulás kerülgetné. Amikor magához tért, megelevenedett hangja arra utalt, hogy véleménye szerint gazdája a legutóbbi találkozásuk óta sokat javult. Mintha kedvesség és fény sugározna belőle, mondhatta magának George Cyril Wellbeloved.
- Hát kérem - jelentette ragyogva -, megtaláltam.
- He?
- A Királynőt, kérem.

Gallie szédelegni kezdett. E szavak úgy hatottak rá, mintha a szeme közé sújtottak volna. Biztosra vette, hogy titka rejtve marad a világ szeme elől, s most íme, egy nyavalyás kanász leplezi le! Hosszú ideig nem is bírt megszólalni. Azután nagy nehezen rávette magát.
- Te jó ég!
- Igen, kérem, nem kis strapa volt, de végre megvan. Azér is gyöttem ide a Pöröly és Ékbe, hogy megtelefonáljam. Ahogy mondta, uram, elmentem a blandingsi kastélyba... Ami azt a sört illeti, kérem - kalandozott el a tárgytól George Cyril Wellbeloved -, kerülhet bele netán egy löket gin is?
- Persze, persze, persze.
- Köszönöm, uram. Mer szerintem az jót tesz a ízinek. Hát kérem, ahogy mondom, átmentem a blandingsi kastélyba, és leselkedtem titokba. Ahogy belegondoltam, az jutott eszembe, hogy ha a Királynőt télleg túszba tartják - nemtom, ismeri-e ezt

a kifejezést, kérem -, akkor valaki muszáj, hogy hamarosan megetesse, az meg, mondok magamba, csak valami alárendelt lesz, aki a hátsó ajtón megyén ki. Szóval hát a hátsó ajtóná lestem, és télleg, jött is Mr. Beach, a komornyik, a kézibe egy bazi nagy vödör, azt nézgelődött ide-oda, mintha azt keresné, hogy nem-e figyeli meg valaki. Hát kérem, hogy rövidre fogjam, a Nyugati-erdőbe ment, vagyis a erdőnek abba a részibe, amék nyugat fele van, és van ottan egy ház, amékbe szerintem a vadőr szok lakni régebben. No, a Beach abba ment be. Behatolt, az ajtó használata által - helyesbített George Cyril Wellbeloved -, én meg titokban odalopakodtam, belestem a ablakon, és hát kérem, ott volt a Királynő, teljes életnagyságba. Akkor eljöttem onnat ide, és felhívtam magát, hogy beszámoljak a kiderülésről, és aztá mos má a maga dóga, hogy mit lép legközelebb, de bízok benne, hogy meg van elégedve a utasításaival, amit végrehajtottam. Mos meg, kérném, engedelmével, leteszem, és átveszem a sörömet, amire volt szíves meghívni. Köszném, uram.

- Hé! - ordította Gallie.
- Kérem?
- A Császárnő hol van?
- Há hó lenne? Ahó hagytuk, uram - mondta meglepődve George Cyril Wellbeloved, és letette a kagylót.

Gallie is letette a telefont, és kábán, bénultan állt. Kemény gondolatok jártak a fejében George Cyril Wellbelovedról, nem értette, hogy fordulhat elő, hogy egy civilizált országban ilyen emberek szabadon járnak. Ha hirtelen megtudta volna, hogy George Cyril Wellbeloved megbotlott a Pöröly és Ék padlójának egyik repedésében, és a nyakát törte, ujjongott volna a lelke.

Ám a nagyméltóságú Galahad Threepwoodhoz hasonló férfiak nem állnak sokáig kábán és bénultan. Gallie egy másodperc múlva már a telefon után kapott, és a blandingsi

kastély számát kapcsoltatta. A vezeték csakhamar Beach hangját közvetítette.
- Halló! Itt Lord Emsworth rezidenciája. Beach, a komornyik beszél.
- Beach - hadarta Gallie, nem vesztegetve az időt udvariaskodásra -, szedje a lábát, nyargaljon a Nyugati-erdőbe, mint a musztáng, és vigye el onnan a disznót. Az az átkozott Wellbeloved követte magát, amikor odament megetetni az állatot. Épp most jelentette nekem telefonon, mert azt hitte, Parsloe-val beszél. Okvetlenül más rejtekhelyet kell találnunk az állatnak, mielőtt még rájön, hogy tévedett. Szerencsére tudok is egy bombabiztos helyet. Emlékszik Biffen Bogyóra? Ne csinálja már, Beach, hát hogyne emlékezne Biffen Bogyóra? Néhány napja még ott lakott abban a házban, a Shrewsburybe vezető út mellett. Nem tévesztheti el. Piros teteje van, Naposdomb a neve. Fogja azt a sertést, és parkolja le a ház konyhájában. Hogyhogy mit szól majd ehhez Biffen admirális? Ő már nincs ott! Visszament Londonba, a ház üres. Szóval vigye oda azt a... Mit mond? Hogy *hogyan?* Hát szerezzen egy targoncát, ember, szerezzen egy targoncát!

4.

A Donaldson-féle Ebek Öröme cég Mr. Donaldsonja a cég irodájában, a New York állambeli Long Island Cityben táviratot diktált a titkárnőjének.
- „Lady Constance Keeble-nek, Blandingsi kastély, Shropshire, Anglia." Megvan?
- Igen, Mr. Donaldson.

Mr. Donaldson egy pillanatra elgondolkodott. Azután felvillant az isteni szikra, sebes tempóban elkezdődött a diktálás.
- „Ma reggeli levelében nem értem mit jelent az hogy elbűvölőnek találja régi barátnőmet Mrs. Bunburyt. Stop. Mi az

hogy Mrs. Bunbury és régi barátnő. Kérdőjel. Sosem volt Mrs. Bunbury nevű régi barátnőm. Stop. Ha valaki magát Mrs. Bunburynek bemutatva a kastélyban tartózkodik és az én régi barátnőmnek adja ki magát vessző, akkor az illető szélhámos és javaslom hogy rúgja..." Mi a helyes kifejezés, Miss Horwitt?

- Tompor, Mr. Donaldson.
- Köszönöm, Miss Horwitt. „Javaslom hogy rúgja tomporon vagy folyamodjon rendőri erők segítségéhez. Stop. Még hogy az én régi barátnőm. Stop. Micsoda ötlet. Stop. Ilyet még életemben. Stop."
- Írjam hozzá, hogy „Irgum-burgum", Mr. Donaldson?
- Ne. Szívélyes üdvözlettel.
- Igen, Mr. Donaldson.
- Helyes. Küldje el azonnal.

7. FEJEZET

1.

A Shropshire-i, Herefordshire-i és Dél-walesi Sertéstenyésztők Szövetségének évente megrendezett, lakomával egybekötött murija mindig hosszan tartó, érzelmes búcsúzkodással ér véget. A sertéstenyésztők gyengéd természetű emberek, nem szívesen válnak el a többi sertéstenyésztőtől. Amikor már minden fontos dolgot megbeszéltek, szeretnek még elidőzni egy kicsit, pipára gyújtanak, ácsorognak, vicceket mesélnek egymásnak. Következésképp az autó, amely Wolverhamptonba szállította volt Lord Emsworth és Maudie-t - volánjánál Alfred Voules, a sofőr foglalt helyet - csak késő délután indult hazafelé.

Elbeszélésünkben már korábban hangsúlyoztuk, hogy a lelkiismeretes krónikás dolga minden eseményt lejegyezni; nem szabad mellékvágányokra kanyarodnia, legyenek azok bármily vonzók; a krónikás kötelessége a történet főcsapásának irányát

követni. Ezt e helyen azért kell ismét hangsúlyoznunk, mert ez ad magyarázatot arra, hogy a krónikás miért nem kanyarodott el, hogy szó szerinti átiratban közölje Lord Emsworth beszédét. Pedig kongeniális feladat lett volna, s a krónikás a tudása legjavát nyújthatta volna benne, de hát nem lehet. Szerencse, hogy az irodalmat nem éri ezzel helyrehozhatatlan veszteség. Az eseményről hiánytalan beszámolót közöl ugyanis a *Bridgnorthi, Shifnali és Albrightoni Figyelő* (amely magában foglalja a *Gabonatermesztők Értesítőjét* és a *Lábasjószágügyi Tudósításokat* is), s amely minden házban fellelhető.

A krónikás a gépkocsiban folytatott társalgást sem idézheti fel, mert a gépkocsiban nem folyt társalgás. Lord Emsworthnek az volt a szokása, hogy utazásai alkalmával az indulás pillanatában azonnal elaludt, és így maradt az utazás teljes tartama alatt. Persze az adott, különleges esetben az erős férfi szenvedélye ébren tarthatta volna, legalább egy-két kilométeren át, de aznap a megfázás is kínozta, ellenállása lecsökkent, és különben is fárasztó napja volt, mert cilinderét álladóan egyensúlyoznia kellett a feje tetején. Győzött tehát a természet, és Maudie kedvtelve nézte a bóbiskoló grófot, elégedetten állapítva meg, hogy Lord Emsworth eszméletlen állapota szépen beleillik a terveibe. Maudie ugyanis olyan terveket dédelgetett, amelyeket egy éber és fecsegő házigazdával az oldalán nehéz lett volna végrehajtania.

Amint a kocsi már a hazai utakon gördült, s Alfred Voules gondolatai, miként a szállongó pihe, a vacsorája és a söre felé libegtek, a sofőr arra lett figyelmes, hogy valaki megkocogtatja az üveg válaszfalat a háta mögött, és egy fojtott hang rászól: - Hé!

- Ide hallgasson! - susogta Maudie. - Tudja, hol van Matchingham Hall? És ne ordítson, nehogy felébressze Lord Emsworth!

Alfred Voules jól tudta, hol van Matchingham Hall. Fojtott, rekedtes hangon azt felelte, hogy az említett hely itt van, mindjárt a következő kanyarulat és két pillantás múlva odaérnek.

- Akkor álljon meg ott. Meg akarok beszélni valamit Sir Gregory Parsloe-val.

- Várjam meg a kocsival, hölgyem?

- Nem, ne várjon meg. Nem tudom, mennyi ideig fog tartani - mondta Maudie, mert úgy érezte, hogy órákba, talán napokba is beletelhet, mire elmondja Köpcös Parsloe-nak mindazt a sok érdekességet, ami a hosszú évek során felgyülemlett benne. A pokol tüze sem lobog olyan hévvel, mint egy bosszúszomjas nő, s amikor egy bosszúszomjas nő beszélni kezd, akkor sok idő kell neki. Nem akarja közben az órát figyelni.

A kocsi lassított, majd finoman lefékezett egy hatalmas kovácsoltvas kapu előtt, amelynek két oldalán egy-egy kőoszlop állt, tetejüket címerállatok ékesítették. A kapun túl pompás park terült el, a hosszú kocsifelhajtó végén méltóságteljes angol udvarház pompázott, amelynek láttán Maudie-nak előbb elakadt a lélegzete, majd halk „Hűha" bukott ki belőle az ámulattól. Napnál világosabb, hogy Köpcösnek van mit aprítania a tejbe, hosszú utat tett meg a régi Criterion-beli napok óta, amikor még azért könyörgött Maudie-nak, hogy krétázza fel a táblára a szerény frissítő árát, azzal érvelve, hogy a hitel a kereskedelem szíve vére, amely nélkül a piac elveszítené rugalmasságát. - Itt jó lesz - mondta Maudie. - Itt kiszállok.

Sir Gregory Parsloe épp a vacsoraasztalhoz ült, amikor megszólalt a kapucsengő. Túl volt már három egészen kiváló koktélon, és a legderűsebb előérzetekkel várakozott az ételsorra, csupa olyasmire, ami megfeszíti a derékszíjat, és verítékcseppeket idéz elő a homlokon. Ezt a különleges vacsorát aznap reggel rendelte meg, alapos megfontolások

eredményeképpen. Némelyik férfi, ha kosarat kap, inni kezd. Sir Gregory evésre adta a fejét. Lerázván magáról Glória Salt rabigáját, úgy határozott, hogy elégtételt vesz a nélkülözésekért.

LE DINER

FÜSTÖLT LAZAC
GOMBALEVES
NYELVHALFILÉ
MAGYAR GULYÁS
BURGONYAPÜRÉ
VAJBAN PÁROLT CÉKLA
VAJBAN PÁROLT ZÖLDBAB
MAJONÉZES SPÁRGA
AMBRÓZIA SELYEMTORTA
SAJT GYÜMÖLCS
APRÓSÜTEMÉNY

Az Ambrózia selyemtorta az az édesség, amely tejszín, tojásfehérje, porcukor, mazsola, piskótatészta, kókuszreszelék, valamint narancszselé felhasználásával készül; ezt a tortát a visszaesését alaposan megtervező báró nagyszabású gesztusnak szánta a függetlenség kikiáltása alkalmából. A férfi, akit menyasszonya diétára ítél, de ő dacosan Ambrózia selyemtortába markol, az végérvényesen lerázta a béklyót.

Sir Gregory épp kigombolta mellénye alsó gombjait, és arra készült, hogy citromot facsar a füstölt lazacra, amikor a bejárati ajtónál mozgolódás támadt. Maudie hangos szóval bebocsátást követelt, mert tüstént beszélni akar Sir Gregory Parsloe-val, Binstead pedig elmagyarázta - előbb udvariasan, majd a vita hevében egyre hangosabban és ellenségesebben -, hogy Sir Gregory vacsorázik, és nem akarja, hogy ebben megzavarják. Utóbbi épp arra készült, hogy beleavatkozzék a vitába egy harsány „Mi a fene már az a ricsaj?"-jal, amikor az

ajtó kivágódott, és berobogott Maudie, a nyomában Binstead kalimpált.

A komornyik feladta az egyenlőtlen küzdelmet. Tudta, mikor szenved vereséget.

- Mrs. Stubbs - jelentette be, mint aki elhatárolódik a dologtól, majd visszavonult, mosta kezét az egész kínos ügy miatt, és gazdájára bízta, hogy oldja meg a helyzetet, ahogy jónak látja.

Sir Gregory döbbenten állt, villája hegyén megdermedt a füstölt lazac is. A vacsoratájban érkező váratlan vendég mindig roppant zavaró, különösen olyankor, ha az a vendég egy kísértet a múltból. Az effélére jó történelmi példa az az eset, amikor Banquo szelleme kukkantott be Macbethhez vacsoraidőben. Macbeth megriadt tőle, és Sir Gregory viselkedéséről lerítt, hogy ugyanígy járt ő is.

- Mi? Mi? Mi? Mi? Mi? - hápogta, mert az ilyen, érzelmekkel terhes pillanatokban meggyőződéssel mimizett.

Maudie kék szeme veszedelmes lánggal lobogott.

- Hát itt vagy! - mondta, és fogai hallhatóan összekoccantak. - Kíváncsi vagyok, vajon képes vagy-e a szemembe nézni, Köpcös Parsloe!

Sir Gregory pislogott.

- Hogy én?
- Igen, te.

Ekkor úgy tűnt Sir Gregorynak, hogy ha újból nekiláthatna a füstölt lazacnak, attól kitisztulna az agya, amely e pillanatban olyan volt, mintha egy rakomány dinamit robbant volna föl alatta. Azt hallotta vagy olvasta valahol, hogy a hal jót tesz az agyműködésnek. Hamar be is kapott egy púpozott villával, és remélte a legjobbakat, de semmi nem történt. Továbbra is forgott vele a világ. Lehet, hogy a füstölt lazac nem megfelelő.

Maudie, hogy végre elérkezett a tíz éven át várva várt találkozóhoz, nem vesztegette az időt, nem köntörfalazott. Bevezetés nélkül rátért a lényegre.

- Mondhatom, szép dolgot műveltél velem, Köpcös Parsloe! - mondta, az élő lelkifurdalás hangján.
- He?
- Ott hagytál ácsorogni a templom előtt!

Sir Gregorynak megint le kellett küzdenie a gyanút, hogy a tudata elhomályosul.

- Még hogy *én* ott hagytalak ácsorogni a templom előtt? Nem tudom, miről beszélsz!
- Ezzel nálam hiába próbálkozol. Írtál, avagy nem írtál nekem levelet tíz évvel ezelőtt arról, hogy házasodjunk össze a Szent Megváltó templomában, Pimlicóban, június hetedikén, pontban kettőkor?
- Június hányadikán?
- Hallottad!
- Semmi ilyesmit nem írtam. Te megkergültél!

Maudie éles, keserű kacajt hallatott. Ilyesféle viselkedésre számított. Még szép, hogy Köpcös Parsloe megpróbál kibújni a felelősség alól. Még szerencse, hogy Maudie állig fegyverben érkezett, nála volt a letagadhatatlan bizonyíték, amelyet most haladéktalanul elő is rántott a táskájából.

- Semmi ilyesmit nem írtál? Tessék, itt a levél! Tíz éven át őrizgettem, hátha valamikor véletlenül összefutunk. Fogd, és nézd meg a saját szemeddel.

Sir Gregory kábán nézte a dokumentumot.

- Ez a te írásod? - kérdezte támadóan Maudie.
- Igen, ez az én írásom.
- Akkor olvasd fel, mi áll benne!
- „Drága Maudie"!
- Ne azt. A túloldalt.

Sir Gregory megfordította a papírlapot.

- Tessék! „Június hetedikén, pontban kettőkor".

Sir Gregory felkiáltott.

- Úgy látszik, bandzsítasz, öreglány!

- Hogyhogy bandzsítok?
- Úgy, hogy ez nem hetes.
- Mi nem hetes?
- Ez itt, ni.
- Hogyhogy nem hetes?
- Mert négyes. Június 4., világos, mint a nap. Aki ezt hetesnek nézi, az... Te jó ég! Csak nem azt akarod mondani, hogy június hetedikén mentél oda a templomba?
- Hát persze, hogy odamentem június hetedikén a templomba!

Sir Gregory felhördült, és újabb falat füstölt lazacot villázott a szájába. Közben vakító fény gyulladt elméjében: rájött, hogy igazságtalan volt minden kemény gondolat, amit erről a nőről gondolt az évek hosszú során át. Azt tartotta, hogy hidegen, érzéketlenül, gúnyosan átlépett rajta, ami miatt alapjaiban rendült meg a női nembe vetett hite. Most azonban látta már, hogy ami történt, az szerencsétlen félreértés, amely olyannyira alkalmas két szerető szív elválasztására - ugyanolyan, mint amilyenekről Thomas Hardy szokott írni regényeiben.

- Én június negyedikén voltam ott - mondta Sir Gregory.
- Micsoda?

Sir Gregory komoran bólintott. Nem volt különösképpen érzékeny ember, de belátta, hogy ez dráma a javából.

- Cilinderben - folytatta remegő hangon -, méghozzá egy olyan cilinderben, amit ki kellett vasalnom vagy mángorolnom, vagy hogy is mondják, és még bedörzsöltem barna sörrel is, hogy szépen csillogjon. És amikor nem jelentél meg, és két óra múlva beláttam, hogy eszed ágában sincs előkerülni, akkor levettem a cilinderemet, a földhöz csaptam, és ugráltam rajta. Meg kell mondanom, átkozottul bosszantott az egész. Az ember azt mondja egy lánynak, hogy legyen június negyedikén pontban kettőkor a Szent Megváltó templománál, Pimlicóban, és házasodjanak össze, meg minden, aztán az ember odamegy, és a lánynak se híre, se hamva, hát lehet azt rossz néven venni, ha

az ember kiborul ettől? Szóval, ahogy mondtam, addig ugráltam a kalapon, amíg szét nem ment teljesen, aztán fogtam magam, és elutaztam Párizsba az egyik jeggyel, amit a nászutunkra váltottam. Mázlim volt, a másikat visszaváltották. Emlékszem, egész jó volt Párizsban. Te persze hiányoztál - tette hozzá lovagiasan Sir Gregory.

Maudie csak nézett; szeme kerekre tágult, orra hegye rezgett.

- Ez igaz?

- Persze, hogy igaz! A francba, csak nem hiszed, hogy képes lennék egy pillanat alatt kitalálni egy ilyen históriát? Hát mit gondolsz, mi vagyok én? Író?

Ez olyannyira ésszerűen hangzott, hogy Maudie utolsó kételyei is eloszlottak. Nagyot nyelt, szeme könnybe lábadt, és amikor Sir Gregory odakínált neki egy darabka füstölt lazacot, Maudie megtört kiáltással elhárította.

- Ó, Köpcös! Ez szörnyű!

- Az. Szerencsétlen ügy.

- Én meg azt hittem, hogy elverted a nászútra félretett pénzt a lóversenyen!

- Hát, most, hogy mondod, egy részét tényleg föltettem a Sandown Parkban, de óriási szerencsével a győztesre fogadtam. Hajrá Harry volt a neve, húsz az egyhez tettem meg. Micsoda nap volt! Száz fontot nyertem. Abból vettem meg azt a bizonyos kalapot is. Persze Párizsban is jól jött az a pénz. Rém drága város az a Párizs. Egy szavát se hidd annak, aki szerint ott olcsó az élet. Minden sarkon megvágják az embert valamivel. Viszont a koszt, az minden pénzt megér, a konyhájuk nagyszerű.

Csönd szállt reájuk. Maudie, akárcsak Gloria Salt, arra gondolt, hogy mi lett volna, ha, Sir Gregory pedig gondolatban a magányos nászút napjaiban járt, megpróbálta felidézni annak a kis vendéglőnek a nevét, ott a Madeleine mögött, ahol egyik

este elképesztően jó vacsorában volt része. Ott, azon a helyen evett életében először *bouillabaisse-t.*

Binstead, aki az utóbbi tíz percet a szobájában, kókadt zihálással töltötte, mert békésen csordogáló életébe eddig még sohasem zúdult be Maudie-hoz hasonló istenharag, végül összeszedte magát annyira, hogy ismét teljesíthette komornyiki kötelességét. Levesestállal a kezében belépett az ebédlőbe, amiről Sir Gregory összerezzent, és eszébe jutott, hogy házigazda.

- Á-á, a leves! - üdvözölte széles mosollyal a tálat. - Amondó vagyok, hogy ha már itt vagy, maradj itt, és harapj velem valami vacsorafélét, öreglány. Hogy micsoda? Még hogy sietned kell! Ne butáskodj! Az nem létezik, hogy annyi év után felbukkansz, beköszönsz, hogy hello, és máris iszkolsz, mint a nyúl. Rengeteg mindent meg kell beszélnünk! A sofőröm majd hazavisz, akárhol szálltál meg. Igaz is, hova kvártélyoztad be magad? És hogy kerültél a világnak pont ebbe a csücskébe? Amikor az imént csak úgy derült égből megjelentél, úgy megdöbbentem, hogy egy fogpiszkálóval is leüthettél volna. Mrs. Stubbs és én régi jó barátok vagyunk, Binstead!
- Valóban, Sir Gregory?
- Hosszú-hosszú évek óta ismerjük egymást.
- Csakugyan, Sir Gregory?
- De még mindig nem árultad el, hol szálltál meg, Maudie.
- A blandingsi kastélyban.
- Hát oda meg hogy az ördögbe kerültél?
- Gallie Threepwood hívott meg.
- Az a paprikajancsi! - Sir Gregory bosszúsan felfújta az arcát.
- Ugyan, Köpcös, Gallie nagyon kedves.
- Kedves ám egy frászkarikát! Gallie egy ember képében járó tetű! De mindegy, gyere, ülj az asztalhoz - ejtette Sir Gregory a visszataszító témát. - Bármely pillanatban behozhatják a magyar gulyást, nagyon fogod szeretni, én meg mindenemet fölte-

szem az Ambrózia selyemtortára, amely tejszín, tojásfehérje, porcukor, mazsola, piskótatészta, kókuszreszelék és narancszselé felhasználásával készült, és nagyon meglepne, ha nem olvadna el az ember szájában.

Binstead ott téblábolt a háttérben, és nyilván hegyezte a fülét, hátha olyasmit hall, amit megörökíthet majd az emlékirataiban, de az étkezés elejét vette minden intimebb jellegű társalgásnak. Amikor aztán felszolgálta a kávét, és visszavonult, Sir Gregory érzelmesen felsóhajtott, és megpendítette a gyengédebb húrokat.

- Ez a gulyás átkozottul jó volt - mondta. - Ebben az országban nem minden szakács ért hozzá, hogy kell elkészíteni. A paprikát érzéssel kell adagolni, és vannak még egyéb nüanszok is, de azokba most ne menjünk bele. Erről jut eszembe. Mondd csak, öreglány, emlékszel még, amikor évekkel ezelőtt elvittelek vacsorázni - jobban mondva te vittél el engem, mert muszáj volt rád hagynom a számlát -, szóval emlékszel arra a kis helyre a Sohóban, ahol olyan döbbenetesen hibátlan magyar gulyást főztek?

- Emlékszem. Tavasszal voltunk ott.

- Igen. Gyönyörű tavaszi este volt, lágy nyugati szellő lengedezett, leszállt az alkony, az égen az újhold ragyogott. Mi meg bementünk abba a vendéglőbe, és ott volt az a gulyás.

- Háromszor vettél belőle.

- És te is, ha az emlékezetem nem csal. Utána lekváros omlettet rendeltünk. Mindig is ezt csodáltam benned, Maudie: sosem vett rajtad erőt ez a diétázási őrület. Szerettél enni, és ha mindet megetted, akkor rendeltél még egy adagot, nem érdekelt, hogy mekkora lesz tőle a csípőbőséged. Manapság a lányok túl sokat foglalkoznak a sporttal, a testgyakorlással, meg a többi ilyenekkel. Ha engem kérdezel, ezek a lányok nagyobb fenyegetést jelentenek a békés falusi életre, mint a kullancsok, a kehesség meg a száj- és körömfájás együttvéve.

Az ilyen női kártevők jellegzetes példányaként mindjárt itt van a volt menyasszonyom, Gloria Salt. Neki a tökéletes fizikai kondíció a hitvallása; pusztulást és szenvedést terjeszt maga körül, mint a vetőgép.

- Miss Salt már nem a menyasszonyod?

- Már nem. Épp tegnap este küldött egy pár soros levelet, amelyben felszólított, hogy felőle eláshatom magam. Örömhír. Nem kellett volna feleségül kérnem. Meggondolatlanság volt. Az ember néha csinál hülyeséget.

- Hát nem voltál szerelmes bele?

- Ne butáskodj. Persze, hogy nem voltam szerelmes bele. Valami halvány vonzalmat talán éreztem iránta, mert hogy olyan hajlékony, de azt nem lehet szerelemnek nevezni, távolról sem. Rajtad kívül soha senkibe nem voltam szerelmes, Maudie.

- Ó, Köpcös!

- Igazán tudhatnád. Épp elégszer mondtam.

- De hát az évekkel ezelőtt volt!

- Az évek semmit sem számítanak, ha az ember tényleg odaadja a szívét valakinek. Igen, a fenébe is, szeretlek téged, öreglány. Pedig küzdöttem ám ellene. Azt hittem, faképnél hagytál, és megpróbáltam kiradírozni magamból a képedet, ha tudsz követni. De amikor besétáltál ezen az ajtón, és szebb voltál, mint valaha, mindjárt tudtam, hogy kár erőlködni. Puhára vagyok főzve. Mintha hirtelen visszaröppentem volna a régi időkbe, amikor odakönyököltem a bárpultra, és belebámultam a szemedbe, te meg töltötted a whiskyt, és bontottad a szódát...

- Ó, Köpcös!

- Később meg figyeltelek, ahogyan elpusztítottad az Ambrózia selyemtortát, és szemmel láthatólag élvezted, hogy is mondjam: úgy etted, ahogy kell, *megértéssel,* nemcsak úgy csipegetve, ahogyan az a sok kényeskedő nőszemély, hanem

szemmel láthatóan felfogtad a belső lényegét; és akkor azt mondtam magamban, hogy „Ez az én párom!" Mert rájöttem, hogy rokonlelkek vagyunk, és kész, nincs tovább.
- Ó, Köpcös!

Sir Gregory bekapott egy szem szomorkás sós mandulát, és összehúzott szemöldökkel elrágcsálta.
- Folyton azt mondogatod, hogy „Ó, Köpcös", csak azt tudnám, mi értelme. Én azt mondtam, rokonlelkek vagyunk, ami igaz is, de az adott körülmények között mi jó sülhet ki belőle? Hova lehet innen kilyukadni? Úgy értem, nem hagyható figyelmen kívül, hogy férjes asszony vagy.
- Nem vagyok.
- Bocsánat! Biztosan elfelejtetted. Határozottan emlékszem, hogy Binstead „Mrs. Stubbs"-ként jelentett be.
- De Cedric meghalt!
- Szomorúan hallom - mondta Sir Gregory udvariasan. - Ez minden testnek útja. Ki az a Cedric?
- A férjem.

Sir Gregory éppen fölvett egy újabb szem sós mandulát, de keze megállt a levegőben. Vad sejtelemmel eltelve Maudie-ra bámult.
- A férjed?
- Igen.
- És *meghalt?*
- Öt évvel ezelőtt.

Sir Gregory olyannyira megrendült, hogy érintetlenül visszatette a sós mandulát a tányérba.
- Tisztázzuk ezt a dolgot - mondta, s a hangja és tokáinak sora megreszketett. - Dugjuk össze a fejünket, és nyugodtan, sorjában járjunk a végére. Tehát azt mondod, hogy a férjed nincs többé az élők sorában? Jobblétre szenderült? Ez tehát azt jelenti, hogy éppolyan facér vagy, mint én?
- Igen.

- Tehát nincs a világon semmi, ami megakadályozhatná, hogy összeházasodjunk, amikor csak tetszik?
- Semmi.

Sir Gregory úgy nyúlt Maudie kezéért, mintha az egy adag Ambrózia selyemtorta lenne.

- És akkor? Mit szólsz hozzá, öreglány?
- Ó, Köpcös! - rebegte Maudie.

3.

A legtöbb férfi, aki hölgyismerősével indul autóútra, majd az utazás végén fölfedezi, hogy a hölgy eltűnt, mint a kámfor, bizonyos meghökkenéssel venné tudomásul a hiányt, s még az is lehetséges, hogy unalmas kérdések sorát tenné fel. Lord Emsworthnek, aki a blandingsi kastély kapujában arra riadt fel, hogy Alfred Voules tiszteletteljesen oldalba böki, egyedül találta ugyan magát, de esze ágában sem volt megtudakolni, vajon mi történt útközben Maudie-val. Ilyen dolgok ritkán aggasztották Lord Emsworth-t. Ha nők tűnnek el az autóból, hát eltűnnek, és kész. Az ember úgysem tehet semmit, és idővel úgyis mindenre meglesz a magyarázat. Úgyhogy Lord Emsworth csupán pislogott, és annyit mondott: - He? Mi? Megjöttünk? Remek. Pompás -, majd tüsszögve betotyogott a házba. Gallie épp a hallban volt Jerryvel, és aggódva nézett a bátyjára.

- Pocsék náthát szedtél össze, Clarence - mondta, és Jerrynek is ez volt a véleménye.
- Csakugyan pocsék náthát szedett össze, Lord Emsworth - jegyezte meg Jerry.

Megjelent Beach, egyetlen pillantást vetett gazdájára, és máris felállította a gyors diagnózist.

- Lordságod pocsék náthát szedett össze - állapította meg. Lord Emsworth leroskadt egy székbe, és szótlanul szipogott,
és a három férfi egymásra nézett.

- A nátha ellen egyet lehet tenni - mondta Gallie. - Forró lábfürdő, és hagymás borogatás.
- Én inkább azt mondanám, hogy ecetes tea, és petróleumba mártott süvegcukor - érvelt Jerry.
- Ha szabadna megjegyeznem, Mr. Galahad - szólalt meg Beach -, a mai újság ismertet egy új amerikai gabonapehely-féleséget, a Ripi-Ropit. Hatvankét százalék nutroglutént tartalmaz, és, mint megtudtam, egyetlen evőkanálnyinak annyi a tápértéke, mint másfél font marhahúsnak. Ez a készítmény bizonyára hatásos lenne.
- Van egy ötletem - mondta Jerry. - Mi lenne, ha elugranék Market Blandigsbe, és hoznék pár dolgot a Fő utcai patikustól?
- Kiváló ötlet! Bulstrode-ra gondol, ugye? A patika ilyenkor zárva van, de az ipse a patika felett lakik, dörömböljön hát nyugodtan az ajtaján; akkor lejön, és kiszolgálja. Hát te meg hová készülsz, Clarence? - kérdezte szigorúan Gallie, mert a beteg fölkelt, és szemmel láthatóan arra készült, hogy Jerryhez csatlakozva kimenjen a tágas terekre.
- Megyek, megnézem a Császárnőt.

Gallie és Beach titkos pillantást váltott egymással. Gallie pillantása ezt mondta: „Csitt! Egy szót se!", Beach pillantása meg ezt: „Igenis, uram. Magam is így gondolom, uram."
- Te megőrültél! - mondta hangosan Gallie. - Tüdőgyulladást akarsz kapni? Ágyban a helyed! Beach majd tálcán fölviszi a vacsorádat. Ugye megteszi, Beach?
- Okvetlenül, Mr. Galahad.
- És Constance-nek egy szót se! Semmi szükség, hogy nagy hűhót csapjon, és az őrületbe kergessen mindenkit! Ha egy férfi megnáthásodik, akkor a legjobb, amit tehet, hogy kerüli a női együttérzést.
- Őladysége nincs idehaza, uram. Elment a parókiára, az Irodalmi Társaság heti ülésére.

- Nagyszerű. Egy nagy veszély elhárult. No, akkor hoppla-hó, Clarence!
- De Galahad, a Császárnő!
- Mi van vele?
- Meg akarom nézni, hogy hogy van.

Gallie és Beach ismét összenézett.

- Te csak ne aggódj a Császárnő miatt. Épp az imént voltam nála, prímán van. Szeme ragyog, arca rózsás. De most mars az ágyba, édes egykomám - mondta Gallie, és Lord Emsworth néhány perc múltán már a takaró alatt hevert, lábánál forró vizes palackkal, ölében a vacsora tálcával, keze ügyében Edgar Wallace néhány könyvével, amelyeket Beach adott kölcsön, arra az esetre, ha netán olvasni támadna kedve. Amikor Lord Emsworth kisebbik fia, Freddie átköltözött Amerikába, Beachre hagyományozta krimigyűjteményét, amelyet a legteljesebbnek tartanak egész Shropshire-ben, Beach pedig szerette megosztani gazdagságát a szűkölködőkkel.

Lord Emsworth azonban nem volt kíváncsi az arc nélküli szörnyre, sem az éjszaka rémére. A két kötet közül csak az egyikre vetett futó pillantást, már ennyiből is kiderült, hogy egy gorilla szerepel benne, amelyik felkúszik az esőcsatornán, hogy a kora hajnali órákban szürke szemű, búzaszőke lányokat rángasson ki ágyukból. Lord Emsworttht azonban nem érdekelték a gorillák. Félretette hát a könyvet, halkan tüsszögve heverészett, és Maudie-ra gondolt. Elszomorította, ha eszébe jutott, hogy elaludt az autóban, elszalasztva a talán soha vissza nem térő alkalmat, hogy forró, szerelmes szavakat sugdosson Maudie alabástromfülecskéjébe.

Az alabástromfülecskékbe sugdosott forró szavak tekintetében Lord Emsworth komoly hátrányt szenvedett. Blandings kastélya tele volt kotnyeles alakokkal, akiknek szemlátomást nem volt más dolguk, minthogy magánbeszélgetéseket félbeszakítsanak, még az is

nehézségekbe ütközött, hogy imádata tárgyával kettesben maradhasson. És valahányszor olyan helyzetet sikerült előállítani, hogy lehetőség nyílt volna az eszmék meghitt cseréjére, valaki mindig rátört az emberre, lehetett elölről elkezdeni a szervezést, annak minden vesződségével együtt.

Lord Emsworth meditációjának e pontján szobájának íróasztalára pillantott, s hirtelen belenyilallt, hogy a modern civilizáció az élőbeszéden túl egyéb módszereket is kínál az ember és ember közötti kommunikációra. Íróasztala rekeszeiben szingli és dupla levélpapírok lapultak, valamint postai levelezőlapok, borítékok, sürgönyblanketták, meg olyan kisebbfajta jegyzettömbök, ahova az ember hirtelen följegyezheti az élet dolgaival kapcsolatban eszébe jutó gondolatokat, magán az asztalon pedig tollak, tinta, radír, pecsétviasz, meg valami olyan eszköz, mint amivel köveket szedhet ki az ember a lova patájából. Lord Emsworth felkelt kórágyáról, és a radírra, a pecsétviaszra meg lópataápoló izére ügyet sem vetve, tollat és papírt vett magához, majd nekiállt, hogy megfogalmazzon egy levelet.

Ragyogóan sikerült. Lord Emsworth nem volt ugyan élvonalbeli levélíró, de néhány félresikerült kezdés után úgy tört föl belőle a kifejező próza, mint a gejzír. Amikor elkészült vele, újra átolvasta, és maga is megdöbbent saját virtuozitásán. Pontosan el vannak találva a tiszteletteljes szenvedély megjelenítéséhez kellő szavak, gondolta, és az jutott eszébe: jobb is, hogy az autóban elbóbiskolt, mert élőszóban feleilyen folyékonyan sem tudta volna előadni. Mindaz, amit a dupla levélpapír négy oldalán rögzített, olyan volt, hogy az Énekek Éneke szerzője is megveregette volna a vállát.

Épp a borítékot nyalogatta, amikor Jerry lépett a szobába, csomagokkal megrakottan, mint egy málhás öszvér.

- Hoztam fahéjat, aszpirint, vapexet, glicerint, feketeszeder-teát, kámforos olajat, lenmagos borogatást, és

termálgyapjú pakolást - jelentette Jerry. - Minél nagyobb a választék, annál jobb, nem gondolja? Bulstrode papa egyébként azt üzeni, hogy igyon forró tejet, és hordjon meleg flanel alsóneműt.

Lord Emsworth egyetértett abban, hogy mindez érdekes, sőt talán szórakoztató időtöltésnek hangzik, de közben a levélen járt az esze.

- Izé - mondta.
- Igen? - vágta rá mohón Jerry, mert abból az alapelvből indult ki, hogy lessé gazdája minden szavát.
- Mondja csak - mondta Lord Emsworth -, megtenne valamit a kedvemért, kedves barátom?
- Akármit, akármit - felelte Jerry. - Csak tessék megnevezni.
- Írtam egy levelet... egy levelet... egyszóval egy levelet...
- Értem - bólintott Jerry, aki ebbe a mélységbe még egészen jól tudta követni. - Tehát egy levelet.
- Pontosan. Egy levelet. Mrs... izé... Bunburynek. Szeretném, ha a lehető leghamarabb megkapná, és arra gondoltam, hogy maga talán kézbesíthetné.
- Hogyne, hogyne. Remek ötlet. Semmi akadálya. Amint meglátom a hölgyet, átadom neki.
- Nem, ezt semmiképp ne tegye! Valaki biztosan arrafelé fog lófrálni, hogy lesse minden mozdulatát. Tudja, milyen ez a ház. Inkább vigye be a szobájába.
- Tűzzem a párnájára?
- Pontosan. Tűzze a párnájára. Kitűnő ötlet.
- Melyik az ő szobája?
- A folyosón jobbról a második.
- Vegye úgy, hogy már el is van intézve - mondta Jerry.

Kívánni sem lehetne ennél egyszerűbb feladatot, hogy az ember bevágódjon a főnöknél - gondolta Jerry. Miközben a mondott irányba ügetett, úgy érezte, mozgásba lendültek a dolgok.

Közben szörnyen furdalta a kíváncsiság, hogy vajon mi a csudát írhatott az öregfiú Mrs. Bunburynek, de megkérdezni persze nem kérdezhette meg, és ha egy pillanatra is felvillant elméjében a gondolat, hogy forrásban lévő teáskanna fölé tartsa a borítékot, amíg ki nem nyílik, azonnal elhessegette. Akárcsak Lord Vosper, Jerry is harrowi öregdiák volt.

8. FEJEZET

1.

Lord Emsworth visszabújt az ágyba. Levelét elküldvén ő is, mint minden író, aki kiadta művét a kezéből, azon tanakodott, vajon nem kellett volna még egy kicsit csiszolni rajta, hogy még tökéletesebb legyen. Ám mint minden író, Lord Emsworth is meg volt győződve arról, hogy műve a legutolsó simítás nélkül is remekmű, és ebben megnyugodva ismét elővette Edgar Wallace-t.

Épp arra gondolt, hogy ő maga személy szerint nem szeretne egy bűnöző szolgálatában álló gorilla lenni - az éjszakai nyugalom hiánya, a rendszertelen életmód, a sok esőcsatornán való mászkálás... amikor tűnődését vidám kiáltás szakította félbe odakintről: „Adjátok ki a holtakat!", és öccse, Galahad lépett be.

- Hello, Clarence! - mondta Gallie. - Hogy érzed magad? Gondolkoztam a megfázásodon, és elmondom, hogyan foghatsz ki rajta. Vegyél egy jó mély lélegzetet, és tartsd vissza, ameddig csak bírod. Ettől a benned lévő kórokozók csapdába esnek, és mivel nem kapnak friss levegőt, megfulladnak. Amikor aztán kifújod a levegőt, az összes döglött baktérium eltávozik a szervezetedből, és neked más dolgod sincs, mint fekete nyakkendőt kötni, és elmenni a temetésükre. De úgyis

fölösleges eltávolítani a bacilusokat - komorult el Gallie -, hiszen bármelyik pillanatban a torkodnak eshet egy olyan szuper kórokozó, mint Connie.
- He?
- Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek. Azt hiszem, Connie hamarosan meglátogat.
- Ó, a fene!
- Pontosan tudom, mit érzel.
- Tehát hazaért?
- Mint a postagalamb. Egyesek szerint erősen felpaprikázott állapotban. Én még nem találkoztam vele, de Beach, aki hosszabb időt töltött el a társaságában, azt állítja, hogy egy üvöltöző, mellkasát döngető gorillára emlékeztet, aki arra készül, hogy a lakosságból kiszedje az afrikot.

Lord Emsworth érdekes egybeesésre figyelt fel.
- Épp egy gorilláról olvastam, amikor bejöttél. Különös állat.
- Mit csinált?
- Úgy tűnik, jobbára azzal foglalkozik, hogy fölmászik az esőcsatornán, és lányokat rángat ki az ágyukból.

Gallie ettől nem jött lázba. Megvetően horkantott.
- Gyerekség! Valami amatőr lehet. Várj, amíg találkozol Connie-val!
- De hát mi baja van Connie-nak?
- Aha! Jó, hogy megkérdezted. Már rég el akartam mondani, csak nem hagytál szóhoz jutni.

Gallie leült bátyja ágyának szélére, megigazgatta monokliját, és a továbbiakban különös történésekről számolt be.
- Mellőzve a születés körülményeit, a korai iskolaéveket meg a többi hasonlót, azzal kezdem, hogy Connie visszatért a Market Blandings-i Irodalmi Társaság heti üléséről. Érdekes összejövetel lehetett, mert Connie ragyogóan jókedvű volt. Ruganyos léptekkel közlekedett. Nem lepne meg, ha magában dudorászott volna. Elég az hozzá, hogy akkor még egy

kisgyereket is a közelébe lehetett volna engedni, lehet, hogy egy kétpennyst nyomott volna a kezébe, hogy vegyen rajta édességet.

Lord Emsworth, mint szinte mindig, ha meséltek neki valamit, sűrű ködben tapogatódzott.

- Mintha azt mondtad volna, hogy dühöngött...

- Úgy is van... de csak néhány perc múlva, és megmondom azt is, hogy miért. Az ebédlőasztalon egy távirat hevert. Az Egyesült Államokból érkezett, Long Island Cityből küldte az öreg Donaldson, a kutyatápmágnás. Mrs. Bunburyről volt benne szó.

- Úgy tudom, ők ketten régi barátok.

- Donaldson nem úgy tudja. Ennek a sürgönynek az volt a veleje, hogy soha életében nem hallott Mrs. Bunburyről.

- Nahát, az eszem megáll!

- Érdekes, Connie is pont ezt mondta, és rögtön ment, hogy megkeresse Mrs. Bunburyt, és további részleteket tudjon meg tőle. Végül a Beach lakrészéhez vezető lépcsőnél, az átjáróban talált rá. Beach abban a pillanatban éppen átölelte Mrs. Bunburyt, és nagy szeretettel, kétfelől arcon csókolta.

Lord Emsworth tüsszentett.

- Ezt *Beach* csinálta?

- Nem csodálom, hogy meglepődtél. Azt mondod, hogy ez ellentétes a hagyományokkal. Komornyikok, mondod magadban, nem szokták csókolgatni a vendégeket. Sofőrök talán. Vadőrök esetleg. Komornyikok soha. Enyhítő körülményként muszáj megemlítenem, hogy Beach Mrs. Bunbury nagybácsikája.

- A nagybácsikája?

- Igen. Ő Mrs. Bunbury családjából Sebastian bácsi. Már előbb meg kellett volna mondanom, nem is értem, hogy mehetett ki a fejemből, hogy Mrs. Bunbury nem Mrs. Bunbury, hanem özvegy Stubbsné. A lányneve persze Beach volt, habár, amikor

a régi szép időkben a Criterion bárkisasszonyaként megismertem, Maudie Montrose-nak nevezte magát.

Lord Emsworth olyan szemeket meresztett, mint aki mindjárt tépkedni kezdi a paplant.

- Mrs. Bunbury bárkisasszony?

- Az volt. Később feleségül ment egy magándetektív-iroda tulajdonosához, aki azóta jobblétre szenderült. Beach tájékoztatott, hogy Maudie kapcsolatban áll a szimatszakmával; nekem pedig az jutott eszembe, hogy idehívjuk, és felkérjük, hogy tartsa rajta a szemét a kis Parsloe-n, és akadályozza meg a Császárnővel kapcsolatos üzelmeit. Úgy gondoltam, hogy Maudie gyakorlott nyomozó. Később kiderült, hogy nem, de hát erről igazán nem tehet szegényke, nekem viszont igencsak jólesik, hogy itt van valaki, akivel felidézhetem a régi szép idők meredek sztorijait. Elbűvölő a társasága. De ne hagyd, hogy elkalandozzak a fő témától! A forgatókönyvhöz visszatérve: Mr. Donaldson táviratától Connie már eleve meg volt roggyanva, természetesen még jobban felzúdult attól, hogy otthonának fedele alatt komornyikok ölelgetik a vendégeket. Mi ez itt, kérdezte magától, a blandingsi kastély, vagy a *Folies Bergère.* Berobogott a budoárjába, becsöngette Beachet, és megkezdődött a kérdezz-felelek.

Gallie udvariasan megvárta, míg Lord Emsworth a felhördülés végére ér, csak azután folytatta.

- Ekkor történt, hogy Connie Beach szerint vészesen hasonlított egy gyomorfekélyes gorillához, nem is ítélem el amiatt, hogy megtört a nyomás alatt. Azok között, akik valaha portóit hoztak, nincs még egy olyan hű cimbora, mint Sebastian Beach, de mindenkinek megvan a maga töréspontja. Amikor, mint farkas a nyájra, lezúdul a vad Connie arany-, bíborékek alatt, az bizony nem semmiség, nem is lepett meg,

hogy miután percekig állt ilyen kezelés alatt, Beach megadta magát, és mindent kitálalt. Mondtál valamit?

Lord Emsworth nemet intett. Nem mondott semmit, csak újra felnyögött.

- Tehát Connie tudja, hogy én voltam a mozgalom vezéralakja, mert Beach nyilván mindenről beszámolt neki, ezért nagyon is lehetséges, hogy a húgocskánk arra gyanakszik, te is bűntárs lehettél a dologban. Ismered Connie-t. Széles körű gyanakvó, így hát azt gondoltam, hogy meglátogatlak, és barátilag figyelmeztetlek: Connie jőni fog, állj készen. Találj ki valami jó mesét. Viselkedj határozottan. Beszélj vele foghegyről. Az ég szerelmére, Clarence, hagyd már ezt a nyögdécselést! Ne félj, Connie nem fog megenni. Nem is lenne kedve - tette hozzá megnyugtatóan Gallie -, mert így közelről leginkább olyan élelmiszernek nézel ki, aminek lejárt a szavatossága. - Még utoljára hozzátette, hogy „Bátorság!", azután Gallie kiment, mert - úgymond - csöppet sem fél ugyan Connie-tól, de azért vannak olyan helyzetek, amikor a nőket jobb elkerülni, míg le nem csillapodnak. Az ember ugye mégsem akar közönséges veszekedésbe bonyolódni.

Gallie tehát kiment, és otthagyta Lord Emsworth, aki úgy hevert ágyában, akár egy sóbálvánnyá vált, hímnemű Lótné.

A tüsszögést azonban - mintha elvágták volna. Figyelemre méltó tény, s talán érdekelni fogja az orvosokat, hogy az aznap este ajánlott összes nátha elleni terápiás eljárás közül a Gallie által okozott megrázkódtatás volt az egyetlen, amely valóban használt. Lord Emsworth egyik percről a másikra egészséges lett. Mintha egy ecetestea- és a Ripi-Ropi-kúra után mély lélegzetet vett volna, és korra, nemre való tekintet nélkül minden kórokozót megfojtott volna a szervezetében.

Igaz, miközben testileg összeszedte magát, lelkileg pocsék állapotba került. Szomorúan kell megjegyeznünk, hogy Maudie iránti szerelme oly gyorsan halt el, mintha valaki elcsalta volna

egy sötét sikátorba, és furkósbottal agyonütötte volna. Lord Emsworth semmi másra nem bírt gondolni, csak arra, hogy mit fog szólni Constance, aki mindig szókimondó, ha megtudja, hogy ő levélileg feleségül kért egy volt csaposlányt, akit vérségi szálak fűznek a család komornyikjához.

Ez túlzás, tudott azért másra is gondolni. Például arra, hogy miután Connie abbahagyja a beszédet - ha ugyan egyáltalán abbahagyja -, őelőtte két lehetőség áll: az egyik, hogy házassági ígéret megszegéséért indított perben bíróság elé kerül, a másik, hogy élete hátralévő részében Sebastian bácsinak kell szólítania Beachet.

Ez volt az a pillanat, amikor belépett Jerry, sugárzóan ragyogva. Épp az imént futott össze a folyosón Pennyvel, és a lány ismét biztosította sírig tartó szerelméről. Igaz, még mindig valaki másnak a menyasszonya volt, de azért Jerry karjába vetette magát, és meg is csókolta Jerryt, amivel bearanyozta számára az egész napot. Jerry széles mosolyt ragyogtatott Lord Emsworthre.

- Elhelyeztem a levelet - jelentette, mint kiscserkész, aki végrehajtotta az aznapi jó cselekedetet.

Lord Emsworth életre kelt. Sóbálványból szemaforrá változott.

- Hozza vissza! - kiáltotta feldúltan, karjával hadonászva.

Jerry zavarba jött. Sehogyan sem sikerült követnie munkaadója gondolatmenetét.

- Hozzam vissza?
- Igen!
- Úgy tetszik gondolni, hogy vegyem ki a gombostűt a párnából?
- Igen, igen, igen. Most nem tudom elmagyarázni, mert minden perc drága, de siessen, hozza vissza a levelet!

Ha Jerrynek lett volna is megjegyzése e sajátságos igényeket illetően, nem adhatott volna hangot neki, mert nyílt az ajtó, és Lady Constance csatlakozott a társasághoz.

Jerry észrevette, hogy Lady Constance meglehetős fagyosan mérte őt végig, mintha az eddigi, iránta táplált esetleges rokonszenve jelentősen csökkent volna, ámde az a férfi, aki épp most csókolózott az álomlánnyal a folyosón, nem sok ügyet vet előkelő társaságbeli háziasszonyok dermesztő pillantására. Jerry tehát barátságosan rámosolygott a ladyre, és közölte, hogy megy, és behozza azt az írást.

- Miféle írást?
- Hát amit Lord Emsworth kért, hogy hozzak be.
- Miféle írást hozatsz Mr. Vaillel, Clarence?
- Az ördög vigye el - csattant fel Lord Emsworth, akit a pánik enyhén harciassá tett. - Miért ne hozhatná be nekem akár az összes írást, ami megjelent az újságban? Hiszen az a dolga. Ő a titkárom, vagy nem?

Lady Constance sötét pillantása követte Jerryt, ahogy kiment a szobából.

- Ha rajtam múlik, nem sokáig lesz a titkárod - mondta komoran.

Lord Emswortht örömmel fogadta a lehetőséget, hogy elterelheti a szót a komornyikokról és unokahúgaikról.

- Miért mondod, hogy ha rajtad múlik, nem lesz soká a titkárom?
- Mert erős a gyanúm, hogy udvarol Penelopé Donaldson-nak, és megpróbálja elcsábítani Orlo Vospertől.
- Vosper? Vosper? Vosper? Aha, igen, Vosper - kapott észbe Lord Emsworth épp idejében. A „Ki az a Vosper?" kérdés végzetes következményekkel járhatott volna. - Honnan veszed, hogy a titkárom ilyesmiket csinál?
- Megmondom. Amikor Londonban voltunk, valami titokzatos férfi telefonált, és Penelope-ot kereste. Meghagyta a nevét:

Gerald Vail. Valami titkos vacsoraprogram is a tudomásomra jutott. Másnap meg a titkárodként állított be ide, nyilván egy előre megbeszélt terv szerint. Most meg, amikor végigjöttem a folyosón, megint együtt voltak. Szorosan együtt - tette hozzá Lady Constance sokatmondóan.
- Te jó ég! Csak nem azt mondod, hogy össze voltak *kapaszkodva?*
- Amikor láttam őket, éppenséggel nem ölelték át egymást, ha erre vonatkozik ez a sajátos kifejezés - felelte Lady Constance hidegen. - De Penelopé arca erősen kipirult, úgyhogy okom volt a legrosszabbat feltételezni. El fogom bocsátani ezt a fiatalembert. Mondhatom, mostanában olyan dolgok történnek a blandingsi kastélyban, hogy lassan már olyan az egész, mint a bolondokháza. A titkárok a gondjaimra bízott lányokkal csókolóznak, a komornyikok meg...
- Á, igen - vágott közbe Lord Emsworth hányaveti modorban. - Galahad már megbeszélte ezt velem. Ha jól emlékszem, valami olyasmit mondott, hogy ez a Mrs. Bunbury lényegében nem is Mrs. Bunbury.
- Stubbs a neve, és Beach unokahúga.
- Igen, tényleg, azt hiszem, hogy emlékszem, mintha ezt is említette volna. Emlékszem, még el is gondolkodtam rajta, milyen különös, hogy egy nő azt állítja, ő Mrs. Bunbury, amikor nem ő Mrs. Bunbury. Szerintem ez butaság. Ugye nem tudod, miféle ok rejtőzhet a háttérben?

Lady Constance szeme összeszűkült.
- Te talán tudod?
- Én?
- Clarence! Te is benne vagy ebben az összeesküvésben? Lord Emsworth kihúzta magát, és összeszedte minden bátorságát.
- Hogy érted azt, hogy benne vagyok-e ebben az összeesküvésben? Melyik összeesküvésben? Miféle

összeesküvésben? Semmiféle összeesküvésben nem vagyok benne. Gondolod, hogy egy olyan elfoglalt embernek, mint én, holmi összeesküvésekre van ideje? Hah! Bah! Nevetséges!

Egy hétköznapi asszony talán meghódolt volna Lord Emsworth bőszült haragja előtt, Lady Constance-t azonban nem olyan fából faragták.

- Nem, azt nem hiszem, hogy te is benne vagy. De abban biztos vagyok, hogy az egészért Galahad a felelős, és Penelopé Donaldson segítette benne: ő hitette el velem, hogy ez a Mrs. Bunbury az apja régi barátja. Meg kell mondanom, mélyen felháborít Penelopé viselkedése. Azt hittem, rendes lány, de kiderült, hogy alattomos és megbízhatatlan. Ha Mr. Donaldson nem írja meg táviratilag, hogy soha életében nem ismert semmiféle Mrs. Bunburyt, talán sohasem jöttem volna rá, mi folyik. Mondanom sem kell, első gondolatom az volt, hogy eltávolítom azt a nőt a házból.
- Tehát elmegy? - tudakolta Lord Emsworth, és kezdte úgy érezni, hogy a dolgok összjátéka mégiscsak a jó irányba hat.
- Nem, nem megy el. A helyzet teljes képtelenség, de azok után, amit Beachtől megtudtam, nem tehetek mást: el kell tűrnöm, hogy itt marad. Nem bánthatom meg Sir Gregoryt.
- Mármint Parsloe-t?
- Rajta kívül nem ismerek más Sir Gregoryt.
- De mi köze ehhez Parsloe-nak?

Lady Constance olyan arcot vágott, mint aki valami nagyon keserű orvosságot nyel, és nem ízlik neki.

- Beach szerint ez a nő és Sir Gregory ma este eljegyezte egymást.
- Micsoda!
- Nem csodálom, hogy meglepődtél.
- El vagyok képedve. Meg vagyok döbbenve. A fenébe is, le vagyok taglózva!

- Akárcsak én, amikor Beachtől megtudtam. Alig hittem a fülemnek.
- Azt akarod mondani, hogy Parsloe ma este látta életében először, és azonnal feleségül kérte? - kérdezte Lord Emsworth némi elismeréssel, ahogy komótos ember beszél a villámgyorsról.
- Szó sincs róla, nem ma találkoztak először. Kiderült, hogy régóta ismerték egymást, abból az időből, amikor Sir Gregorynak még nem volt címe és rangja. Megláttam, hogy Beach megcsókolja, mire elmagyarázta, hogy ez gratuláció volt, sok boldogságot kívánt neki, mint unokahúgának. Tiszta sor: ha ez a Mrs. Bunbury vagy Mrs. Stubbs, vagy hívják akárhogy, feleségül megy Sir Gregoryhoz, akkor nem sérthetem meg a bárót azzal, hogy kipenderítem a házból a menyasszonyát. Vidéken lehetetlen az élet, ha az ember nincs jóban a szomszédaival.

Lord Emsworth agyában szörnyű gondolat ötlött fel.
- És Beach? Őt kirúgod?
- Azt még nem tudom.
- De én igen! Csapjon belém a mennykő, ha hagyom, hogy kirúgd Beachet, mert... mert csapjon belém, ha hagyom - szögezte le Lord Emsworth mindenre elszántan. A Beach nélküli életre gondolni sem akart.
- Nem - mondta néhány pillanatnyi töprengés után Lady Constance. - Nem mondok fel Beachnek. Szerintem őt is Galahad vezette félre. Galahad! Emlékszem, amikor kisgyerekek voltunk, láttam, hogy Galahad belepottyan abba a mély tóba a konyhakertben. És amikor utoljára merült el, az egyik kertész odarohant, és kihúzta - mondta Lady Constance esztelen sajnálattal. Látnivaló volt, hogy a lady egyetértett a költővel: minden leírt vagy kimondott szó közül legszomorúbb az: „lehetett volna". Egy percig gondolataiba merülve hallgatott, valószínűleg a hebehurgya kertész elhamarkodott

tettén borongott. - Megyek - szólalt meg aztán. - Bemegyek a szobámba, és kölnivízzel lehűtöm a halántékomat. Azt sem tudom, hogy talpon állok-e, vagy a fejem tetején.

Lady Constance kiment, Lord Emsworth meg visszahanyatlott a párnáira, és átadta magát az első kellemes gondolatnak, amely, úgy érezte, időtlen idők óta először eszébe ötlött.

A nő eljegyezte magát Parsloe-val? Akkor ő a tizenegyedik órában megmenekült, nem kell többé rettegnie a házassági ígéret megszegése miatt indítandó eljárástól, sem a másik, még rémesebb lehetőségtől. Lehetne-e szebb fordulattal lezárni egy derék ember hányattatásait? Lord Emsworth gyakorta eltöprengett azon, vajon csakugyan léteznek-e őrangyalok, és a mai este eseményei arról győzték meg, hogy léteznek. Csak egy rendkívül hatékony őrangyal, a szakma mestere ránthatta ki őt ilyen ügyesen a pácból, pont akkor, amikor már azt hitte, hogy harmadszor is elmerül, mint Galahad annak idején a tóban.

Lord Emsworth szomorkodott, hogy nincs rá módja érintkezésbe lépni jótevőjével. Pedig mekkora öröm lenne, ha fölkereshetné, és megszoríthatná a kezét!

2.

Akkora házakban, mint a blandingsi kastély, mindig akadnak zugok, amelyeket mintha külön arra terveztek volna, hogy a férfiak elrejtőzhessenek bennük a haragvó asszonyszemélyek elől. Gallie a biliárdszobát választotta menedékül, amikor Lord Emsworthtt magára hagyta. Bármennyi hibája van is Connie-nak, márpedig van neki, és nem is kevés, gondolta Gallie, az biztosan nem telik ki tőle, hogy bekukkantson a biliárdszobába.

Amint belépett, elsőként Lord Vospert pillantotta meg, aki karambolokat gyakorolgatott a biliárdasztalon, szórakozottan.

Látni lehetett, hogy nem ott jár az esze. Jóvágású arca gondterhelt volt; akkor sem derült fel, amikor egy-egy szép sorozatot sikerült összehoznia. Gallie láttán azonban felragyogott, akár egy hajótörött, ha vitorlát pillant meg a láthatáron.

Említettük már, hogy Lord Vosper léhának tartotta Gallie-t, és erősen helytelenítette életmódját, de érzett némi tiszteletet is a nagyvilági ember iránt, aki tudja, merre hány méter, Lord Vospernek pedig jelenleg éppen egy olyan nagyvilági emberre volt szüksége, aki tudja, hogy merre hány méter. Orlo Vosper életében problémák merültek fel, s érezte, hogy egymagában nem képes megbirkózni velük.

- Ó, hello! - mondta Lord Vosper. - Mondja, Mr. Threepwood, beszélhetnék önnel egy bizonyos dologról?
- Bármiről, ami csak eszébe jut, édes fiam. Meglátja, bennem figyelmes hallgatóra talál - felelte barátságosan Gallie.
- Ugyan mi jár a fejében? Tán csak nem a távol-keleti helyzet aggasztja?
- Nem annyira a távol-keleti - felelte Lord Vosper -, inkább az itteni, blandingsi helyzet. Történt néhány roppant zavaró esemény, és szeretném kikérni a tanácsát. Van egy perce?
- Rendelkezzék az időmmel.
- Mert elég hosszadalmas história!
- Az ön históriái nem lehetnek túlságosan hosszadalmasak - mondta udvariasan Gallie. - Szerintem telepedjünk le arra a kanapéra, aztán öntse csak ki bátran, ami a szívét nyomja.

Amikor Lord Vosper elhelyezkedett a kanapén Gallie mellett, akinek arcáról csak úgy sugárzott a résztvevő érdeklődés, egyszerre nagyon nehéz lett belekezdenie a történetbe.

- Mondja kérem, teniszezik ön? - kérdezte végül.
- Tanakodtam magamban, hogy vajon meg meri-e kérdezni - mondta Gallie. - A következő kérdése bizonyára az lesz, hogy olvastam-e az utóbbi időben valami jó könyvet.

Lord Vosper bocsánatkérően elpirult. Belátta, hogy rossz kezdést választott történetéhez.
- Nem azt akartam kérdezni, hogy teniszezik-e, hanem azt, hogy mit gondol, zátonyra futhat-e egy nagy szerelem a teniszpályán?
- Á, ez már beszéd! Hát már hogyne futhatna zátonyra. Egy régi barátom, Monty Carlo eljegyezte magát egy lánnyal, aki élt-halt a teniszért, de a lány visszaadta a jegygyűrűt meg az összes szerelmes levelet, mert amikor egyszer vegyes párost játszottak, Monty folyton átmászkált a menyasszonya térfelére, és elhalászta a labdáit. És mielőtt még kibékülhetett volna a lánnyal, a Piccadillyn elgázolta egy konflis, és menten szörnyethalt.
- Szent ég! - hüledezett Lord Vosper. - Velem is pontosan ugyanez történt!
- Magát is halálra gázolta egy konflis?
- Nem, de én is eljegyeztem egy lányt, aki azért bontotta fel az eljegyzésünket, mert elcsórtam az ütéseit.
- Vagy úgy. Akkor félreértettem. És mikor történt mindez?
- Két hónapja.
- De hiszen alig két-három napja kérte meg Penny Donaldson kezét!
- De én nem Penny Donaldsonról beszélek, hanem Gloria Saltról.
- Úgy érti, hogy jegyben járt Gloria Salttal?
- Még mindig jegyben járok.
- De hisz Penny Donaldson a menyasszonya!
- Tudom. Épp ez a baj. Mind a két lány a menyasszonyom.

Gallie kivette és megtörölgette monokliját. Noha beszélgető-társa történetében számos emberi kuriózum rejlett, kissé nehezen tudta követni.
- Szövevényes - mondta Gallie.

- Kicsit - bólintott Lord Vosper. - Jobb lesz, ha lépésről lépésre elmagyarázom. Jegyben jártam Gloria Salttal, ő azonban kirúgott. Eddig érthető?
- Eddig még igen.
- Azután eljegyeztem Pennyt. Ez is világos?
- Nagyjából. Gondolom, ezt afféle dacos gesztusnak szánta, nemde?
- Hát, többé-kevésbé tényleg afféle dacos gesztusnak szántam, bár tulajdonképpen nagyon is bírom Pennyt. Helyes lány.
- Nagyon.
- Londonban voltunk, a Mariónál vacsoráztunk, ott kértem meg, hogy legyen a feleségem, és úgy láttam, tetszik neki az ötlet, így állt a helyzet, amikor visszajöttünk ide. És minden jól is ment volna, ha Gloria hirtelen meg nem jelenik.
- Kezdem érteni. Amikor újból meglátta Gloriát, rájött, hogy a régi szerelem még mindig lobog, nemde?
- Így van. És úgy láttam, benne is lobog. Mint a Gyehenna. Ma estig nem tudtam, de őt is gyötri az önvád, mert úgy érzi, elpuskázta élete boldogságát.
- És mi történt ma este, amitől megvilágosodott az elméje?
- A kertben kóboroltam, és ott találtam Gloriát, keservesen zokogott a holdfényben. Ezt persze furcsálltam. Azt mondtam neki: „Ó, hello. Valami baj van?" Mire ő: „Ó, Orlo!", és mindent elmondott. És akkor... hát izé... tudja, hogy van ez, egyik dolog jött a másik után, és mire észbe kaptunk volna, már egymás karjában voltunk.
- És megtörten sutyorogtak?
- Igen. És gondoljon rólam, amit akar, de az az egyetlen reményem, hogy önnek lesz egy jó ötlete, mert momentán a legteljesebb zavarban vagyok.

Gallie bólintott.

- Értem már, mi baja van. Maga talpig becsületes férfi, és úgy érzi, hogy adott szava Pennyhez köti.

- Úgy van.
- De a szíve mégis tovahúzza.
- Tessék?
- Úgy értem, Gloriához. Maga szerelmes ebbe a Saltba?
- Úgy van.
- Ilyesmi bizony megesik. Senki nem vádolhatja. Szerintem csupán egyet tehet. Meg kell magyaráznia Pennynek a helyzetet.
- Én is azt hiszem. Remélem, nem fog megharagudni.
- Én is remélem. De muszáj tájékoztatnia.
- Gloria szerint is. Azt mondja, menjek oda Pennyhez, és mondjam el neki.
- Nem könnyű feladat egy érző szívű lánnyal közölni, hogy le is út, fel is út.
- Hát nem.
- Talán jobban esne, ha egy harmadik személy, egy jóakaratú közvetítő közölné vele a hírt?

Lord Vosper felragyogott.

- Hű, az áldóját! Megtenné?
- Nem magamat ajánlom. Az, akire gondolok... Á, hiszen itt is van, személyesen, épp végszóra - mondta Gallie, amikor nyílt az ajtó, és belépett Jerry. - Jerry, Vosper barátunknak van egy kis dilemmája, mondhatni, kutyaszorítóba került. Eljegyezte Gloria Saltot, ám, mint maga is tudja, Penny Donaldson kezét is megkérte. Most éppen egy aranyszájú közbenjárót keresgél, aki elmagyarázná a helyzetet Penny Donaldsonnak, mármint azt, hogy a neki tett ígéretét nem áll módjában teljesíteni. Arra gondoltam, hogy erre a feladatra pont maga lenne a megfelelő ember, mert mindkét érintettnek jó barátja. Itt is hagyom magukat, beszéljék meg a dolgot. Ha szükség lenne rám, a teraszon megtalálnak.

3.

A teraszon ragyogó holdfényben női alak rajzolódott ki az egyik széken, és Gallie bátor szíve ijedten ugrott egyet. Azután felismerte, hogy tévedett: nem a húga, Constance, hanem ifjú barátnője, Penny Donaldson ül ott.
- Hahó, Penny! - telepedett Gallie a lány melletti padra. - Mondhatom, izgalmas napokat élünk mostanság. Beach elmesélte Parsloe disznaját?
- Igen.
- Beach nagyon ügyesen járt el: elszállította az állatot, és a Biffen Bogyó-féle házban rejtette el.
- Igen.
- Óriási szerencsénk volt, hogy Wellbeloved azt hitte, én vagyok Parsloe, és nekem öntötte ki a szívét telefonon!
- Igen - felelte Penny.

Gallie gyors oldalpillantást vetett rá. Penny hangjának volt valami üres, fémes kongása, és amikor jobban szemügyre vette, látta, hogy a leány homloka felhős, ajkát pedig lefelé görbíti valami.
- Mi baj? - kérdezte Gallie. - Mintha le lenne törve.
- Le is vagyok.
- Nos, én olyan híreket tartogatok, hogy attól okvetlenül felvidul. Épp az imént beszélgettem Lord Vosperrel.
- Ó!
- És mit gondol, mit mondott? Azt, hogy az egészet vissza akarja csinálni!
- Mit? Hogyan?
- Vissza akarja csinálni az eljegyzést. Le akarja mondani az esküvőitorta-rendelést. Ezt a Salt nevű hölgyeményt szeretné feleségül venni. Úgy látszik, amíg magácska színre nem lépett, ezek együtt jártak, mint zsák meg a foltja, de a szerelem törékeny bárkája megfeneklett. Most viszont sikerült levontatni a zátonyról, kifoltozták, és megbeszélték, hogy összeházasodnak. Hamarosan nyélbe is ütik a frigyet. Orlo

mentegetőzött, mondván: reméli, hogy maga nem fog nagyon kétségbeesni, de a helyzet félreérthetetlenül úgy áll, ahogy fentebb vázoltam. Ennélfogva maga is újra forgalomba kerülhet, szabad lett, mint a madár, és beválthatja Jerryvel az eredeti tervet.

- Értem.

Ez már fájt Gallie-nek. Úgy érezte magát, ahogy a hírnök érezte volna, ha Marathonból Athénba futva közli a perzsák fölötti diadal hírét, de az athéni polgárok így reagálnának: „Ó, tényleg?", és elfojtanának egy ásítást.

- Nahát, az eszem megáll - mondta helytelenítően Gallie. - Őszintén szólva kicsivel több ugrabugrálásra és kislányos tapsikolásra számítottam. Mert ha nem tudná, ez igenis nagyon szép este.

Penny felsóhajtott.

- Ez minden esték legpocsékabbika, Gallie. Tudja, mi történt? Jerry ki van rúgva.
- Hogyhogy?
- Ajtót mutattak neki. Kihajították a hóba. Lady Constance közölte vele: holnap reggel első dolga legyen, hogy elhordja az irháját...
- Micsoda?
- ...különben ráuszítja a kutyákat.

Gallie monoklija kiugrott a helyéről, és megvillant a hold-fényben. Gazdája utánakapott, ahogyan horgász kapja el a zsinóron fickándozó halat. Hitetlenkedve meredt Pennyre, és a monoklit visszahelyezte értetlenül pislogó szemére.

- Mi a csudáról beszél?
- Mondom.
- De ennek semmi értelme! Mi baja Connie-nak Jerryvel?
- Nem örült, amikor megtalálta a szekrényében.
- *Hol?*
- *A* szekrényében. Abban, amelyik a hálószobájában áll.

- Mi az ég haragját keresett Jerry Connie hálószobájában, pláne a szekrényében?
- Elbújt.
Gallie álla leesett.
- Elbújt?
- Igen.
- A szekrényben?
- Igen.
- Connie hálószobájában?
- Igen.
Gallie-nek egyetlen feltevés jutott eszébe, amely talán magyarázatot adhat az elhangzottakra.
- Mondja csak, ugye ennek a fiúnak nincs ki a négy kereke?
- Nem, az ő fejének semmi baja. Inkább Lord Emsworth kerekeit kellene újraszámlálni.
- Hát igen, az már igaz - ismerte el a nyilvánvaló igazságot Gallie. - De mi köze ehhez Clarence-nek?
Penny halk, monoton hangon kezdett magyarázni. Attól a lánytól, akinek reményei és álmai épp az imént törtek derékba, senki sem várhatja el, hogy hangja csilingeljen, mint a csengettyű.
- Jerry mindent elmondott nekem. Azzal kezdődött az egész, hogy Lord Emsworth levelet írt a maga barátnőjének, Maudie-nak.
- Vajon...? - kezdte Gallie, majd nyomban elhallgatott.
Bármennyire szerette volna tudni, hogy miről levelezett a bátyja Maudie-val, a pillanat nem volt alkalmas efféle félbeszakításokra.
- Átadta a levelet Jerrynek, és megkérte, hogy vigye be Maudie szobájába. Jerry megkérdezte, melyik Maudie szobája, mire Lord Emsworth azt felelte, hogy a folyosón jobbról a második ajtó. Jerry tehát bevitte és elhelyezte a levelet, de később Lord Emsworth azt mondta neki, hogy hozza vissza.

Most már muszáj volt közbevágni.
- Miért?
- Azt nem közölte.
- Értem. Folytassa.
- Jerryt bízta meg, hogy visszahozza a levelet, és ő már bent volt a szobában, amikor lépéseket hallott. El kellett bújnia, mert természetesen nem akarta, hogy rajtacsípjék. Bemászott a szekrénybe, de gondolom, valami zajt csaphatott, mert a szekrényajtó kitárult, és ott állt előtte Lady Constance.
- De mi a csudát keresett Connie Maudie szobájában?
- A helyzet az, hogy nem Maudie szobája volt. Hanem Lady Constance-é. Miután vége lett a beszélgetésnek, jobban mondva, miután Lady Constance befejezte szónoklatát, Jerry visszament a gazdája szobájába. Amikor Lord Emsworth meghallotta a történteket, végigsimított a homlokán, és azt mondta: „Azt mondtam, jobbról a második ajtó? Azt akartam mondani, hogy balról a második. Ez okozhatta a félreértést."
Gallie csettintett.
- Íme, ez Clarence, dióhéjban - mondta. - Egy bizonyos filozófiai iskola véleménye szerint azért lehet ilyen, mert csecsemőkorában a fejére ejtették. Én azonban fenntartom, hogy ha valaki kisbaba korában olyan, mint Clarence, azt nem kell fejre ejteni. Csak hagyni kell, hogy a természet végezze a maga dolgát, és akkor magától olyan emberré fejlődik, aki jobbot mond, amikor balra gondol. Gondolom, Jerry bosszús volt, mi?
- Egy kicsit. Nem örült. Ami azt illeti, tökkelütött vén szamárnak nevezte Lord Emsworttht, akinek gumiszobában lenne a helye. És ha arra tippel, hogy Lord Emsworth bosszús volt emiatt, azt megerősíthetem. Távolságtartó modorban váltak el. Így aztán Jerrynek az az elképzelése, hogy megkedvelteti magát a drága öregúrral, majd megkérdezi tőle, hogy „Cimbora, hozzám vágna kétezer ficcset kölcsönbe?",

eléggé kivihetetlenné vált, ugyebár. Azt hiszem, most lemegyek a tóhoz.
- Mit akar ott csinálni?
- Hát, például belefojtani magam. Azzal is telik az idő.

Gallie föltette volna a kérdést, hogy ez-e a híres Donaldson-féle lelkierő, de csak a kezdő „Ej-ej"-ig jutott el, amikor a teraszon feléjük vánszorgott egy alak.
- Á, Jerry! - szólt Gallie. - Mindent megbeszéltek? Épp most avattam be Pennyt a Vosper-Salt-féle összefüggésekbe, ő meg elmondta nekem a maga szerencsétlen kalandját. Ez bizony nem szerencsés. Van valami újabb terve?

Jerry üres tekintettel bámult.
- Visszamegyek Londonba.
- Ostobaság.
- Ugyan mi mást tehetnék?

Gallie felhorkant. Ezekből a mai fiatalokból teljesen hiányzik a győzni akarás, gondolta.
- Hogyhogy mi mást tehetne? Azt, hogy itt marad. Még nincs legyőzve. Ki tudja, mit hoz a holnap? Londonba, még mit nem! Menjen, vegyen ki egy szobát az Emsworth Címerben, és várja meg, mi lesz.

Jerry egy kissé felvidult.
- Nem is rossz ötlet!
- Remek ötlet - mondta Penny. - A parkon átvágva meglátogathatsz, majd eléd megyek, és találkozhatunk.
- Az is igaz.
- Például a rózsakertben, az jó hely erre.
- Soha jobbat. Várj reám a rózsák között jókor reggel. Ott leszel?
- Frissen és boldogan.
- Drágám!
- Angyalkám!

- Előre tudtam, hogy ez a beszélgetés előbb-utóbb ilyen fordulatot vesz - mondta Gallie. - Na látja, fiatal barátom! A kétségbeesés mindig értelmetlen. Ha valaki, maga igazán tudhatná. Penny ideadta néhány írását, el is olvastam őket, és fölfigyeltem bennük valamire: minden egyes alkalommal, az összes sötét bűnöző, a himlőhelyes mexikóiak, az éjszakai puskalövések, és kéményekbe lebocsátott kobrák ellenére a végén mindig a szerelem győz. Emlékszik még arra, amelyiknek az a címe, hogy *Hevenyészett ravatal!* Ennek a történetnek a hőse is elnyeri imádottját, pedig egy rakás olyan gengszter tör ellene, akikhez képest Constance húgom szinte már kisstílű. Most pedig, mivel az ilyen pillanatokban egy magamfajta agg madárijesztő jelenléte a legkevésbé sem kívánatos, hát veszem búcsúmat.

Gallie ellépdelt. Újból csúcsformában érezte magát; arra gondolt, most alkalmas az időpont odamenni Connie-hoz, és alaposan beolvasni neki. A közönséges veszekedés iránti összes előítélete elillant. Éppenséggel nagyon is tudott volna élvezni egy kiadós veszekedést, minél közönségesebb, annál inkább.

4.

Másnap este kilenc órakor Beach leroskadt szobájában, és egy pohár portóival igyekezett csillapítani a blandingsi kastélyban legutóbb történtek miatt háborgó lelkét; de nem sokra ment vele. A máskor oly biztos hatású portói most először nem fejtette ki varázserejét.

Beach nem volt hitvány, gyönge báb, de kezdte érezni, hogy túl sokat kívánnak tőle, s noha mindig arra vágyott, hogy munkájával elégedettek legyenek, valahol szerette volna meghúzni a határvonalat. A komornyik, aki arra kényszerül, hogy munkaadója házában álnéven mutassa be a saját unokahúgát, majd ráadásul el kell távolítania egy lopott disznót

a Nyugati-erdőben álló erdészlakból, és a kertek alatt átszállítani a shrewsburyi út menti Naposdomb villába, az előbb-utóbb levonja a következtetést, hogy ami sok, az sok. Beach szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek, és lépten-nyomon azon kapta magát, hogy megriad a váratlan neszektől. Lelkiállapotának az sem tett jót, hogy lágyszívű ember lévén rosszul esett neki, ha szomorúságot lát a környezetében.

Aznap este elbeszélgetett Pennyvel, és ez mély hatást gyakorolt rá, amikor pedig vacsoránál meglátta Lord Emsworthot, az még sötétebb borút hozott rá. Nem lehetett volt tovább titkolni Lord Emsworth előtt Blandings Császárnőjével történteket; ahogy Beach a vacsorát fogyasztó gazdáját figyelte, tudta, hogy a lord hamuízűnek érez minden falatot.

Még Mr. Galahad is rosszkedvűnek látszott; Maudie, aki kissé földeríthette volna a temetői atmoszférát, átment Matchingham Hallba. A vacsora egyetlen fénypontjának Lady Constance távolléte mutatkozott: a lady elkapta Lord Emsworth nátháját, és ágyba kérte a vacsoráját.

Beach újabb pohár portóit töltött magának, konkrétan a harmadikat. A portói még a filoxéra előtti évjáratokból származott, úgyhogy Beachnek már táncra kellett volna perdülnie, rózsákat hintve a kalapjából, de most még a szeme sem csillogott jobban tőle. Annyit sem segített rajta, mintha gyömbérszörpöt ivott volna. Épp azon tanakodott, hogy vajon hová fordulhatna enyhülésért - most, hogy már a portói is csődöt mondott, amikor magányában megzavarták. Gallie lépett be; kifejező arcvonásai láttán Beach különös fényt látott derengni, mintha a reménység hajnala hasadna.

Beach nem is tévedett. Gallie egész nap, még vacsora közben is folyvást a fejét törte, márpedig az ő feje hosszú éveken át a Pelikán Klub tagjain edződött - ezt az elmét most a komoly gondolkodókból álló kis társaság problémáinak megoldására

állította rá. Amit Beach az asztalnál kedvetlenségnek látott, az valójában a mély gondolkodás külső megnyilvánulása volt. A mély gondolatok mostanra termettek meg gyümölcseiket.

- Portói? - nézegette Gallie a palackot. - Abból adhatna nekem is, de szaporán. Istenem! - folytatta, miután kortyolt egyet. - A régi 78-as évjárat! Maga aztán csakugyan elkényezteti magát, Beach, de ugyan kinek van több joga hozzá? Ha nem mondtam eddig százszor, hogy nincs magához fogható, akkor egyszer sem. Állhatatos és hűséges - ezt a két jelzőt szoktam használni, ha magáról kell élőszóban arcképet festenem. Beach, szoktam mondogatni, ha valaki magáról érdeklődik, olyan ember, aki... hogy is írhatnám le őt? Ó, megvan, szoktam mondogatni, ő olyan ember, aki, ha alkalma nyílik arra, hogy barátain segítsen, máris ugrik, és kész tűzön-vízen áthatolni. Ő...

Nem mondhatjuk, hogy Beach a fentiek hallatán elsápadt. Arca általában pirosabb volt, mint a cseresznye, és nem egy-könnyen veszítette el karmazsin alapszínét. Az álla azonban leesett, és úgy nézett látogatójára, mint az a bizonyos bárány, amelyről Schopenhauer, a híres filozófus tett említést egy bizalmas beszélgetésben, amelyet a mészárossal folytatott.

- Ugy... ugye nem egy újabb feladatról van szó, Mr. Gala-had? - hebegte.

- Mi?

- Ugye nem azt óhajtja, hogy ismét megtegyek valamit a kedvéért, uram?

- Az ég szerelmére, dehogy! - nevetett fel könnyedén Gallie. - Semmi ilyesmi. Legföljebb...

- Uram?

- Bevallom, egy pillanatra eszembe jutott, hogy esetleg hajlandó lenne elrabolni George Cyril Wellbelovedot, aztán megkötözné, és a lábujjai közé tűzött égő gyufaszálak

segítségével rábírná, hogy bevallja, hol rejtették el a Császárnőt. Megtenné?
- Nem, uram.
- Úgyis csak egy kósza ötlet volt. A szenespincében lehetne tartani.
- Nem, uram. Nagyon sajnálom.
- Rendben van, barátom. Tényleg csak úgy felvillant bennem, amikor gengszterekről szóló történeteket olvasgattam a könyvtárban vacsora előtt. Gondoltam, talán magának is megtetszik, de ha nem, hát nem. Ahány ember, annyi ízlés. Mást kell hát kitalálnunk, és azt hiszem, már tudom is, mi legyen az. Mondja csak, igaz, hogy Maudie feleségül megy a kis Parsloe-hoz?
- Igen, uram. Unokahúgom saját ajkáról hallottam a hírt.
- Parsloe tehát szerelmes belé?
- A viselkedéséből az unokahúgom erre következtet, uram.
- Ez esetben úgy képzelem, hogy Maudie legapróbb kívánsága is parancs a kis Parsloe számára.
- Ezt biztosra lehet venni, uram.
- Akkor minden leegyszerűsödik. Maudie kihízelegheti az információt a csirkefogóból.
- Uram?
- Vonja félre az unokahúgát, Beach, és bírja rá, hogy tudja meg a kis Parsloe-tól a Császárnő tartózkodási helyét; vesse latba minden női csáberejét, hogy kiédesgesse a titkot. Ha megpróbálja, sikerülni fog. Vegyük például Sámsont és Delilát. Vagy vegyük például...

Bármiféle további esetet akart Gallie előhúzni a példatárból, a telefon váratlan berregése ajkáról letörölte azt; a harsány távközlési eszköz a legelszántabb csevegőbe is bele tudja fojtani a szót. Beach először a levegőbe ugrott, majd visszatért a földre, és fölvette a kagylót.

- A blandingsi kastély. Lord Emsworth komornyikja besz... Ó, jó estét, uram... Igen, uram... Rendben van, uram... Mr. Vail az, Mr. Galahad - tájékoztatta Gallie-t „félre". - Arra kér, hogy mondjam meg Miss Donaldsonnak: Mr. Vail elköltözött az Emsworth Címerb...

Nem könnyű félbehagyni a mondatot olyankor, amikor már csak az „ől" van hátra a végéig, de Beachnek sikerült. Mint felhő a teleholdat, úgy födte el végtelenbe nyúló orcáját a rettenet.

Gallie összehúzta szemöldökét.

- Elköltözött az Emsworth Címerből? - kérdezte élesen. Ha az ember veszi a fáradságot, hogy jó tanácsokkal lássa el az ifjabb nemzedéket, nem szívesen hallja, hogy a tanácsait nem fogadják meg. - Hadd beszéljek vele!

Beach lassan a helyére tette a kagylót.

- Az úr már bontotta a vonalat, uram.
- És megmondta, hová megy?

Beach az asztalhoz támolygott, és reszkető kézzel a portós pohárért nyúlt.

- Igen, Mr. Galahad. Kivett egy bútorozott házat.
- Mi? Hol? Miféle bútorozott házat?

Beach kiürítette poharát. Szeme kerekre tágult és kidülledt.

- A Naposdombot, uram - mondta halkan. - A Shrewsbury-be vezető út mentén.

9. FEJEZET

1.

A Pelikán Klub kiválóan megedzi fiait. Ha valaki évek hosszú során át e szervezethez tartozik, és hétről hétre részt vesz a kötetlen szombat esti összejövetelen, akkor az illető erkölcsisége megizmosodik, és alig képzelhető el olyan

esemény, amelynek bekövetkezése miatt felvonná szemöldökét. Való igaz: amikor Gallie meghallotta Beach velőtrázó szavait, kissé összerezzent, de ha az Athenaeum vagy a Nemzeti Liberális valamelyik tagja lett volna a helyében, az két métert ugrott volna, és fejét beverte volna a mennyezetbe.

Amikor Gallie megszólalt, hangjában nyoma sem volt remegésnek. Klubja büszke lett volna rá.

- Most viccelni próbál, Beach?
- Nem, uram, biztosítom, hogy nem.
- Jól értettem? Naposdombot mondott?
- Igen, uram.
- De mi az ördögnek vette ki éppen a Naposdombot?
- Sejtelmem sincs, uram.
- De már úton van?
- Igen, uram.
- És ha egyszer odaér... - Gallie elhallgatott, és elgondolkodva tisztogatta monokliját. - Kínos az ügy, Beach.
- Rendkívül kellemetlen, Mr. Galahad. A legrosszabbtól tartok. Az úriember a Naposdombhoz érkezve disznót talál a házban...
- Vajon mi lehet még abból?
- Szó szerint, uram.

Gallie bólintott. Olyan ember volt, aki képes szembenézni a tényekkel.

- Igen, a „kínos" a helyes kifejezés. Semmi értelme eltagadni önmagunk elől, hogy válsághelyzet állt elő. Jerry Vail író, és maga ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy milyenek az írók. Kiegyensúlyozatlanok. Megbízhatatlanok. Hájfejek, egytől egyig. Pontosan ezért nem vontam be ezt a Vailt a Parsloe-disznó ügyében tartott tanácskozásokba. Azért, mert író. Ha elmondom neki, egész Shropshire-t telekürtöli a sztorival. És ha nem cselekszünk villámgyorsan, akkor *most* fogja telekürtölni egész Shropshire-t. Egyetért velem?
- Hát hogyne, uram.

- Az írók már csak ilyenek. Semmi mértéktartás. Semmi visszafogottság. Ha maga, Beach, vagy én, egy disznót találnánk egy frissen kibérelt házban, ahol még éppen csak letettük a kalapunkat, megőriznénk nyugalmunkat, és megvárnánk, amíg eloszlanak a felhők. De nem úgy egy író! Az első, amit ez a nyavalyás Vail tenni fog, ha csírájában el nem fojtjuk, az lesz, hogy kirohan a házból, elcsípi a legelső járókelőt, és azt mondja, „Bocsánat, hogy megállítom, uram, de minden jel arra mutat, hogy egy disznó van a konyhámban. Volna valami javaslata?" És akkor mi lesz? Megmondom. Kudarc, pusztulás, végromlás. A hír pillanatok alatt Parsloe fülébe jut, mire Parsloe felpattan, mint akit besóztak, és ordítva rohan a Naposdombhoz. Sietnünk kell, Beach. Egy pillanatot sem veszíthetünk. Azonnal elő kell hoznunk a kocsit, és szélsebesen repülnünk kell, bele az örvény közepébe; bizakodva, hogy nem lesz túl késő. Egyetlen másodperc késlekedés is végzetes lehet.
- De Mr. Galahad, nekem pontban fél tízkor be kell vinnem a társalgóba az italokat!
- A micsodát?
- Az italokat, uram. A hölgyeknek és uraknak. Whiskyt, illetve azoknak, akik jobban kedvelik, malátalét.
- Felejtse el. Egyenek kalácsot. Az isten szerelmére, olyan időket élünk, hogy whiskyről beszélgethetünk, malátaléről gagyoghatunk? Életemben nem hallottam ilyen képtelenséget!

Beach kissé megmerevedett. A blandingsi kastélyban eltöltött hosszú, megbecsülésben leélt évei alatt - leszámítva az évi rendes tengerparti nyaralást - eddig hatezer-hatszázhatvankilenc alkalommal vitte be a társalgóba az italos tálcát pontban fél tízkor. A Kísértő hangja hallatán, aki arra sarkallja, hogy a mait bliccelje el, ne kerekítse ki a számot hatezer-hatszázhetvenre, minden komornyik megmerevedett volna.

- Sajnos ezt nem tehetem, Mr. Galahad - mondta Beach hűvösen. - Szakmai önbecsülésem arra kényszerít, hogy tegyek eleget a kötelességemnek. Ez elvi kérdés. Amint szabaddá válok, készséggel csatlakozom önhöz a Naposdombnál. Majd kölcsön veszem a sofőr kerékpárját.

Gallie nem vesztegette az időt meddő locsogással. Az ember végtére is úgysem győzhet meg egy komornyikot, akinek jelszava Szolgálat.

- Rendben van - mondta Gallie. - Jöjjön, amint lehet. Ki tudja, milyen megerőltető munka áll még előttünk az éjszaka folyamán?

Búcsúzóul még odavetette: - Maga, meg az a nyavalyás italos tálca! -, azzal elügetett a garázs felé.

2.

Jerry Vail hirtelen elhatározásában, hogy elköltözik az Emsworth Címerből, és háztartását ezentúl maga vezeti, döntő szerepet játszottak e sok tekintetben elismerésre méltó vendégfogadó bizonyos fogyatékosságai. Az Emsworth Címer, mint oly sok angol kisváros fogadója, sör forgalmazására szakosodott, és amikor valamely vendég részéről más irányú igény merült fel, hajlamos volt minden érdeklődését elveszteni, s figyelme elkalandozott.

Például az ágyak. Az ágyakra nem sok ügyet vetett a fogadó. Aki akart, éppenséggel kaphatott egyet, de amikor Jerry közelebbről megszemlélte a neki felkínált példányt, visszariadt a perspektívától, hogy abban töltsön el akárhány éjszakát. Ha hindu fakír lett volna, aki kora gyermekségétől kezdve hozzászokott a szögeken való pihenéshez, jobbat nem is kívánhatott volna, de Jerry nem volt hindu fakír, és nem szokott hozzá kora gyermekségétől kezdve a szögeken való pihenéshez.

Aztán ott volt az a hátrány, hogy az egész házban egyetlen helyiség sem akadt, ahol írni lehetett volna. Az Emsworth Címerben egy majdnem szuroksötét kamrát neveztek ki írószobának, amelyben nem volt sem papír, sem toll, a tintatartóban pedig valami sajátos üledék sötétlett, amelyet mintha a floridai Everglades-mocsárból importálták volna. Jerrynek ráadásul azt is észlelnie kellett, hogy az említett hátrányokon túlmenően a helyiséget ellepik az utazó ügynökök, akik épp ebben a helyiségben tárgyalják meg harsányan a rendeléseiket és költségelszámolásaikat, nem nehéz tehát megérteni, miért találta Jerryt a kora este Market Blandings főutcáján, a Caine és Cooper ingatlanügynökségnél, ahol kiadó házak után érdeklődött.

Jerry igen elégedett volt, amikor Mr. Lancelot Cooper, a cég társtulajdonosa közölte, hogy szerencsés véletlen folytán épp akad egy bútorozott, azonnal beköltözhető villa, és még elégedettebb lett, amikor megtudta, hogy a szóban forgó rezidenciában nemrég még C. J. Biffen admirális időzött. Biffen admirális, mondta Jerry Mr. Coopernek, igen régi és nagyra becsült barátja, így a villa, amelyből ő távozott a közelmúltban, olyan lesz számára, akár az otthona; a flottánál uralkodó fegyelem biztosította, hogy mindent elvágólag hagyott légyen maga után. Rend a lelke mindennek, ez volt Biffen admirális szavajárása, és Mr. Cooper egyetértett vele.

- Hosszabb ideig kíván maradni? - érdeklődött Mr. Cooper.
- Ha kell, addig, amíg a sivatag homokja ki nem hűl - felelte Jerry Pennyre gondolva, aztán átvette a kulcsokat, majd visszaindult az Emsworth Címerbe, hogy összecsomagoljon, és távozás előtt még harapjon valami vacsorafélét.

Amikor nagyjából kilenc óra húsz perckor belépett új otthonába, első pillanatban csalódást érzett. Igaz, Mr. Cooper egész idő alatt villának nevezte a házat, és a Naposdomb név is felkészíthette volna, Jerry azonban tudat alatt mégis

zsúpfedeles tetőt, loncot és a fák fölé emelkedő teleholdat képzelte maga elé. A valósággal szembesülve zavartan látta a vörös téglaépületet, amelyet mintha egy londoni külvárosból telepítették volna ide. Maga Market Blandings régi volt és festői, de mint minden vidéki városkában és faluban, a külső területeken a spekulánsok úgy építkeztek, ahogy a kedvük tartotta.

Odabent valamivel jobbnak látszott a helyzet. Jerry barátságos nappalit talált, a sarokban jó, erős íróasztallal. Márpedig Jerry pont egy jó, erős íróasztalra vágyott, mert eltervezte, hogy a blandingsi kastélyba való átlopakodás és a Pennyvel való rózsakerti találkozgatás szüneteiben nekilát, és megírja élete fő művét.

Az ihlet olyan hirtelen találta el, mint egy puskagolyó, mégpedig abban a pillanatban, amikor meglátta Mr. Lancelot Coopert. A Caine és Cooper társtulajdonosa feddhetetlen életet élt ugyan, de sötét, éles vonású arca azt a gyanút sugallta, hogy ennek az arcnak a tulajdonosa a legaljasabb bűnök elkövetésére képes, és ennek a sötét, baljóslatú arcnak az egyik felét hosszú sebhely szántotta keresztül. A sebhelyet valószínűleg egy szétpukkant gyömbérsörös palack okozta a Keresztény Ifjak Egyesületének piknikjén, mégis olyan benyomást keltett, mintha késpárbajban keletkezett volna egy alvilági pincében. És ráadásul, mindennek a tetejébe Mr. Cooper levendulaszínű kesztyűt viselt!

Ez a kesztyű aztán végképp meglódította Jerry fantáziáját. Gyakorlott elméje azonnal meglátta benne a kasszasiker lehetőségét. Nincs senki, akitől jobban futkos a hideg az olvasó hátán, mint az orgyilkos, aki piperkőc. Persze az ember minden gyilkostól borzad egy kicsit, de amikor olyannal találkozunk, aki, ha vért ont, azt levendulaszínű kesztyűben ontja, akkor hátgerincünkben jéggé dermed a velő. Mr. Coopernek, aki kellemesen csevegett bérleti díjról, záradékokról és letétekről,

sejtelme sem volt arról, hogy ügyfele az első pillanattól fogva Leven Gyulát, egy droghálózat fejét látja benne, akire a rendőrség évek óta kivetette hálóját, mindhiába. Két perccel azután, hogy Jerry kilépett Caine és Cooper irodájából, már jegyzeteket körmölt, és akkor is jegyzeteket körmölt, amikor a nappaliból kilépve fölment az emeletre, hogy megnézze a hálószobát.

A hálószobával minden rendben volt. Egész jó hálónak látszott, a matrac érintésre rugózik. Jerry felvidult. Érezte, hogy ezen a helyen boldog lehet, és rengeteg munkát végezhet el. Már látta magát az éjszakába nyúló munka közben, amelyben semmi sem zavarja meg.

Pontosabban - majdnem semmi. Az olyan író szemszögéből, aki levendulaszínű kesztyűben tevékenykedő, vérszomjas gyilkosokról szóló hátborzongatást akar írni, s ennek érdekében békét és nyugalmat akar maga körül, Naposdomb szinte ideálisnak volt mondható. Egyetlen apró körülmény kivételével: egyes jelek szerint a házat kísértet szállta meg.

Amint Jerry fel-alá járt új otthonában, különös, kétségkívül természetfelettinek hangzó neszekre lett figyelmes. Ha a Paranormális Jelenségeket Kutató Társaság szakbizottsága felkérte volna, hogy írja le pontosan ezeket a hangokat, Jerry tanácstalanná vált volna. Olyasmit mondott volna nekik, hogy a nesz olyan, mint a röfögés.

Röfögés?

Igen.

Amikor azt mondja, hogy röfögés, akkor úgy érti: *röfögés?*

Úgy van. Persze nem mindig. Időnként csend áll be, mintha a kísértet eltöprengene valamin, s pihentetné a hangszálait. Azután újult erővel rákezdi... igen, röfög, ha érti, mit akarok mondani.

Erre a Paranormális Jelenségeket Kutató Társaság szakbizottsága azt felelné: „Azt a fűzfán fütyülő rézangyalát!" -

mivel a röfögő kísértet merőben újszerű jelenség lenne a gyakorlatukban.

A hangot leginkább a nappaliban lehetett észlelni. Jerry visszament, és szinte kővé dermedt: öt-hat egymást követő röffenésből álló sorozat hangzott fel; a hang közvetlenül mellette lévő forrásból eredt. A poltergeist, merthogy Jerry annak vélte, a konyhaajtó mögött lehetett, az egyetlen helyiségben, ahol Jerry még nem járt a házban.

Most kinyitotta az ajtót.

3.

Nem könnyű kapásból megállapítani, hogy ha egy fiatalember, aki még csak nemrég indult el az életben, egy bútorozott, azonnal beköltözhető házat bérel, mit szeretne a legkevésbé találni abban a házban. Poloskákat? Talán. Svábbogarakat? Meglehet. Esetleg csőrepedést. Nem tudni. Biztosra vehető azonban, hogy a nemkívánatos dolgok listáján előkelő helyet foglalna el egy hatalmas, fekete sertés a konyhában. Jerry meredten nézte Matchingham Királynőjét, és olyasféle kellemetlen érzés töltötte el, mint azt az embert, aki a vasúti sínek között hajol le megkötni a cipőfűzőjét, és egyszer csak hátba vágja a cornwalli gyors.

Az egészben a váratlanság volt a legijesztőbb. Tökéletesen felkészületlen volt. Ha Lancelot Cooper azt mondta volna neki, amikor kezébe nyomta a kulcsot, hogy „Jut eszembe, ha majd megérkezik Naposdombra, a konyha sajnos telis-tele lesz disznóval", akkor Jerry tudja, mire számítson. De erről egy árva szót sem hangzott el. Az állat teljes meglepetésként érte Jerryt, s ő hiába törte fejét ittlétének magyarázatán. A helyzet nem hasonlított ahhoz, mintha egy levágott fejű hullára bukkant volna. Ha Naposdomb konyhájában egy levágott fejű hulla hever, azt Jerry azonnal fel tudta volna dolgozni. Bűnügyi

regények írójaként tisztában volt azzal, hogy fejetlen hullák bárhol felbukkanhatnak. De egy disznó...

Jerry behunyta a szemét, húszig számolt, majd amikor újra kinyitotta, remélve, hogy a jelenés közben szétoszlott a levegőben, csengettek a bejárati ajtón.

A pillanat nem olyan volt, mint amikor az ember szívesen fogad látogatókat, Jerry azért nyitott mégis ajtót, mert arra gondolt, hátha az érkezőnek lesz valami ötlete a rejtély megoldására. Két fej többnyire többre megy, mint egy - kivéve persze, ha az egyik le van vágva. Jerry kinyitotta az ajtót; a lépcsőn nagydarab rendőr állt, és átható, fürkésző pillantással méregette; ez az a tekintet, amitől a rendőröket oly kevesen szeretik.

- Hó! - mondta a rendőr olyan hangon, amelyet a leggyakrabban az „érces" jelzővel szokás leírni.

Éppolyan keménykötésű és félelmetes volt, mint a regényeiben szereplő rendőrök. Ha Jerry e pillanatban képes lett volna disznókon kívül másra is gondolni, bizonyára meglátta volna a rendőrben Jarvis felügyelőt, a Scotland Yard nyomozóját, akit Leven Gyula nyomába akart küldeni. Jarvis felügyelőt valamilyen tartós anyagból, például gránitból kifaragott alakként képzelte el, és szemmel láthatóan ez a rendőr is ebből a kőzetből lett összeállítva.

- Hohó! - mondta a rendőr. - Lakó?
- Tessék?
- Ebbe a házba lakik?
- Igen. Most költöztem ide.
- Honnat szedte a kulcsot?
- Caine és Coopertől, a Fő utcában.
- Ohó.

A rendőr megenyhült. Gyanúja elcsitult, ő maga megnyugodott. Megbillentette sisakját, és óriási tenyerével végigsimította homlokát.

- Jó meleg van még mindég - mondta, láthatólag mostantól afféle társasági eseménynek tekintve ittlétét. - Penig délután még lógott a zivatar lába. No, bocsánat a zavarásér, kérném, de láttam ugye, hogy ég a villany odabe, meg azt is tudtam, hogy a házba nem lakik senki, hát azt gondoltam, megnézem má. Sose lehet tudni, ugye. Fura dolgok történnek mostanába Market Blandingsbe meg a környéken, egyáltalába nem tetszik ez nekem.

Ez olyannyira egybevágott azzal, amit Jerry érzett, hogy rokonlelket kezdett látni a közegben, olyan lényt, akinek résztvevő fülére rábízhatja gondjait, bajait. Már éppen hozzá is kezdett volna, amikor a rendőr folytatta.

- Az őrsön a fiúk úgy gondolják, bűnhullám söpör végig a környékbe. A múlt héten két háznál is eltűnt a tejeskanna a küszöbrő, mos meg ott van ugye ez a zrí a Matchingham Hallba! Biztos maga is hallott a Sir Gregory Parsloe disznajáról, kérném.

Jerry ugrott egy ujjnyit vagy kettőt.

- Disznó?

- Sir Gregory díjnyertes hízója, a Matchingham Királynője. Ellopták - mondta a rendőr nyomatékkal. - Elkötötték a óljából, és mostanáig nyomát se találják a elkövetőnek. De el lesz csípve, igen, biztosan el lesz csípve, és akkor majd jól megbánhatja, amit csinált. A disznólopás súlyos dolog. Nem szeretnék annak a fickónak a bőribe lenni, aki aztat a disznót rejtegeti. Most még röhög a markába - mondta a rendőr tévesen -, de má nem sokáig! Hosszabb ideig akar itten maradni, kérném?

- Lehet, hogy igen.

- Szép kis ház - mondta a rendőr elnézően. - Szép, csak kicsi. De azér vigyázzék, kérném, csínján bánjon vele... Ne dőljön neki a falnak, vagy akármi. Ismerem a pasast, aki építette. Hat ilyet húzott föl: Naposdomb, Naposdűlő, Naposliget, Naposrét,

Naposkuckó, Napospart. Egyik este épp sörözgettem a illetővel - éppen aznap, amikor a Naposkuckó összedűlt -, és valahogy a malterról kezd nekem dumálni. Malter? mondom erre. Nem is tudtam, hogy szoksz maltert használni. Jót nevettem rajta, mit mondjak. Hát, kérném, muszáj továbbmennem. Még körbejárok, aztá megyek, és jelentem a fejleményeket Sir Gregorynak. Nem mintha bármi jelenteni valóm volna, ugye, de Sir Gregory szereti aztat, ha képbe van. Ha látja, hogy dolgozunk a ügyön. Malter! - tette hozzá a rendőr. - Mondom, nem is tudtam, hogy szoksz maltert használni! Ha látta volna az arcát, kérném!

A rendőr szívből hahotázva beleveszett az esthomályba, Jerry pedig visszatántorgott a nappaliba, leült, s két tenyerébe hajtotta fejét. Ez a bevett testtartása a gondolkodni vágyóknak, és Jerry világosan látta, hogy a felmerült probléma felhasználhatja mindazt a fejtörést, amit csak rászán. A végzet szörnyűséges helyzetbe sodorta. Bármely pillanatban nyakon csíphetik a lopott holmival, és mint annyi más ártatlan ember, ő is a közvetett bizonyítékok áldozatául eshet.

Az ilyesmi persze nem volt újdonság Jerrynek. Csak az utóbbi esztendőben legalább három olyan novellát írt, amelyben a főszereplő a jelenlegihez nagyon hasonló helyzetben találta magát, azzal az apró különbséggel, hogy az ő hősei a lakásukon nem disznót találtak, hanem, sorrendben egy bevert fejű milliomost, egy átvágott torkú nagykövetet, illetve a La Flamme néven közismert táncosnő holttestét, negyedik és ötödik bordája között keleti markolatú tőrrel. Valahányszor egy-egy Vail-novella főszereplője házat bérelt, biztosra lehetett venni, hogy ilyesmit talál benne. Sima rutinmunka.

Az, hogy a helyzet ismerős, nem enyhítette Jerry kínjait. Feldúltsága nem csillapodott. Hősei a fent leírt hullákkal szembesülve sohasem tudták, mitévők legyenek, és Jerry sem tudta, mitévő legyen. Csak egyvalamiben volt biztos: abban,

hogy nem nyit ajtót annak, aki ebben a pillanatban csenget a bejárati ajtón.

A csengetés megismétlődött, aztán abbamaradt. Jerry, aki a csengőszóra fölemelte fejét, újra a tenyerébe temette, és megint átadta magát a fejtörésnek. Mohóbban kívánta, mint valaha, bárcsak eszébe jutna valami, ami hasonlít egy tervhez, amikor egyszer csak az a benyomása támadt, hogy rajta kívül még valaki van a szobában. Hátborzongató érzés volt, mintha nem lenne egyedül. A háta mögül ekkor bocsánatkérő köhintés hangzott fel, és amikor hátranézett, azt tapasztalta, hogy egyedüllétét megzavarták: egy magas, sovány, vörös hajú, bal szemére kancsal, lepényhalszájú, törött orrú férfi állt ott, és nagy részét sár borította.

Jerry álla leesett. Köhintést hallva ott, ahol köhintésnek nincs helye, egy pillanatra arra gondolt, hogy ezúttal valóban a Naposdomb hivatalos kísértete jelentkezik szolgálattételre, bár azt végképp nem értette, hogy mi a nyavalyát kereshet egy kísértet egy olyan vörös téglás házban, amelyet legföljebb öt évvel ezelőtt húzott föl egy spekuláns. Józan esze azt súgta, hogy kísértet nem áraszthat magából ilyen rendkívül erőteljes disznószagot, mint amilyen ebből a magas, sovány, vörös hajú emberből zúdult; az első, bénító pánikroham elmúltával felülkerekedett benne a bérlő jogos felháborodása, aki hívatlan idegent talál bérleményében.

- Maga meg ki a fene? - kérdezte hévvel.

A betolakodó tiszteletteljesen elvigyorodott.

- A nevem Wellbeloved. Sir Gregory Parsloe sertésápolója vagyok. Tessék?

Jerry nem szólt. Az ajkáról bugyborékoló hörgés tört fel, mint amikor egy jó úszó fuldoklik. Hosszú, rémült pillantással végigmérte az idegent, majd egy székhez tántorgott, beleroskadt, és talpától haladva föl a feje búbjáig, elöntötte a bénultság.

10. FEJEZET

1.

George Cyril Wellbeloved az ablakból kiáradó világosság ül hatására kanyarodott a Naposdomb lak felé, ugyanúgy, ahogyan előtte a törvény őre. Az úton haladva vette észre a fényt, mintegy varázsütésre megtorpant, szíve pedig feldobbant, ahogyan Wordsworth, a költő szíve szokta, ha gazdája szivárványt lát. George Cyril úgy érezte magát, ahogyan a homoksivatagban vánszorgó teve érezné egy teljesen váratlanul felbukkanó oázis láttán.

Egy bizonyos tényről nem tettünk még említést, mert miként már mondottuk, a krónikás nem számolhat be mindenről; a tény pedig az, hogy a Naposdomb előbbi bérlője, C.J. Biffen admirális és Sir Gregory Parsloe sertésápolója között különlegesen szívélyes kapcsolat alakult ki. Az Emsworth Címerben ismerkedtek volt össze egy este, és az ismeretség barátsággá érett. Biffen admirális nagyon szeretett hosszú történeteket mesélni a régi időkről, amikor Kínában állomásozott, George Cyril Wellbeloved számára pedig egyetlen történet sem volt túlságosan hosszú, ha kellő mennyiségű sör járult hozzá, márpedig ilyenkor mindig járult. Következésképpen számos kellemes estét töltöttek el ők ketten ebben a nappaliban; a délceg admirális előadta kalandjait, olyan hangon, mint a ködkürt, George Cyril pedig közben sörözött, időnként meg-megjegyezve, hogy „Hú!", vagy „A nemjóját!", vagy „Nahát, még ilyet!" Az olvasó könnyen elképzelheti a jelenetet, ha visszagondol arra, amit a tizennyolcadik századi irodalmi szalonokról olvasott.

Házigazdájának távozását George Cyril Wellbeloved súlyos csapásként élte meg. Nem volt könnyű kihevernie a sötét kétségbeesést, amit azon az emlékezetes estén élt át: mint

rendesen, a megszokottakra számítva megérkezett Naposdomb elé, de azt találta, hogy a ház sötét, ablakain zárva a zsalugáterek. Mintha a szép híves patakra kívánkozó szarvas a folyó partjára érve kiszáradt medret találna.

Ma este ismét világosság derengett az ablakon; föltételezte, hogy jótevője visszatért, és újra beköszöntött az aranykor.

George Cyril mindezt szép sorjában elmagyarázta Jerrynek, mialatt utóbbi alvadt mozdulatlanságban ült a helyén.

- Nem akarnák én betolakodni egy úriember privát életébe - mondta George Cyril a maga csiszolt modorában. - Sose akarnák én olyat csinálni. De amikor megláttam a ablakba a pilácsot, mondom magamba: „Hú, visszajött a admirális!", úgyhogy becsöngettem, aztán megin, de akkor se lett semmi, és akkor eszembe jutott, hogy a admirális kicsit nagyot hall, ami nem is csoda, ha valaki úgy benne van a korba, mint ő, aztán láttam, hogy a ajtó kicsit nyitva van, mint aki elfelejtette volna becsukni, úgyhogy be merészkedtem gyönni. Kár, hogy sajnos nem a admirális tért vissza, de persze nagyon örvendek, hogy magával megismerkedek, uram - mondta George Cyril udvariasan -, és megmondom azt is, mért kár, úgy, ahogy van. Egy ilyen piszok meleg estén, mint ami ma van, Biffen admirális szíve megesett volna rajtam, hogy egész nap mit összegürcöltem reggel óta, és biztos megkínált volna egy pohár sörrel. És akkor, egye fene, azt is megmondom már úgy, ahogy van - terítette ki őszintén a kártyáit George Cyril -, ilyen melegbe, a egész napi gürcölés után istenigazába a legjobban egy üveg sör bír esni a embernek.

George Cyril Wellbeloved itt elhallgatott, és válaszra várt, válasz azonban nem érkezett. Legalábbis Jerrytől nem. Matchingham Királynője azonban, az imádott hang hallatán röfögött egyet üdvözlésképpen. Jerry pattanásig feszült idegeire úgy hatott a hang, mint az Utolsó ítélet harsonája,

igencsak meglepődött azon, hogy a másik szemlátomást nem figyelt fel rá.

- Biffen admirális a konyhába szokta tartani a sört - közölte George Cyril Wellbeloved csak úgy mellékesen, bár hangjában bizonyos jelentőségteljes csengéssel -, egy vödör hideg vízbe.

Ezt mondván egy lépést tett a konyhaajtó felé, mint aki alig várja, hogy megállapíthassa, vajon a ház jelenlegi lakója folytatja-e a jól bevált eljárásrendet.

Jerry egy pillanatig még ernyedten ült, mint egyik novellájának hőse, akit egy őrült tudós hipnotizált. A következő pillanatban azonban talpra szökkent, és a szoba túloldalán termett. Eközben felborított egy aprócska asztalt, amelyről a következő tárgyak szóródtak szét: egy viaszgyümölcsökkel teli tál, egy rózsaszín keretes fénykép a spekulánsról, akinek Naposdomb a létezését köszönhette, és aki nem használt maltert, valamint egy „Llandudnói emlék" feliratú porcelánváza. Ugyancsak leesett Jerry jegyzetfüzete, amelybe már följegyzett néhány részletet Leven Gyula történetéből; és ahogy Jerry a padlón heverő füzetre pillantott, hirtelen megszállta az ihlet.

Ránézett George Cyril Wellbelovedra, és felbátorította, amit látott. Újra ránézett, és jobban felbátorodott.

A világot nagy általánosságban két részre oszthatjuk - olyan emberekre, akiknek ha elmesélünk egy nehezen hihető történetet, azt nem hiszik el, és olyanokra, akik elhiszik. Ostoba ábrázatából ítélve George Cyril Wellbeloved az utóbbi, jóval kedvelhetőbb csoportba tartozott. Olyan ember benyomását keltette - és ezt Jerry elbájolónak találta -, mint aki szó nélkül mindent elfogad, amit mondanak neki. Egész lényéről lerítt, hogy még a bulvárlapok vasárnapi számát is az utolsó betűig elhiszi.

- Hallgasson ide! - mondta Jerry.

Ez nem volt szerencsés javaslat, mert Matchingham Királynője ebben a pillanatban újból felröfögött. A látogató azonban megint csak nem vett tudomást róla. Talán ő is nagyot hallott, mint Biffen admirális.

- Feltételezem - hadarta Jerry -, szeretné tudni, hogy kerültem ebbe a házba.

George Cyril Wellbeloved régimódian gáláns gesztussal elhárította magától a közönséges kíváncsiság vádját.

- Gondolom, itt lakik, uram - mondta udvariasan. - Vagyis hogy másképpen mondva, ez a lakása.

Jerry megrázta a fejét.

- Nem. Londonban lakom.

- Én ugyan nem laknák ottan - mondta George Cyril Wellbeloved. - Ronda, lármás egy hely.

- És vajon miért lakom Londonban?

- Tán mer szereti. Úgy tudom, olyan ember is van.

- Nem. Azért lakom Londonban, mert *muszáj.* Hogy kéznél legyek, ha szüksége van rám a Yardnak.

- Tessék?

- A Scotland Yardnak. Én a Scotland Yard nyomozója vagyok.

- Né, hogy a macska rúgja meg! - tátotta el a száját George Cyril Wellbeloved. - Szabad érdeklődnöm, mi járatban van itt, uram?

- Hivatalos minőségben. Egy ügyön dolgozom. Egy Leven Gyula néven közismert veszedelmes bűnözőt kell szemmel tartanom. Azért nevezik így, mert mindig levendulaszínű kesztyűt visel. Az az információ jutott a birtokunkba, hogy ez az ember a ma esti tíz tizenötös londoni vonattal Market Blandingsbe érkezik, és valószínűleg idejön, ebbe a házba.

George Cyril Wellbeloved megkérdezte Jerryt, hogy honnan tudják mindezt, Jerry pedig azt felelte, hogy ezt sajnos a szolgálati titokvédelmi törvény értelmében nem mondhatja el,

mire George Cyril azt mondta, hogy aha, mindig vannak források.
- De lehetséges - folytatta Jerry -, hogy mielőtt idejön a Naposdombhoz, máshova is elmegy, márpedig roppant fontos lenne megtudnunk, hogy hova. Ott kellene lennem a vasútállomáson, és lesnem minden mozdulatát, de ugyanakkor itt is várnom kell. Érti, milyen nehéz helyzetben vagyok?

George Cyril Wellbeloved egy pillanatra elgondolkodott.
- Nem lehet lenni egyszerre két helyen - kockáztatta meg.
- Úgy van! Fején találta a szöget! Nahát, maga aztán agyafúrt! Úgyhogy szükségem lenne a segítségére. Szeretném, ha átvenné a szerepemet az állomáson. Menjen oda, üljön le egy padra, és várja meg a tíz tizenötös vonatot, aztán pedig kövesse ezt a Leven Gyulát, akárhova megy. De jól jegyezze meg: nem biztos, hogy a tíz tizenötössel érkezik!
- Na, szép! Arra mondják aztat, hogy padhelyzet. És akkor ugyan micsináljak?
- Akkor várja meg az összes, Londonból érkező vonatot. Akkor is, ha egész éjszaka ott kell várakoznia.
- Egész éjszaka?
- Igen.
- Hűha! Akkor jobb lesz, ha előbb beküldök egy üveg sört. Hol tartja?
- Nincs söröm.

George Cyrilnek leesett az álla.
- Nincs söre?
- Nincs. Mégis, minek nézi ezt a helyet? Kocsmának? Rajta, ember, rajta, nincs időnk sörről fecsegni. Mindent megbeszéltünk, maga menjen csak ki az állomásra, és maradjon ott, ameddig szükséges; azonnal kezdheti. Köszönöm, Wellbeloved. Magában van közösségi érzés, büszke vagyok magára. Remekül helytáll, a Yard sohasem fogja elfelejteni. Hősiességére a csúcsvezetők figyelme is fel lesz híva.

George Cyril pislogni kezdett.
- Hősiesség? Mi az má, hogy hősiesség?
- Leven Gyula rendkívül veszélyes ember - magyarázta Jerry. - Fegyvert hord, és egy pillanatig sem habozik, mielőtt használja. Nem szeretném, ha a keleti markolatú tőrével fölhasogatná a máját.
- Há aztat má én se akarnám.
- Nos, reméljük, hogy arra nem kerül sor - biztatta Jerry frissen. - Van még kérdése, mielőtt elindul?
- Van - felelte George Cyril éppoly frissen, ha nem még inkább. - Hol éri ez meg nekem?
Jerry rámeredt.
- Hogy érti azt, hogy hol éri ez meg magának? Legyen büszke arra, hogy segíthet a Scotland Yardnak!
- Szerintem meg inkább a Scotland Yardnak kéne segíteni nekem - vélte George Cyril Wellbeloved.
A konyha felőli röfögés mintha azt sugallta volna, hogy Matchingham Királynője helyesli ezt a józan, tárgyilagos hozzáállást, Jerry pedig a röffenés hallatán ugrott egyet, és úgy érezte, jobb lesz nem vitatkozni.
- Na jó, adok magának egy fontot.
- Tízet - helyesbített George Cyril Wellbeloved.
- Három fontot.
- Tudja, mondok én valamit - szólt George Cyril Wellbeloved -, nem akarok én kibabrálni a Yarddal. Öt font.
Jerry belekotort a zsebébe.
- Nincs nálam több, csak három font, két shilling és két penny.
- Írjon csekket.
- Nincs itt a csekkfüzetem.
- Jó lesz egy darabka papír is, akire rányomja a pecsétjét.
- Nincs pecsétem.
George Cyril Wellbeloved felsóhajtott. Úgy érezte, Jerry minden oldalról bebiztosította magát.

- Na, jó. Három font, húsz shilling és két penny.
- Tessék!
- Hohó! - kiáltotta George Cyril Wellbeloved. - Hát a kétpennys?

Viszolyogtatóan alantas jelenet. Az ember örül, hogy végre véget ért. Egy perc múlva Jerry magára maradt. Öt perc múlva újra megszólalt a csengő.

2.

Az eseményektől kissé megviselt Jerrynek úgy tűnt, hogy matrózruhás kisfiú kora óta egyebet sem csinál, mint ennek az elátkozott, azonnal beköltözhető villának az ajtócsengőjét hallgatja. Abban a pillanatban, hogy az egyik csengető lelép, máris itt a másik. Jerry még soha életében nem tapasztalt ennyire összetartó népséget, mint Market Blandings és környékének lakossága. Valahányszor elunják magukat, valaki kiadja a jelszót: „Gyerünk, ugorjunk át Vailhez!"

Ez a jelenlegi csengető, gondolta Jerry bosszúsan, valószínűleg a lelkész lesz, aki adományt szeretne kicsikarni a templomi orgona alapítványa javára; Jerry úgy határozott, hogy hagyja, hadd csöngessen a tiszteletes úr, míg az ujja el nem kopik, ám ekkor hirtelen meggondolta magát. Egy hang ugyanis a nevét kiáltotta, és Jerry felismerte, hogy a hang tulajdonosa a nagyméltóságú Galahad Threepwood, az az ember, akivel e pillanatban a leginkább szeretett volna találkozni. Gallie-nek megvannak a maga hibái - a húgai, Constance, Dora, Julia meg az összes többi, fel tudna sorolni legalább százat -, egy azonban bizonyos: Gallie az ismeretek tárháza azt illetően, hogy mit tehet az ember, ha az ember, egy lépéssel megelőzve a rendőrséget, lopott disznót talál a konyhájában.

Jerry kinyitotta az ajtót. Gallie a legfelső lépcsőn állt, mire Jerry kis híján a keblére vetette magát.

- Mr. Threepwood...
- Pokolba a szertartásoskodással. Szólíts Gallie-nek. Basham Dugó unokaöccsének nem vagyok Mr. Threepwood. De mintha nyomná valami a lelkedet, fiacskám. Vagy tévedek?
- Nem, nem tévedsz! Az idegösszeomlás határán vagyok. Egy disznó van a konyhában!
- Á, tehát megtaláltad?

Jerry meghökkent.
- Tudtad, hogy ott van?
- Azért jöttem ide. Ez nem udvariassági látogatás. Menjünk be, és beszéljük meg az egész dolgot odabent szép nyugodtan, fesztelenül.

Gallie előrement a nappaliba, és kényelmesen elhelyezkedett az egyik fotelben.
- Fel nem foghatom, miért nem kedvelte Biffen Bogyó ezt a helyet - nézett körül Gallie a szobában. - Pedig csodálatraméltóan otthonos. Viaszgyümölcsök, llandudnói emléktárgyak... Mi mást kívánhat még az ember? De ez a Bogyó mindig oly különös pasas volt. Fura. Szeszélyes. Elmondtam már azt a sztorit Bogyóról meg a...

Jerry megszakította a visszaemlékezések folyamát. Természetesen tudta, hogy házigazdának nem illik a vendég szavába vágnia, ezzel szemben viszont a vendégnek nem illik disznókat csempészni a házigazda konyhájába. És ekkor Jerry agyába szörnyű gyanú kezdte befészkelni magát.
- Ugye te hoztad ide ezt a disznót? - foglalta szavakba balsejtelmét.
- Hát persze - felelte Gallie. - Még szép. Jobban mondva: Beach tette, az én megbízásomból. Tudod, rengeteg huzavona, fordulat ment végbe az utóbbi napokban, és ez a te disznód...
- Szeretném, ha nem neveznéd az *én* disznómnak.
- Az említett disznó - javította ki Gallie - a játszma egyik figurája. De hogy pontosan lásd a tényeket, tudnod kell:

Clarence bátyám hízója, Blandings Császárnője, valamint a Parsloe által benevezett Matchingham Királynője fej fej mellett verseng a Shropshire-i Mezőgazdasági Kiállításon a Hízott Sertésdíjért; márpedig Parsloe könyörtelen, gátlástalan ember, akinek lelke sötét, akár a pikk ász, aki a legaljasabb bűnténytől sem riad vissza, hogy célját elérje. Tudtam, csak idő kérdése, hogy mikor próbálja meg ellopni a hízónkat, ésszerűnek véltem, hogy mi tegyük meg az első lépést, és csórjuk el mi az övét. A támadás, mint arra egyik filozófus ismerősöm nemrégiben rámutatott, a védekezés legjobb formája. Így azután elkötöttük a Királynőt, Parsloe pedig elcsórta a Császárnőt. Hasonló esetekben mindig előfordul az efféle egészséges adok-kapok. Elrejtettük a Királynőt a Nyugati-erdőben a lakatlan erdészházba, de az ellenfél ördögi ravaszsággal a nyomára bukkant, ezért sürgősen más helyre kellett juttatnunk. Szerencsére eszembe jutott, hogy a Naposdomb villa éppen üres.

- Még hogy üres!
- Hát igen, akkor úgy tudtam.

Jerry nem is próbálta leplezni nemtetszését.

- Szólhattál volna!
- Hát igen, mi tagadás, valaki szólhatott volna.
- Megkíméltél volna egy borzalmas megrázkódtatástól. Kinyitottam az ajtót, és kiderült, hogy ameddig a szem ellát, a konyha zsúfolásig tele van disznókkal - mondta Jerry, és megborzongott, ahogy felidézte pályafutásának ezt az emlékezetes pillanatát. - A sikító frász jött rám.

Gallie együttérzését jelezve mormogott.

- Képzelem, mekkora meglepetés lehetett.
- Az volt.
- Sajnálom. El tudom képzelni, hogy felizgatott. Habár egyesek azzal érvelnek, hogy a megrázkódtatás jót tesz az embernek. Serkenti a mellékvese működését, az adrenalintermelést.

- Nekem megfelelt volna a mellékvesém úgy, ahogy van.
- Persze, persze. Távol álljon tőlem, hogy bárki mellékveséjének dirigálni akarjak. Legyen olyan, amilyennek szereted, fiacskám. Ez itt a szabadság hona. Látom, kissé neheztelsz rám, de nem értem, milyen alapon lennék felelős a történtekért. Honnan sejthettem volna, hogy éppen a Naposdomb falai közé akarsz bevackolódni? Igaz is, mi volt az okod rá?
- Mert nem tetszett az Emsworth Címer.
- Az ágy nem ütötte meg a mértéket?
- Nem. Kemény és göröngyös.
- Ti, fiatalok túl sokat adtok a kényelemre - szólt Gallie megrovóan. - Én a te korodban sokszor biliárdasztalokon aludtam. Emlékszem arra az esetre, amikor Basham Dugó, Benger Pufi meg én két széken meg egy vasalódeszkán osztoztunk. Ez akkor volt, amikor...

Jerry megint közbevágott, így valószínűleg megint kihagyott valami jót.
- Ami azt a disznót illeti...
- Á, igen, a disznó. Tudom, melyik disznóról beszélsz. Folytasd, fiam.
- Talán érdekelni fog, hogy a rendőrség már itt járt, és forró nyomon van.
- A rendőrség?
- Vagyis egy rendőr. Meglátta az ablakból a világosságot, és bejött érdeklődni.
- Remélem, nem vezetted körbe a házban.
- Nem. Csak az ajtóban beszélgettünk.
- Helyes.
- Torkig volt a lopott disznóval.
- Tiszta savtúltengés.
- Mi?

- Úgy értem, ez eléggé emészthetetlen. Folytasd. Azt mondtad, hogy a rendőr torkig volt a lopott disznóval.
- Arra számít, hogy hamarosan letartóztatást foganatosíthat.
- Mosolyognom kell.
- Nekem nem.
- Nekem igen, mégpedig gunyorosan. És kacagok, csilingelve. A helyi zsaruk miatt sose aggódj, fiam. Egy lábdobot sem tudnának megtalálni egy telefonfülkében. A rendőrrel mi lett?
- Elment. Aztán csakhamar beállított egy Wellbeloved nevezetű ipse.

Gallie ugrott egy kicsit.

- Wellbeloved?
- Azt mondta, hogy Sir Gregory Parsloe sertésgondozója. Ő is meglátta a fényt az ablakban, és azt hitte, hogy Biffen admirális jött vissza. Az azt mondja, együtt szokott sörözni Biffen admirálissal.

Gallie bólintott.

- Az, hogy Bogyó sörözik, valószerűen hangzik, de eddig azt hittem, hogy jobban megválogatja az ivócimboráit. Ez a Wellbeloved egy sötét alak: gonosz, elszánt és szakképzett vipera. Vele is az ajtóban beszélgettél?
- Nem. Bejött.
- Mi az ördögnek engedted be?
- Nem engedtem be. Valószínűleg nyitva hagytam az ajtót. Épp odabent ültem, és azon törtem a fejem, mitévő legyek, amikor éreztem, hogy valaki még van a szobában; és ő volt az.
- Micsoda? Idebent állt? Ez az egy ajtó választotta el a disznótól?
- Nem látta a disznót.
- De van füle! Mondd csak, nem röfögött az állat?
- De igen, nem is egyszer. Csodálkoztam is, hogy Wellbeloved miért nem hallja.

Gallie felállt. Arca kissé eltorzult, ahogy férfiarcok szoktak eltorzulni a vereség keserű óráján.
- Nagyon is hallotta - közölte kurtán Gallie. - A jó kanász tíz kilométerről, mennydörgés és szélvihar kellős közepén is meghallja a disznaja hangját, és akkor is megismeri, ha ezer más sertés is röfög vele egyidejűleg. Nagyon is jól tudta, hogy az állat itt van. Csodálom, miért nem leplezett le azonnal. Utána mi volt?
- Megszabadultam tőle.
- Hogyan?
- Egy kitalált történettel.
- Mifélével?
- Ó, hát egy fantasztikus mesével.

Gallie elfintorodott.
- Hát akármit mondtál neki, lefogadom, hogy nem vette be.
- Pedig úgy nézett ki.
- Persze. Hogy elaltassa a gyanúdat. Szerintem épp ebben a percben mesél el mindent Parsloe-nak. Nos, ez itt a vég. Vissza kell vinnem ezt a jószágot az óljába. A boldog és sikeres élet titka, hogy az ember mindig tudja, mikor válik túl forróvá a helyzet, és máris csökkentheti a veszteségeit. Kellemetlen. Az ember utálja beismerni, ha legyőzték. De akkor is ez a helyzet. Jerry habozott.
- Nem akarod, hogy veled menjek, ugye?
- Mármint segíteni a disznóval? Nem, magam is elboldogulok.
- Nem is bánom. Kicsit zilált vagyok.
- Inkább maradj itt, és szórakoztasd Beachet. Nemsokára ideér.
- Gyalog?
- Biciklin - mondta Gallie. - Sokáig sajnálni fogom, hogy nem láthattam Beachet a nyeregben. Hát akkor, uccu neki!

Gallie fegyelmezett arccal kinyitotta az ajtót, és belépett a konyhába.

Nagyjából tíz perc telt el Gallie távozása után, amikor a bejárati ajtó felől jellegzetes hang hallatszott; ilyen zajt csak kerékpárról lezuhanó komornyikok keltenek.

3.

Az évek elrabolják tőlünk azt, amit gyermekkorunkban még tudtunk. A távoli múltban volt olyan időszak, amikor Sebastian Beach úgy ülte meg a velocipédet, mint senki - egyszer még meg is nyert egy falusi sportversenyt: a kóristafiúk versenyét, amelyen bárki indulhatott, akinek a hangja vízkereszt előtt nem kezdett el mutálni. Ám azok a napok örökre elmúltak.

Ma már csak a szolgálat mélyen izzó tüze bátorította fel annyira, hogy elkérje Alfred Voules kerékpárját, és nekivágjon a Naposdomb felé vezető útnak - meg persze az a tudat, hogy Mr. Galahad számít rá. Már a kezdet kezdetén rossz előérzet gyötörte, és a későbbiekben bebizonyosodott, hogy nem is alaptalanul. Széles körben elterjedt tévhit, hogy ha az ember egyszer megtanult kerékpározni, azt soha többé nem felejti el. Beach esete darabokra törte ezt a babonát. Jerry egy felhorzsolt, ütött-kopott komornyikot üdvözölt az ajtóban, majd bevezette a nappaliba.

Miután Jerry hellyel kínálta az érkezőt, némi zavar vett erőt rajta. Mivel nem volt tagja Gallie kis létszámú összeesküvői csapatának, Lord Emsworth házának fedele alatt tartózkodva eddig nem volt alkalma arra, hogy észrevegye Beach emberi oldalát. Beachben csak egy dölyfös, rátarti alakot látott, aki fenséges modorával teljesen lebénította. A bénító hatás ebben a pillanatban is érvényesült. Semmitől sem retten meg az a fiatalember, aki úgy képes farkasszemet nézni egy angol komornyikkal, hogy közben nem érzi féregnek magát; Jerry és Beach összes eddigi találkozása - a folyosókon, a hallban, valamint ebédnél és vacsoránál - azt a kényszerképzetet keltette Jerry-ben önmaga felől, hogy a lába túl nagy, a füle

túlságosan piros, és társadalmi státusát tekintve valahol a külvárosi csavargó és a rosszul öltözött leprás között foglal helyet. A blandingsi kastélyban macskák is laktak, és Beach pöszmétezöld szemének pillantása mindig azt az érzést keltette Jerryben, hogy valami visszataszító tárgyhoz hasonlított volna, amelyet az egyik macska, mégpedig a legkevésbé finnyás hozott be valahonnan.

Most azonban ő volt a házigazda, az ő dolga volt, hogy elevenen tartsa a társalgást.

- Kellemesen utazott? - kérdezte.

Borzongás hullámzott végig a komornyik testén, mint gabonaföldön az átsuhanó könnyű, nyári szél.

- Nem mondhatnám élvezetesnek, uram - felelte Beach tompa, síri hangon. - Zsenge gyermekkorom óta nem használtam kerékpárt, és most úgy érzem, nagyon megerőltettem a lábizmaimat.
- Hát igen, a bringa, az igénybe veszi az ember lábát - mondta résztvevően Jerry.
- Igen, uram.
- Főként a lábikrát.
- Igen, uram.
- Lezúgott róla, mi?
- Uram?
- Mintha leesett volna a bringáról, amikor ideért.
- Igen, uram. Korábban is többször leestem róla.
- Kínos dolog leesni a bringáról. Összerázza az ember máját.
- Pontosan, uram - mondta Beach, és lehunyta szemét.

Jerry helyesen felismerte, hogy vendége nem szívesen szánna ennél több szót a kerékpározásra; némán igyekezett kieszelni valami más, érdekfeszítő, serkentő és szórakoztató beszédtémát.

- Mr. Threepwood visszavitte azt a disznót - mondta végül.

Úgy látszik, jó hangot ütött meg. A komornyik szeme felnyílt, s mintha némi reménykedés csillant volna meg a tekintetében.
- Csakugyan, uram?
- Igen. Így látta legjobbnak. Túl sokan szimatoltak már a háznál - rendőrök, kanászok, miegymások. Mr. Threepwood azt mondta, az lesz a legbölcsebb, ha kiszáll a játékból, mielőtt túl nagyra nőnének a veszteségei. Nagyjából negyedórája mehetett el, így az állat mostanra már valószínűleg az óljában van.

Beach mélyet sóhajtott.
- Ezt rendkívüli örömmel hallom, uram. Nagyon nyugtalan voltam.

Arra a hírre, hogy egy Beach-szerű ember is nyugtalankodhat, Jerry felbátorodott és megnyugodott. Most először gondolt arra, hogy a méltóságteljesen domborodó mellény alatt emberi érzések lappanghatnak. Megy ez, mint a karikacsapás, gondolta, és csevegésbe fogott.
- Régóta ismeri Mr. Threepwoodot? - kérdezte.
- Csaknem húsz éve, uram.
- Ilyen régen? Hátborzongató baldóver, mi?
- Uram?
- Mármint úgy értve, hogy összevissza lopkodja a disznókat a környéken... Mondhatni, kissé különc, vagy nem ért egyet?
- El kell tekintenie attól, hogy véleményt nyilvánítsak, uram. Helyzetemmel összeférhetetlen, hogy munkaadóm hozzátartozóiról beszélgetésbe bocsátkozzam - szólt Beach mereven, és ismét lehunyta szemét.

Jerry arcát szégyenpír futotta be. Még sosem fordult elő vele, hogy egy komornyik utasította volna rendre, az élmény úgy hatott rá, mintha az esti szürkületben a kertben sétálgatva rálépett volna egy gereblyére, és a nyele orron vágta volna. Ezek után még nehezebb volt megszólalnia.

Fejben gyorsan végigfuttatott néhány témát. Az időjárás? A termés?

A következő választások kilátásai?

Lord Emsworth ápolása beteg és egészséges állapotában?

Ekkor mély megkönnyebbüléssel felismerte, hogy nincs szükség további csevegésre. Egy apró horkolás, majd néhány jóval hangosabb arról árulkodott, hogy látogatója alszik. A nyereg okozta szokatlan megpróbáltatástól kimerült Beachet elnyomta az álom.

Jerry nesztelenül felállt, és lábujjhegyen kióvakodott a szobából. Örült, hogy kimehet. Egyenes gondolkodású fiatalember lévén föltételezte, hogy látogatóját valószínűleg nem a legjobb és legkedélyesebb oldaláról ismerte meg, de nem szívesen várta volna meg, hogy a jövő esetleg javít kettejük kapcsolatán. Pillanatnyilag nem kívánt semmi mást, csak friss levegőt.

Naposdomb országútra néző, aprócska előkertjében finom, friss volt a levegő, Jerry mélyeket szippantott belőle, és fokozatosan visszanyerte nyugalmát, ekkor azonban a nyári este csendjét egy közeledő autó motorjának zúgása törte meg. Gallie érkezett, egy roppant méretű disznó társaságában.

A derengő holdfényben Jerry nem látta biztosan, de az a benyomása támadt, mintha az állat barátságosan biccentett volna felé; udvarias embernek ezt illik viszonoznia. Zaklatott pillanatokban azonban az ember hajlamos megfeledkezni az ilyen finom gesztusokról. Jerry csak állt megkövülve, alsó állkapcsának zsanérja meglazult. Lelke zavarva volt, mint a bomlott cimbalom. Az iménti nyugalom, amelyet emlegettünk, abból a gyógyhatású érzésből táplálkozott, hogy el kellett tűrnie ugyan egy komornyiktól származó letolást, de legalább a disznók fajának minden rendű és rangú egyedétől sikerült megszabadulnia. És íme, újra megjelent egy példány, nagyobb és kövérebb, mint az előző.

Kinyújtotta reszkető mutatóujját.

- M... m... m...?

Kezdetnek a „Mi" szó kiejtésével próbálkozott, de az nem akart megformálódni. Gallie érdeklődő monoklival figyelte.
- M... m... m...?
- Volt egy kutyám, az pont ilyen hangokat adott ki, amikor hányni akart - jegyezte meg Gallie. - Towser volt a neve. Parsloe egyszer titokban megetette hagymás rostélyossal - épp aznap, amikor patkányfogó versenyen indítottam volna Towsert Parsloe Bendzsó nevű ebe ellen. Egyszer, amikor majd több időnk lesz, sok egyebet is mesélek majd az esetről; akkor majd lesz némi elképzelésed arról, meddig mehet el valaki, ha fejét gazemberségre adja, s a züllés lejtőjén vissza nem riad. De most nem érünk rá. Hosszú mese, márpedig a Császárnőt be kell vinnünk, mielőtt az ellenség rájön, hogy itt van, és valamit megint elkövet ellene. A Császárnő élete egy fületlen gombot sem érne, ha Parsloe megtudná, hogy hol van. Ráküldené pribékjeit, mielőtt a Császárnő egyet csavarintana a farkán.

Jerry még mindig kábán imbolygott.
- Nem értem - hebegte. - Miért mondod, hogy Császárnő?
- Miért ne mondanám, hogy Császárnő? Á, már értem, mire gondolsz! Nem volt érkezésem megmondani! Épp hozzáfogtam volna, amikor olyan hangokat kezdtél hallatni, mint a kutyám, Towser, mielőtt végleg feladta. Pedig egyszerű. Ez itt a kocsiban Blandings Császárnője. Amikor Matchinghambe érkeztem és belopakodtam az ólba, őt láttam meg először. Parsloe olyan agyafúrt, hogy az ember, ha vonakodva is, de kénytelen csodálni. Ott tartotta a Császárnőt, a saját házánál, ahol senkinek eszébe sem jutna keresni. Természetesen én is arra gondoltam, hogy egy elhagyott pajtába vagy föld alatti pincébe zárta - arra egy percig sem gondoltam, hogy úgyszólván nyilvánosan, mindenki szeme láttára helyezi el. Az elv ugyanaz, mint ami Edgar Allan Poe-nál *Az ellopott levél* című történetben olvasható, és, mint mondom, fogcsikorgatva bár, de el kell ismernem, hogy ez ügyes manőver volt. Fogtam

tehát a Császárnőt, és idehoztam. De ne ácsorogjunk idekint, amikor minden perc drága. Beach megjött?

- Igen. A nappaliban alszik.

- Akkor ne is keltsük fel - mondta Gallie megfontoltan. - Hagyjuk aludni a derék embert. Majd hátul visszük be a Császárnőt.

Néhány perc múlva, amit Jerryt sokkal többnek érzékelt, Gallie elégedett mosollyal dörzsölte kezét.

- Most pedig értesítsük Clarence-t a hepiendről - mondta Gallie. - Ha van kedved visszajönni Blandingsbe, és váltani néhány szót Pennyvel, beülhetsz mellém.

4.

Akármilyen számos és nyomatékos kifogást hozott volna fel egy esztéta a Naposdombbal szemben - márpedig jó néhányat felhozhatott volna -, azt az egyet el kellett volna ismernie, hogy a blandingsi kastély megközelítése szempontjából szerfölött előnyös fekvésű. A két rezidenciát egy alig másfél kilométernyi, kitűnő műút kötötte össze, így nem csoda, hogy Gallie kocsija, melynek utasülésén ezúttal Lord Emsworth foglalt helyet, alig pár perc múlva ismét Naposdomb kapuja elé kanyarodhatott.

A Gallie híreitől felzaklatott Lord Emsworth a kirándulás kezdete óta csicsergett izgalmában. Még akkor is csicsergett, amikor belépett a nappaliba, és csak akkor hagyta abba a csicsergést, amikor Beach helyett, akire számított, Sir Gregory Parsloe-val találta szemben magát. Matchingham ura az egyik fotelben terpeszkedett, és rezzenéstelenül tartotta szemmel a Naposdombot építtető spekuláns rózsaszín rámába foglalt fényképét. Látszott rajta, hogy nincs nagy véleménnyel róla. S valóban, ha valaki megkérdezi, Sir Gregory azt felelte volna, hogy soha életében nem látott ilyen rusnyaságot. És bizony el kell ismerni, hogy a fotón ábrázolt egyén, ahogy a

telekspekulánsok általában, személyes szépség terén tengernyi kívánnivalót hagyott.

Gallie és Lord Emsworth belépésekor Sir Gregory Parsloe feléjük fordította tekintetét; és az a tekintet igencsak barátságtalan volt; minőségében és áthatóságában eléggé hasonló ahhoz, ahogy a rendőr méregette Jerryt az ajtóban folytatott eszmecseréjük kezdeti szakaszában.

- Ha! - mondta Sir Gregory megvetően. - Megjöttek a dögkeselyűk! Sejtettem, hogy fel fognak bukkanni itt! Ha azért a vérfoltos komornyikért jöttek volna, azzal elkéstek.

Lord Emsworth visszahelyezte az orrára csíptetőjét, amely minden egyes alkalommal, ha tulajdonosa meglepődött vagy megijedt, leugrott az orráról, akárcsak a vadvilág eleven teremtményei.

- Parsloe! Mit keres maga itt?
- Úgy is van! - tette hozzá Gallie hevesen. - Ki engedte meg, hogy behatolj ide, és kényelembe helyezd magad? Neked aztán van bőr a képeden! Szerintem ez kimeríti a birtokháborítás tényét, és azt fogom javasolni az ifjú Vailnek, hogy indítsa meg az eljárást.
- Ki az a Vail?
- Ennek a háznak a bérlője.
- Ó, az a fickó? Eljárást mondtál? Az ugyan nem indít meg semmiféle eljárást. A fogdában van, akárcsak Beach.
- Beach? - Gallie csak bámult. - Beach nincs fogdában! Biztosan két másik pasasról beszélsz.
- Evans közrendőr valószínűleg ebben a pillanatban zárja rá a cellaajtót - mondta Sir Gregory felháborító kéjjel. - Szerencsére épp nálam tartózkodott, amikor Wellbeloved megérkezett a hírrel.
- Miféle hírrel?

Sir Gregory felfújta magát, felkészült rá, hogy előadja a nagyszerű sztorit.

- Épp a dolgozószobámban üldögéltem - kezdte -, szivaroztam, és a menyasszonyommal beszélgettem, amikor Binstead, a komornyikom közölte, hogy Wellbeloved beszélni szeretne velem. Azt mondtam Binsteadnek, mondja meg Wellbelovednak, hogy kint, a kocsifelhajtón várjon rám, mert jobban szeretek a szabadban társalogni vele. Kimentem hozzá, és Wellbeloved roppant meglepő történettel szolgált. Elmondta, hogy itt járt, ebben a házban, beszélt ezzel a Vail nevű fickóval, aki, mint Wellbeloved szavaiból kivettem, egy kisebb fogaskerék az Emsworth-Threepwood-féle bűnszövetkezet gépezetében, és mialatt beszélgettek, Wellbeloved hirtelen meghallotta Matchingham Királynőjének röfögését.
- De hát az nem...
- Várj, Clarence - intette le bátyját Gallie. - Hallani akarom ezt a mesét. Egyelőre se füle, se farka. Mondd csak tovább, Parsloe.

Sir Gregory mondta tovább.

- Nos, Wellbeloved az első pillanatban persze azt hitte, csak képzelődik, de azután újból meghallotta a röfögést, és akkor már biztos volt benne, hogy ez a Királynő hangja, nem másé. Wellbeloved felismerte a röfögését, s a másodiknál már azt is tudta, honnan jön. A konyha felől jött. Kétség nem fért hozzá, hogy ott egy disznó tartózkodik.
- De ez...
- Clarence, légy szíves! Jó?
- Így hát Wellbeloved azt mondta magában: „Hohó!"
- Hó micsoda?
- Hó.
- Értem. Folytasd.
- Wellbeloved azt állította, hogy ez a Vail nevű alak a beszélgetésük első percétől fogva szörnyen idegesnek látszott, és a röfögéstől teljesen elvesztette a fejét. Megpróbálta lerázni az emberemet valami képtelen történettel, ami olyan

nevetséges volt, hogy egy kisgyereket sem tévesztett volna meg vele. Azt hiszem, az ilyen tapasztalatlan zöldfülűek válsághelyzetben mindig csődöt mondanak. Nincs állóképességük. Nem tudom, ki ez a Vail, de...

- A titkárom - vakkantotta Lord Emsworth.
- A maga zsoldjában áll? Gondoltam.
- Ha jobban meggondolom, akkor nem is - mondta Lord Emsworth. - Connie elbocsátotta.
- Hát, akár a titkára, akár nem, az lényegtelen - vágott közbe türelmetlenül Sir Gregory. - Csak az számít, hogy egy udvaronc, akit megvásárolt az aranyaival. De folytatom, amit elkezdtem: ez a tökkelütött Vail bemesélt Wellbelovednak valami hajmeresztő ostobaságot, mert minden erejével azon volt, hogy elhajtsa az emberemet a háztól. Wellbeloved ravaszul úgy tett, mint aki elhitte az egészet, aztán egyenesen hozzám sietett, és mindent elmondott. Azonnal autóba ültem, a rendőrrel együtt idejöttem, hallottam a konyhából a disznóm hangját, rajtakaptam Beachet, aki itt őrködött, és ekkor megparancsoltam a rendőrnek, hogy azonnal vegye őrizetbe, és zárja be egy cellába. Az elöljáróság következő tanácsülésén a disznólopásért kiszabható legsúlyosabb büntetést varrnám a nyakába. Még utána kell néznem, hogy mennyi az. Meglepne, ha kevesebb lenne hat hónapnál vagy egy évnél, vagy ilyesmi. És ez még nem minden. Maga, Emsworth, bűnrészesként ugyancsak nyakig benne van a pácban, és te is, Threepwood. A rendelkezésemre álló bizonyítékok birtokában az egész bandát bekasztliztathatom. Hát így áll a helyzet - szögezte le Sir Gregory, metsző pillantást vetve előbb Lord Emsworthre, majd Gallie-re. - Nem is csodálom, hogy mind a ketten reszketnek, mint a nyárfalevél. Benne vannak a kutyaszorítóban, disznótolvajok!

Sir Gregory elhallgatott, és Gallie meghökkenve csóválta a fejét.

- Fel nem foghatom - mondta. - Intelligens embernek tartom magam, de ezt nem bírom felfogni. Képtelenségnek hangzik, mégis az a benyomásom: megvádolsz bennünket, hogy elloptuk a disznódat.

Sir Gregory szeme kimeredt.

- Van képed letagadni?
- Cáfolom, természetesen!
- Le akarod tagadni, hogy a disznó ott van a konyhában? Fülelj már, az ördögbe is! Most is röfög odabent, jól hallom!
- Ó, te szerencsétlen, hát persze, hogy röfögést hallasz! Még egy süketfajd is hallaná. De a Császárnő röfög.
- Micsoda?
- Meglepődtél, mi? Pedig egyszerű a magyarázat. Clarence úgy látta, hogy a Császárnő kissé kedvetlen, és arra gondolt, hogy bizonyára jót tenne neki egy kis levegő- és környezetváltozás. Megkérte Vailt, hogy vegye magához egy-két napra, mire Vail azt felelte, hogy a legnagyobb örömmel. Ugye így történt, Clarence?
- He?
- Azt mondja, igen - mondta Gallie.

Sir Gregory egy percig hitetlenkedve álldogált, aztán a konyhaajtóhoz sietett, és kinyitotta; Lord Emsworth, aki már eddig is alig bírta türtőztetni magát, berohant a konyhába. Röfögés és elragadtatott kiáltások hallatszottak. Gallie ráhajtotta az ajtót a szent egyesülésre.

Sir Gregory felfújta magát.

- Ez nem az én disznóm!
- Persze, hogy nem - csitította Gallie. - Ezt mondom egész idő alatt. Ez a Császárnő. Már ebből is látszik, mennyire alaptalanok a vádjaid. Nem akarok ítélkezni fölötted, Parsloe, de meg kell mondanom, hogy amikor a brit arisztokrácia krémjét disznólopással vádolod, azon az alapon, hogy egy olyan alak, mint George Cyril Wellbeloved, állítólag hallott egy

röfögést, hát az már a vég kezdete. Ha az ilyen dolgok rendszeressé válnak, akkor a társadalom teljes szerkezete össze fog omlani. Azt pedig végképp nem értem, miért vetted a fejedbe, hogy Matchingham Királynőjét ellopták. Bizarr ötlet, csak annyit mondhatok. Egész idő alatt tudnod kellett, hogy a Királynő ott van az óljában.

- Micsoda?
- Nos, csak annyit mondhatok, hogy ma délután nálad jártam, és amikor eljöttem, a Királynő ott volt az óljában. Gondoltam, fölkereslek egy kis baráti csevegésre, mert jól tudom, vidéken milyen fontos, hogy az ember jóban legyen a szomszédaival. Ám amikor Matchinghambe érkeztem, épp távol voltál, úgyhogy kerültem egyet a parkban, megnéztem, jól vannak-e a virágaid, és megláttam a Királynőt is az óljában. Szívesen adtam volna neki egy krumplit, de véletlenül épp nem volt nálam. Ha pedig ezek után még mindig kételkedsz, menjünk vissza Matchinghambe, és nézd meg a saját szemeddel.

A Matchingham Hallba vezető utat némán tették meg, s ugyanilyen némán siettek át a kerten, a disznóólakig. Sir Gregorynak csupán akkor jött meg a hangja, amikor már az ól mellett állt, s szemrevételezte annak lakóját.

Hangja olyan volt, mint egy fuldoklóé.

- Ez a disznó ma reggel még nem volt itt! - hörögte rekedten.
- És ezt ki állítja?
- Wellbeloved.

Gallie könnyed kacajt hallatott. Remekül szórakozott.

- Wellbeloved! Gondolod, hogy szemernyi hitelt lehet adni egy olyan alak szavára? Hallgass ide, öregem, George Cyril Wellbeloved olyan kerge, mint április Bolognában. Minden Wellbeloved ilyen volt. Kérdezd meg efelől bárkit Market Blandingsben. A nagyapja, Ezekiel Wellbeloved egy havas téli délutánon a Fő utca kellős közepén levette a nadrágját, és odaadta egy járókelőnek, mondván, hogy neki már nincs rá

szüksége, mert aznap este, pontban fél hatkor beüt a világvége. Az apja, Orlando Wellbeloved...

Sir Gregory ekkor közbevágott, mondván, hogy nem kíváncsi George Cyril atyjára, Orlando Wellbelovedra, mire Gallie azt felelte, hogy semmi baj, a legtöbb ember így van vele.

- Mindezzel csupán érzékeltetni akartam, mekkora ostobaság hitelt adni bármelyik Wellbeloved fecsegésének. Különösen George Cyril esetében. Ő a leghibbantabb az egész bagázsból. Úgy tudom, a legnevesebb diliházak tehetségkutatói állandóan környékezik kecsegtető ajánlataikkal.

Sir Gregory hosszú, érzelemgazdag pillantást vetett Gallie-re. Teljesen össze volt zavarodva. Meggyőződése szerint volt valahol ebben az egészben valami furfangos rejtély, amit ki lehetne bogozni, de Sir Gregory eszének kerekei általában lassan forogtak, most is cserbenhagyták.

- Ha! - mondta.

Gallie erre egy „nono"-val felelt.

- Gondolom, ennél azért többet is fogsz mondani, öregem - jegyezte meg nyájasan.

- Há?

- Szerintem ilyenkor illene egy kis megbánást mutatni. Úgy értem, kissé elvetetted a sulykot, nem?

Sir Gregory egy pillanatig vívódott magában.

- Igen. Igen, értem, hogy gondolod. Igazad van. Bocsánatot kérek.

Gallie meghajolt.

- Így beszél az igazi Gregory Parsloe! - mondta. - És most pedig, természetesen, tüstént telefonálsz a rendőrségre, hogy Beachet haladéktalanul engedjék szabadon. Kedves gesztus lenne, ha elküldenéd érte a sofőrödet a kocsiddal, hogy hazavigye. Magam is megtenném, de nekem Clarence-t és a Császárnőt kell visszajuttatnom Blandingsbe. Most, hogy a

Császárnő kipihente magát Naposdombon, bizonyára szívesen tér vissza régi otthonába.

11. FEJEZET

1.

Gallie letette Lord Emsworth a könyvtárban, a Császárnőt pedig a főhadiszállásán, aztán visszament az autóhoz, hogy beállítsa a kastély garázsába. Kis híján összeütközött egy kifelé tartó autóval, amelynek volánjánál Lord Vosper ült.

- Hello - köszöntötte Gallie meglepődve. - Készül valahová?
- Úgy van.
- Egy kicsit késő van már, nem?
- Egy kicsit tényleg.

Lord Vosper egy pillanatig tétovázott. Aztán eszébe jutott, hogy ezt az embert már bizalmába avatta. És mint ilyen, megérdemli, hogy elmesélje neki a legújabb híreket.

- A helyzet az, hogy Gloria meg én fölmegyünk Londonba, és összeházasodunk.
- Nahát, ez elképesztő! Komolyan beszél?
- Igen. Egyikünk sem merte elmagyarázni a dolgot Lady Constance-nek, inkább elhatároztuk, hogy lelépünk; és később egy köszönőlevélben megírjuk neki a történteket.
- Okos döntés. „Kedves Lady Constance! Igazán csodásan éreztük magunkat az ön gyönyörű otthonának vendégszerető falai között. Mindent nagyon köszönünk. Külön öröm volt, hogy megismerhettük a fivérét, Galahadet. Mellesleg összeházasodtunk. Minden jót kívánunk önnek: Vosperék." Ilyesmire gondolt?
- Igen. A néma éj leple alatt autózunk, kora hajnalra a fővárosban lehetünk. Egy-két óra alvás, gyors zuhanyozás, kávé, zabpehely, sonkás tojás, aztán irány az anyakönyvvezetői hivatal.

- Ez igazán vonzó programnak tűnik.
- Penny szerint is az. Szeretné, ha ő és Jerry Vail ugyanezt tehetné.
- Hamarosan sor kerülhet arra is. Tehát találkozott Pennyvel?
- Épp az imént.
- Magam is pont őt keresem.
- Ő meg magát. Köztünk szólva, eléggé feldúltnak láttam.
- Sajnálattal hallom. Mi baja van?
- Á, ezt önnek jobban kell tudnia. Annyira emlékszem, hogy az ügynek disznókhoz van köze, de ha azt firtatja, hogy értek-e egy mukkot is abból, miről van szó, akkor őszintén bevallom, hogy nem. Úgy tűnik, ön valamiféle sertések kapcsán ártalmára lehetett Jerry Vailnek, és mint mondom, Penny most önt keresi. Úgy láttam, eléggé maga alatt van, és szenvedélyesen ecsetelte, miként akarja megnyúzni önt egy életlen késsel.

Gallie higgadt maradt.

- Majd megváltozik a véleménye, ha meghallja a legújabb fejleményeket. Másra sem vágyik majd, csak táncolni, dalolni szerte a házban, és tapsikol hozzá a kis kezével. Most hol lehet?
- Beach szobájában. Öt perccel ezelőtt legalábbis ott váltam el tőle.
- Beach tehát hazaért?
- Nem is tudtam, hogy elment.
- Mintha valamilyen ügyben Market Blandingsben járt volna.
- Tényleg? Hát onnan biztos, hogy visszajött. Kerestem, hogy borravalót adjak neki, és végül a szobájában meg is találtam. Épp egy kis portóit iszogatott Pennyvel és Jerry Vaillel. Ami elég különösnek tűnt, mert úgy értesültem, hogy Jerryt már elcsapták.
- El bizony. De majd csak talpra áll. No, megyek is, hogy még ott találjam őket. Sok szerencsét kívánok a házassági vállalkozásához. Legyenek nagyon boldogok.
- Kösz.

- Tetszeni fog magának a házasélet. Megnyerte a jót, a kitalált feleséget. Ez Salamon király mondása, és ő aztán értett hozzá. Vagyis: neki már nem sok újat lehetett volna mondani a feleségekkel kapcsolatban, igaz?
- Igaz - felelte rá Lord Vosper.

Gallie gyors felfogású ember volt: amikor percek múlva betoppant Beachhez, azonnal felfigyelt arra, hogy feszültség van a levegőben. A portói körbejárt ugyan, mint mindig, amikor a vendégszerető komornyik elnökölte az együttlétet, Gallie-nek azonban úgy tűnt, hogy hiányzik az oldott vidámság, amit ez az ital rendes körülmények között produkálni szokott. Beach kábultnak, bávának látszott, mint akinek a közelmúltban egy súlyos, kemény tárgy zuhant a fejére. Penny pillantása, amelyet a küszöbön megjelenő Gallie-re vetett, merőben más jellegű volt. Olyan volt, mint a lángszóró, mint a halálsugár; Gallie meg is állapította, hogy amikor Orlo Vosper az imént feldúltnak mondta a leányt, nem túlzott.

- Ó, hát itt van! - szűrte át a szót gyöngyfogain Penny.
- Méghozzá épp jókor, hogy nekem is jusson a jóból - felelte Gallie derűsen. - Kellemes tud lenni pár csepp valami a napnak ebben az órájában, ugye? És mennyivel jobb egy nyelet portói, mint a malátalé, amelyet derék vendéglátónk minden este pontban fél tízkor felszolgál a társalgóban. Köszönöm! - vette át poharát.

Penny továbbra is vasvillaszemekkel méregette Gallie-t.

- Nem magához szóltam, Gallie Threepwood - mondta, majd női következetlenséggel hozzátette: - Remélem, tudja, hogy szegény drága Jerry és szegény jó Beach kis híján idegroncs lett maga miatt.
- Én úgy látom, kutya bajuk sincs - mondta Gallie, miután szemügyre vette szegény drága Jerryt és szegény jó Beachet.
- Lehet, hogy kívülről így néz ki - jegyezte meg Jerry hűvösen -, de a lelkem mélyén riadt őzike lett belőlem.

- És Beachből is - tódította Penny. - Mondja, hogy hú!
- Hú!
- Tessék! Látja, mekkorát ugrott? Csapjon a földhöz egy tányért vagy valamit.
- Ne, kisasszony, könyörgök, ne! Nem bírná az idegzetem.
- Az enyém sem - jelentkezett Jerry.
- Ejnye, ejnye - korholta őket Gallie. - Ez nem az a harci kedv, amit látni szeretnék. Keményebb fából voltak faragva 1415-ben, amikor mi hárman vállvetve küzdöttünk Agincourt-nál. Nos, meg kell mondjam, ez igencsak meglep. Ki hitte volna, hogy fél óra a rács mögött ennyit kivesz magából, Beach? Nevetséges! Ifjúságom delén nemegyszer egész éjszakákat töltöttem a Vine Street-i rendőrség kazamatáiban, és mindig friss erőben, megújulva kerültem ki onnan. És te, Jerry? Különös, hogy ennyire allergiás vagy a disznókra.
- Díjaznám, ha a „disznó" szót nem ejtenéd ki a jelenlétemben - mondta Jerry kimérten, s egy pillanatra elgondolkodott. - Emlékszem - folytatta aztán -, egy alkalommal a nagybátyám, Basham őrnagy mondott valamit magáról. Már nem emlékszem, milyen összefüggésben merült föl a neved, de nagybátyám a következőt mondta: „Ha úgy hozná az élet, fiacskám, hogy valaha összekerülsz Galahad Threepwooddal, csupán egyet tehetsz: Isten kezébe ajánlod a lelkedet, és rohansz, hogy mentsd az irhádat." Milyen igaza volt a bácsikámnak, milyen rémületesen igaza volt!
- Tudta, miről beszél - szólt Penny. - Ő is megszenvedte.

Gallie arcára kiült a csodálkozás.
- De vajon miért mondhatott ilyet? - töprengett, majd hirtelen felragyogott. - Á! Megvan! Bizonyára arra a Hammer's Easton-i agglegénybálra gondolt, amikor Benger Pufi meg én becsempésztük az öreg Wivenhoe disznaját a hálószobájába.

Jerry összehúzta szemöldökét.
- Azt hiszem, kértem már, hogy ezt a szót...

- Igaz, igaz - mondta Gallie. - Váltsunk témát. Épp az imént beszéltem az ifjú Vosperrel.
- Ó! - mondta Penny hidegen.
- Orlo Vospert nem sorolnám élvonalbeli gondolkodóink közé, de meg kell hagyni, időnként kitűnő ötletei vannak - mondta Gallie. - A legutóbbi, mint azt bizonyára maguk is tudják, az, hogy még ma éjjel autóba ül, és Londonba utazik azzal a fekete szemű kígyónővel, Gloria Salttal, és az anyakönyvi hivatalban összeházasodnak. Azt üzeni, hogy maguknak is hasonló jókat kíván. Ugyan, miért nem követik a példájukat? Kölcsön vehetnék a kisebbik autót.

Jerry dermesztő pillantást vetett rá.

- Azt ajánlja, hogy Penny meg én menjünk fel Londonba, és házasodjunk össze?
- Miért ne?

Keserű kacaj volt a válasz.

- Hadd szolgáljak néhány statisztikai adattal az anyagi helyzetemet illetően - mondta. - Tavalyi jövedelmem az adók levonása után...
- Igen, igen, tudom. De Penny elmondta, milyen ragyogó jövő áll maga előtt azzal a szanatóriummal. Szinte lebénultam az ámulattól, ahogy ecsetelte a perspektívákat. Nem túlzok, ha azt mondom, teljesen felvillanyozott. Lehet, hogy kétségbe vonja, miszerint az ember egyszerre lehet lebénulva és felvillanyozva, én azonban tanúsíthatom, hogy megfelelő körülmények között előfordulhat. „A teremburáját! - mondtam magamban -, ezzel a Vaillel jóban kell lenni, minden módon meg kell nyernem magamnak, hogy ha eljön az ideje, nyugodtan megkörnyékezhessem, és megvághassam egy kis kölcsönért. Ennek a fiatalembernek van jövője."

Penny undorral nézte.

- Csak folytassa! Forgassa meg a tőrt a szívében!
- Nem értem magát, aranyom.

- Nagyon jól tudja, hogy Jerrynek kétezer fontra lenne szüksége, és semmi reménye, hogy megszerezze.
- Miért nincs?
  - Ugyan ki adna neki?

  Gallie felvonta szemöldökét.
- Hogy ki? Hát Clarence, természetesen.
- Lord Emsworth?
- Ki más?

  Most Penny képedt el.
- Maga megőrült, Gallie! Erre végképp semmi remény. Elmondtam, hogy közte és Jerry között megromlott a viszony. Nem emlékszik?
- Már hogyne emlékeznék. Szóba is hoztam a dolgot, miközben visszafelé autóztunk Matchinghamből. Megemlítettem Jerry nevét, mire Clarence-nek elakadt a lélegzete. „Tökkelütött vén szamárnak nevezett" - mondta. - „De hiszen az is vagy, tökkelütött vén szamár", vágtam rá kapásból, és erre úgy tűnt, belátja, hogy ez az igazság. Nem mondta ugyan, hogy „Igazabb szót még ember ki nem ejtett", de hirtelen szippantotta be a levegőt, és ebből már tudtam, hogy bejött az én utcámba. Tovább ütöttem a vasat. Megkérdeztem: tudja-e, hogy egyedül Jerrynek köszönheti a Császárnő hazatérését? Nemes családunk elfajzott sarjának mutatná magát, ha úgy ítélné, hogy a hirtelen indulatban kiejtett, meggondolatlan szavak többet nyomnak a latban, mint a becses, áldozatkész szolgálat. Clarence megint beszippantotta a levegőt. „Hogy mondod? Az ifjú Vail találta meg a Császárnőt?" - kérdezte, és a hangja is, a csíptetője is remegett. „Persze, hogy ő - feleltem. - Mégis mit gondoltál, ki a csoda? Hogy került volna a Császárnő a Naposdomb konyhájába, ha nem Vail tette oda, mégpedig, mondhatom, nagy veszedelmek közepette." „Szentséges egek!" - mondta Clarence, és megint élesen szippantott. Ez volt a nagy szippantások éjszakája.

Gallie elhallgatott, és elfogadott még egy pohár portóit. Élvezte az anekdotázó csöndes elégedettségét, akinek történetét jól fogadják. Remek közönség, Beach meg ez a két fiatal. Pont a megfelelő, álmélkodó csend, pont a megfelelő mértékben kimeredő szemek.

- Akkor már láttam - folytatta Gallie -, hogy célba találtam, és oda juttattam Clarence-t, ahová akartam. Talán el sem tudják képzelni, milyen lelkiállapotban van most, hogy visszakapta az a redves disznót. Egzaltált eksztázis - leginkább ez a kifejezés fedi. Úgy képzelem, Jerry, hogy maga is valami ilyesfélét érezhetett, amikor feleségül kérte Pennyt, és szemérmes válaszából kihámozta az igent. Gondolom, ugrált örömében. Kétségkívül dalolt is. Úgy képzelem, hogy tűvé tette a környéket, olyan embert keresve, akivel jót tehet. Clarence ugyanígy van ezzel. Amikor behajtottunk a kapun, a kocsi jókorát zökkent, és meghallottam, hogy az emberi jóság teje nagyot loccsan Clarence-ben. Nem haboztam tovább. Bevittem a könyvtárba, letámasztottam egy fotelbe, és mindent elmondtam neki a gondjaitokról. „Itt ez a két remek ifjú kölyök, Clarence - mondtam -, összeköti őket a szerelem selyembéklyója, de nem jutnak egyről kettőre, mert hiányzik a beteljesüléshez szükséges anyagi alapjuk. Szegények, mint a templom egere. Tragikus, mi, Clarence?" „Kegyetlenül tragikus - felelte Clarence. - Az embernek könny szökik a szemébe. Nem tehetnénk valamit, még mielőtt a szívem megszakad?" „Az egész ügyet simán el lehetne boronálni, Clarence - mondtam -, ha valaki, például te, lepengetne kétezer fontot Jerry Vailnek. Pontosan ennyire lenne szüksége ahhoz, hogy felkérje a papot: tegye a dolgát." Clarence meglepve rám meredt. „Kétezer font? - kérdezte. - Ennyi az egész? Nálam a madarak csipegetnek föl ennyit. Biztos, hogy nem kell neki több?" „Nem, kétezer font épp elég" - feleltem. „Akkor most nyomban kiállítok egy csekket" - mondta Clarence. Száz szónak is egy a vége, ki is

állította, csak egy kicsit zsörtölődött, hogy miért nem írhat rá nagyobb összeget. Íme.

Jerry és Penny a csekkre bámult. Nem bírtak megszólalni. Az érzelmekkel telt pillanatokban a szavak nem jelentkeznek egykönnyen.

- Csupán egyetlen kikötést tett - mondta Gallie. - Hogy nem köszönhetik meg neki.

Penny tátogott.

- De hát muszáj megköszönnünk!

- Nem. Clarence szemérmes, visszahúzódó, félszeg fickó. A hálálkodástól csak zavarba jönne.

- Nos, akkor magának köszönjük meg.

- Jó, nekem megköszönhetik. Én nagyon is élvezem az ilyesmit. Ha tetszik, akár puszit is adhat!

- Adok is. Ó, Gallie! - mondta Penny a pityergés határán.

- Jól van, no. Jól van, jól van, jól van - dünnyögte Gallie.

Kis idő elteltével az alaposan összekócolódott Gallie Beach felé fordult. Az ajtó már becsukódott a fiatalok mögött, ők ketten magukra maradtak.

- Ó, igen, a szerelem, a szerelem - sóhajtotta Gallie. - Van ennél szebb dolog a világon? Volt valaha szerelmes, Beach?

- Igen, uram, egy alkalommal, még ifjú inas koromban. De végül semmi nem lett belőle.

- Jó, ha az ember boldoggá teheti a fiatalokat.

- Valóban az, Mr. Galahad.

- Ragyogóan érzem magam. De mi lesz a derék idősebbekkel?

- Uram?

- Csak arra gondoltam, hogy magának ebből az egészből nem sok haszna volt. Pedig megérdemelné. Mondja, nem lenne kedve beperelni Parsloe-t?

Beach megbotránkozott.

- Sohasem venném magamnak a merészséget, Mr. Galahad!

- Megértem, végül is kínos lenne perbe fogni, hiszen az unokahúga hamarosan férjhez megy hozzá, rokonok lesznek. Pedig igazán megérdemelne valamiféle kárpótlást, hiszen oly sok mindenen kellett keresztülmennie; azt hiszem, kellő ügyességgel ki is tudnám eszközölni magának. Mekkora összegről beszélünk egyáltalán? Száz fontról? Kétszázról? Szerintem ötszáz font szép, kerek summa - szögezte le Gallie. - Meglátom, mit tehetek az érdekében.

3.

Első emeleti hálószobájában, jobbról a második ajtó - nem balról - Lady Constance a rémséges nátha ellenére, mindent összevéve aránylag jól érezte magát.

Még ez a pocsék nátha is jó valamire: ha megkapja az ember lánya, bebújhat az ágyba, bevackolódhat a takaró alatt, és elgondolkodhat azon, hogy ha nem volna ez a múló gyengélkedés, most odalent lenne, és akkor találkoznia kellene a bátyjával, Galahaddel. Végül is - állapította meg Lady Constance filozofikusan, a meleg vizes palackot nyomkodva lábujjaival - néhány tüsszentés és egy kis szipákolás nem nagy ár azért a fényűzésért, hogy egy teljes estén át távol tarthatja magát bátyjától, akinek láttán mindig az jut eszébe, hogy vajon a természet tényleg nem tudna-e különbet produkálni, mint az ember.

Ennélfogva aztán, amikor kinyílt az ajtó, Lady Constance-t olyan érzelmek árasztották el, mint egy sorsüldözött szereplőt valamelyik görög tragédiában. A belépő személy ugyanis a bátyja volt, Galahad, a monoklijával együtt, amely Lady Constance-ból mindig a legádázabb szenvedélyt hozta ki. Éjszakánként álmatlanul hánykolódva néha arra gondolt, hogy

talán egy csöppet jobban el tudná viselni Gallie-t, ha nem hordaná azt a monoklit.
- Menj ki! - förmedt a fivérére.
- Majd - felelte Gallie. - Előbb azonban beszélnem kell veled, Connie. - Azzal leült húga ágya szélére, és bekapott egy szemet a szőlőből, amelyet gondos kezek az asztalkára helyeztek. - Hogy van a náthád?
- Pocsékul.
- Clarence azt állítja, hogy az ő nátháját egy hirtelen megrázkódtatás mulasztotta el, egyik percről a másikra.
- Nem valószínű, hogy engem hirtelen megrázkódtatás érne.
- Ó, tényleg? - kérdezte Gallie. - Azt te csak gondolod. Beach bepereli Sir Gregory Parsloe-t. Sok ezer fontnyi kártérítést követel tőle. Próbáld ki ezt orrcseppek helyett!

Lady Constance keserűen tüsszentett. Érezte: ha eljön az alkalom, amikor Galahad, a család szégyenfoltja a sírba viszi, az valószínűleg olyan alkalom lesz, amikor tréfálkozni akar vele.
- Ez egyike az ízetlen élceidnek, Galahad?
- Szó sincs róla. Ez komoly, szilárd tény. Egy kemény darabka a valóságból.

Lady Constance szeme kimeredt.
- De hogyan perelhetné be Beach Sir Gregoryt? Milyen alapon?
- Hamis vád, jogtalan letartóztatás. Becsületsértés. Rágalmazás.
- *Jogtalan letartóztatás?* Miről beszélsz?
Gallie ciccegett.
- Ugyan, ugyan. Nagyon jól tudod, mi az, hogy jogtalan letartóztatás. Mondjuk, vásárolgatsz egy délután valamelyik londoni nagyáruházban. Egyszer csak rád veti magát egy rakás áruházi detektív, hátracsavarják a karodat, bekísérnek a tömlöcbe, és áruházi lopással vádolnak. Márpedig te aznap történetesen épp nem loptál semmit, úgyhogy be tudod bizonyítani az ártatlanságodat. Mi történik ezek után? Vajon

megelégszel egy bocsánatkéréssel? Fogadjunk, hogy nem! Az ügyvédedhez rohansz, és utasítod, hogy akasszon pert a senkiháziak nyakába, vágja le őket néhány millióra. Beach ugyanilyen helyzetbe került. Parsloe valami okból, amit csak ő tudhat, a fejébe vette, hogy Beach ellopta a disznaját. De nem állt neki megvizsgálni, súlyozni a bizonyítékokat, ahogy más, normális ember tette volna; nem, ő Evans rendőr segítségével sebtében őrizetbe vétette, és bevitette a Market Blandings-i fogdába. Természetes, hogy Beach most be akarja perelni.

A helyzet szörnyűsége pörölycsapásként sújtotta le Lady Constance-t.

- Micsoda botrány! - jajongott. Gallie bólintott.
- Igen, erre gondoltam én is.

Lady Constance szeme nagyot villant.

- Beszélek Beach fejével!
- Nem beszélsz Beach fejével - jelentette ki Gallie határozottan. - Ha megpróbálod előadni neki a nagyasszonyt, csak még jobban elmérgesíted a helyzetet.
- Akkor mit lehet tenni?

Gallie a vállát vonogatta.

- Szerintem semmit. A helyzet reménytelennek tűnik. Persze egyszerűsítené a dolgot, ha Parsloe beleegyezne, hogy peren kívül elsimítják az ügyet, de erről hallani sem akar. Beach pedig ragaszkodik az ötszáz fonthoz.

Lady Constance szeme elkerekedett.

- Ötszázat? Az előbb még sok ezret mondtál!
- Az csak afféle beszédfordulat.
- Tényleg azt hiszed, hogy Beach hajlandó lenne ejteni az ügyet ötszáz fontért?
- Az rengeteg pénz!

- Rengeteg? Arra, hogy elkerüljünk egy botrányt? Arra, hogy ne váljunk nevetség tárgyává az egész megyében? Add ide a csekkfüzetemet! Ott van, abban a fiókban.

Gallie minden arcvonása teljes elképedést tükrözött.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy *te akarod* kifizetni?
- Már hogyne akarnám?

Gallie, elbitorolva Lord Emsworth szabadalmát, élesen beszippantotta a levegőt.

- Nahát, ez merőben új gondolatmenetet nyitott meg előttem - mondta. - Meg kell mondjam, sohasem jutott volna eszembe ez a megoldás. De tudhattam volna, hogy te fel fogsz nőni a helyzethez. Igen, ez vagy te! - mondta csodálattal Gallie. - Ahol a hozzám hasonló gyáva népek elvesztik a fejüket, csak futkosnak körbe-körbe, és a kezüket tördelve nyüszítenek, hogy „Mit csináljak? Mit csináljak?", ott te cselekszel. Mint most is. Ez jellem kérdése. Ami válsághelyzetben mutatkozik meg leginkább. Sebastian Beach nevére állítsd ki a csekket. Ha nem tudod, hogy írják a nevét, csak szólj nekem. Tudtad, hogy Beachnek Sebastian a keresztneve? Hihetetlen, de így van. Szerintem ebből is látszik, hogy a világ egyik fele sohasem tudja, hogyan él a másik fele, ahogy mondani szokás.

4.

A blandingsi kastély nyugovóra készült. Aludtak már a futórózsa vörös és fehér szirmai, s hamarosan várható volt az álommanó érkezése is, hogy álomport hintsen a fáradt szemekre.

Maudie az arcát krémezte a szobájában, és közben a Köpcösre gondolt.

Lady Constance hálószobájában hevert, és pompásan érezte magát. Mivel Lord Emsworthnek immáron nem volt szüksége a gyógyszereire, átadta nővérének az összes fahéjat, aszpirint, vapexet, glicerint, feketeszeder-teát, kámforos olajat, lenmagos

borogatást és termálgyapjú pakolást, Lady Constance pedig kipróbálta egyiket a másik után. Ezenközben pedig nagy-nagy elégedettséget érzett; amint olyan asszonyhoz illik, aki, míg a férfiak elvesztették a fejüket, csak futkostak körbe-körbe, és a kezüket tördelve nyüszítettek, hogy „Mit csináljak? Mit csináljak?", addig ő késlekedés nélkül megoldotta a válságos helyzetet. Lady Constance ezúttal még bátyjára, Galahadre is aránylag elnézően gondolt, mert megérintette szívét, hogy Galahad oly leplezetlenül csodálta találékonyságát.

Beach a lakrészében tartózkodott. Időnként kortyolt egyet a portóiból, és időnként hálatelten az ég felé emelte tekintetét. Ő is kegyes gondolatokat táplált Gallie iránt. Mert lehet, hogy Mr. Galahad a kívánatosnál kissé többször kéri fel az embert disznólopásra, ám az élet komolyabb eseteiben, például ötszáz fontos csekkek kicsikarásában olyan személyektől, akiktől ez sohasem lett volna várható, Mr. Galahad kőszikla, amelyre építeni lehet.

Gallie a könyvtárban volt, hogy még bekapjon egy rövidet a bátyja, Clarence társaságában. Ő is azt tervezte, hogy hamarosan a fal felé fordul. Igaz, ennél órákkal később szokott nyugovóra térni, de sűrű nap volt a mai, és bizony ő sem volt már olyan fiatal, mint egykor. Megharcolta a jó harcot, és az ember ilyenkor elfárad.

Nagyot ásítva egy fotelbe vetette magát.

- Hát én már megyek is - mondta. - Fura, mennyire elfáradtam. Mondd csak, Clarence, kaptál már valaha puszit amerikai kutyatápgyáros kisebbik lányától?

- He? Nem. Nem hinném.

- Emlékeznél rá, ha kaptál volna. Felejthetetlen élmény. Most meg mi van?

Lord Emsworth kuncogott.

- Csak az jutott eszembe, hogy mit mondott az a lány, a Monica Simmons az ólban. Azt mondta, hogy „Ó, Lord

Emsworth, én már azt hittem, soha többé nem látom a milicke-malackát!" A Császárnőt nevezte milicke-malackának. Milicke-malacka! Igazán mulatságos.

Gallie hosszan elnézte a bátyját.

- Az Isten áldjon meg, Clarence. Jó éjszakát.

A konyhakert melletti budoárja mélyén Blandings Császárnője épp ekkor ébredt, a könnyű álomtól felfrissülve. Körülnézett, boldogan, hogy ismét régi, jól ismert környezetben találja magát. Kellemes volt újra békességben. Filozofikus hajlamú lévén képes volt elfogadni a dolgokat úgy, ahogy vannak, de azért inkább a nyugalmat kedvelte. Az autós száguldozás, a vadidegen konyhákba való tuszkolódás nem tesz jót a rendszeres életre vágyó sertésnek.

A mellette lévő vályúban ehetőnek látszó anyagokat fedezett fel. Feltápászkodott, hogy megvizsgálja. Igen, ezek valóban anyagok, mégpedig ehetők. Kissé későre járt ugyan, de egy kis csipegetés mindig jól jön. Korszakalkotó művében Whiffle azt állította, hogy ha egy sertés vissza akarja nyerni a régi, idény-középi formáját, napi táplálékbevitele nem lehet kevesebb ötvenhétezer-nyolcszáz kalóriánál, márpedig Whiffle szava törvény volt Blandings Császárnője számára.

Lehajtotta nemes fejét, és hozzálátott.

5.

Az Emsworth Címer ivójában mindenki pompásan érezte magát. Ez volt a legnagyobb forgalom órája, amikor a környék naptól cserzett fiai egybesereglenek, hogy eloltsák jól megérdemelt szomjúságukat. Erős férfiak, napi munkájukat letudván, tele korsókkal vonultak ki a kertbe. Más erős férfiak, a kevésbé tehetősek, akik arra kényszerültek, hogy megvárják, amíg valaki meghívja őket, a célbadobó játékkal múlatták az időt. Vidám dorbézolás zajlott, és a jelen lévő dorbézolók közül George Cyril Wellbeloved volt a legvidámabb, aki a Fő utcai

patikárius, Mr. Bulstrode társaságában nyelte az italt. George Cyril örömteli kacagása úgy csilingelt, mint kalapács az üllőn; G. Ovens, a vendéglős nem kevesebb, mint három ízben volt kénytelen megkérni George Cyrilt, hogy ne kornyikáljon már.

A szőrszálhasogatók és gáncsoskodók, akikből oly sok akad manapság a világon, ezen a ponton epésen közbevághatnak: „Hohó, öregem! Mintha elfeledkeztél volna valamiről, nem?", s ezzel arra céloznak, hogy rajtacsípték a krónikást egy olyan baklövésen, amilyet krónikások olykor elkövetnek. Ám a krónikás ezúttal nem hibázott. Nem felejtette el, hogy Sir Gregory Parsloe rendelete szerint George Cyril Wellbeloved számára tilos volt mindennemű alkoholtartalmú italt felszolgálni. A krónikás csöndesen somolyogva hozza zavarba a szőrszálhasogatókat és gáncsoskodókat, felvilágosítva őket afelől, hogy Sir Gregory Matchingham Királynője visszaszerzése miatt érzett hálából kifolyólag a hűséges sertésgondozó sérelmére kihirdetett tilalmi rendelet visszavonásra került.

- Menjen, és igya le magát az elállatiasodásig - mondta Sir Gregory jóindulatúan, és fejedelmi összeget nyomott George Cyril markába, hogy előmozdítsa a mondott cél elérését. Így esett, hogy mint mondtuk, George Cyril jelenleg a Fő utcai patikárius, Mr. Bulstrode társaságában nyeldekelt. Közben Mr. Bulstrode előadott egy terjengős viccet, amelytől George Cyril talán fetrengett volna nevettében, ha odafigyelt volna rá; majd egyszer csak Herbert Binstead hetyke alakja bukkant fel az ajtóban.

George Cyril „Hejhó, Herb!" kiáltására válaszképpen a komornyik csatlakozott hozzá és társához, ám hamar kiderült, hogy Binstead nem szívesen látott bővítmény a társaságban. Közte és Mr. Bulstrode között szemmel láthatóan mély ellentét feszült. Amikor az utóbbi újra nekifogott elbeszélésének, s ezúttal a végére is jutott, Herbert Binstead felhorkant, és

szándékosan sértő hangon közölte, hogy a maga részéről ezt a viccet már a bölcsőben hallotta. Amikor Mr. Bulstrode kijelentette, hogy véleménye szerint a mostani enyhe idő jót tesz a vetésnek, Herbert Binstead rávágta, hogy nem, egyáltalán nem tesz jót, és hozzáfűzte, hogy megeszi a kalapját, ha a másik egyetlenegyszer is látott már vetést életében. Olyannyira ellenségesen viselkedett, hogy a patikus végül így szólt: - Nos, azt hiszem, ideje hazaindulnom -, azzal visszavonult. George Cyril Wellbeloved tanácstalan volt.

- Mi a hézag? - érdeklődött. - Tik meg össze vagytok veszve? Binstead a vállát vonogatta.

- Nem mondanám összeveszésnek. Egy bizonyos dologban nézeteltérésünk volt, de én végig tök udvarias voltam az öreg szivarral. „Hát, ha maga így látja a dolgot, Mr. Bulstrodl - mondtam neki -, akkor volt szerencsém." Azzal kimentem a boltjából.

- Mibe volt a négyzeteltérés?

- Most mondom. Onnat kezdem, hogy a Sir Gregory pár nappal ezelőtt aszondja nekem: „Binstead, egy távoli ismerősöm szeretné, ha vennék neki néhány üveggel abból a Slanki nevű szerből. Rendeljen fél tucat palackkal Bulstrode-nál a Fő utcában, mégpedig a gazdaságos, családi kiszerelésűből." Én meg fogtam, azt megrendeltem.

- Slanki! Az meg mi a szösz?

- A Slanki, George, az egy olyan készítmény, ami lefogyassza a embert. Lefogyik tőle. Hízás elleni szer, na. Az ember beveszi, érted, és tisztára karcsú lesz. Na, szóval, hozom el ezt a Slankit a Bulstrode-tól; mire a Sir Gregory azt mondja, hogy mégse kell neki, enyim lehet a egész, de vissza is vihetem a Bulstrode-nak, és ha visszaadja a árát, azt is megtarthatom.

- Mázlista.

- Aszittem én is. Öt shillingbe fájt egy üveg, világos, hogy arra gondoltam, harminc üti a markomat, szép péz az.

- Szép hát.
- Megyek vissza a Bulstrode-hoz, de majd ott esek össze, mert aszondja, egy vasat se hajlandó visszaadni.
- Ne már!
- Azt mondta, hogy az üzlet, az üzlet, és kész, passz.
- Úgyhogy még a lötty is a nyakadon maradt.
- Á, dehogy. Túladtam rajta.
- Ezt hogy érted? Kire sóztad rá?
- Egy hölgyre, akit ismerünk mind a ketten.
- Mi van?

Binstead halkan felvihogott.

- Ismersz, George. Olyan vagyok én, akire azt szokják mondani, nem lehet kifogni rajta. Bevallom, eleinte, amikor csak annyit tudtam, hogy ott állok, a nyakamon hat üveg gazdaságos, családi kiszerelésű Slankival, és sehogy se bírom pénzzé tenni, hát az kicsit fejbe kólintott, de aztán rájöttem, hogy lehetne ezeket a palackokat jó célra használni. Hé, Herbert Binstead, mondtam magamba, rengeteg dohánnyal fogadtál arra, hogy a Matchingham Királynője nyeri meg a Hízott Sertésdíjat a mezőgazdasági kiállításon, és tessék, itt van az ólban, alig karnyújtásnyira, az egyetlen ellenfél, a Blandings Császárnője. Tiszta sor, Herbert, mondom magamba, szépen belecsurgatod ezt a hat üveg gazdaságos, családi kiszerelésű Slankit a Császárnő vályújába, rá a kajára, és...

Binstead szava elakadt. Társának ajkát hangos, rémült üvöltés hagyta el. George Cyril Wellbeloved falfehéren meredt rá.

- Csak nem csurgattad bele?
- De bizony belecsurgattam. Mind a hatot. Az ember nézze a saját zsebét, nem igaz? Hé, hova rohansz?

George Cyril Wellbeloved a kerékpárjára vetődött, és úgy taposta a pedált, mint egy hivatásos versenyző, egészen Matchingham Haliig. Csak abban reménykedett, hogy még nem

késett el, hogy lesz ideje elrántani a mérgezett eledelt Matchingham Királynőjének ajka elől.

Reményében csalatkozott. A Királynő, akárcsak a Császárnő, a gyors érdekérvényesítés híve volt. Amint ennivaló került a vályúba, azonnal teljes figyelmét arra fordította. George Cyril ernyedten az ól kerítésének támaszkodott, halkan felnyögött, és elfordította tekintetét.

Tisztára nyalogatott vályú állt ott a holdfényben.

6.

A *Bridgnorthi, Shifnali és Albrightoni Figyelőből* (amely magában foglalja a *Gabonatermesztők Értesítőjét* és a *Lábasjószágügyi Tudósításokat* is)

Az emberre nagyon is rávall, hogy mikor hagy fel a prózával - nyomós okra van szükség, persze, hogy átváltsunk a rímes versre. Az olvasó belátja szintén, ha ő is úgy gondolja, mint én, hát nem kövez meg engemet, mikor a rímek csengenek, és együtt ámuldozunk, mert B. Császárnője újra nyert!

Sok szakember jósolta meg, hogy esélyei nincsenek, az ő ideje már lejárt, s a korona új fejre várt. A feladattal szembesítvén sertésfeletti teljesítmény, hogy papírforma ellenében győzni tudott. Ki hitte? Én nem. Matchingham ura bízva bízott, hogy ő hizlalt hízottabb hízót, s hogy - bár a Császárnő is dundi - elmúlt már a glória mundi: *e nagyon merő hús arra sem méltó, hogy No. 2. legyen.*

Hajlottunk ilyen nézetekre, jósolva sötét végzetet, de a jó sertés, ha tápja pépes, harmadszor is, lám, győzni képes: három szakértő mintagazda Blandings jelöltjét megszavazta! A bizottság mindhárom tagja a sertésszakma nagy alakja: Brice ezredes s még két nagy úr: Price őrnagy és Sir Harvey Moore. Szavazatát e három gazda Lord Emsworth neveltjére adta.

Okot ád további reményre a Győztes sajtóközleménye. „Kérkedni - úgymond - gyűlölök, de büszke vagyok szerfölött!

Ellenfelem is nagy darab, mögöttem mégis elmarad; így tisztességes versenyen a díjat csak én nyerhetem."

Súlyos, prófétalelkü szók - gondoljátok meg, olvasók!